

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Collins, Wilkie.; paa Dansk ved Lauritz Swendsen.

Titel | Title:

Maanestenen : Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh. : H. Hagerup, 1920

Fysiske størrelse | Physical extent:

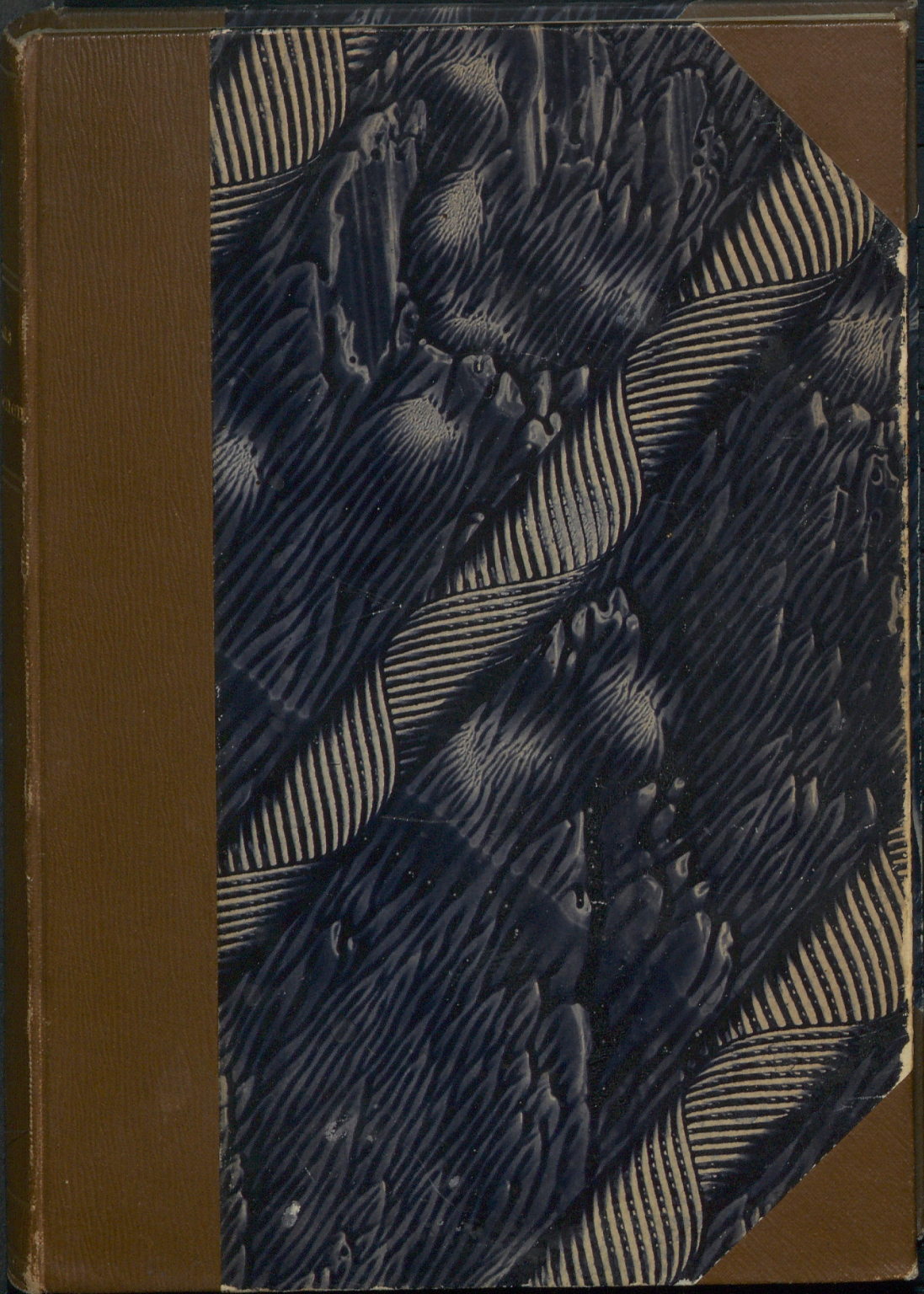
189 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 47

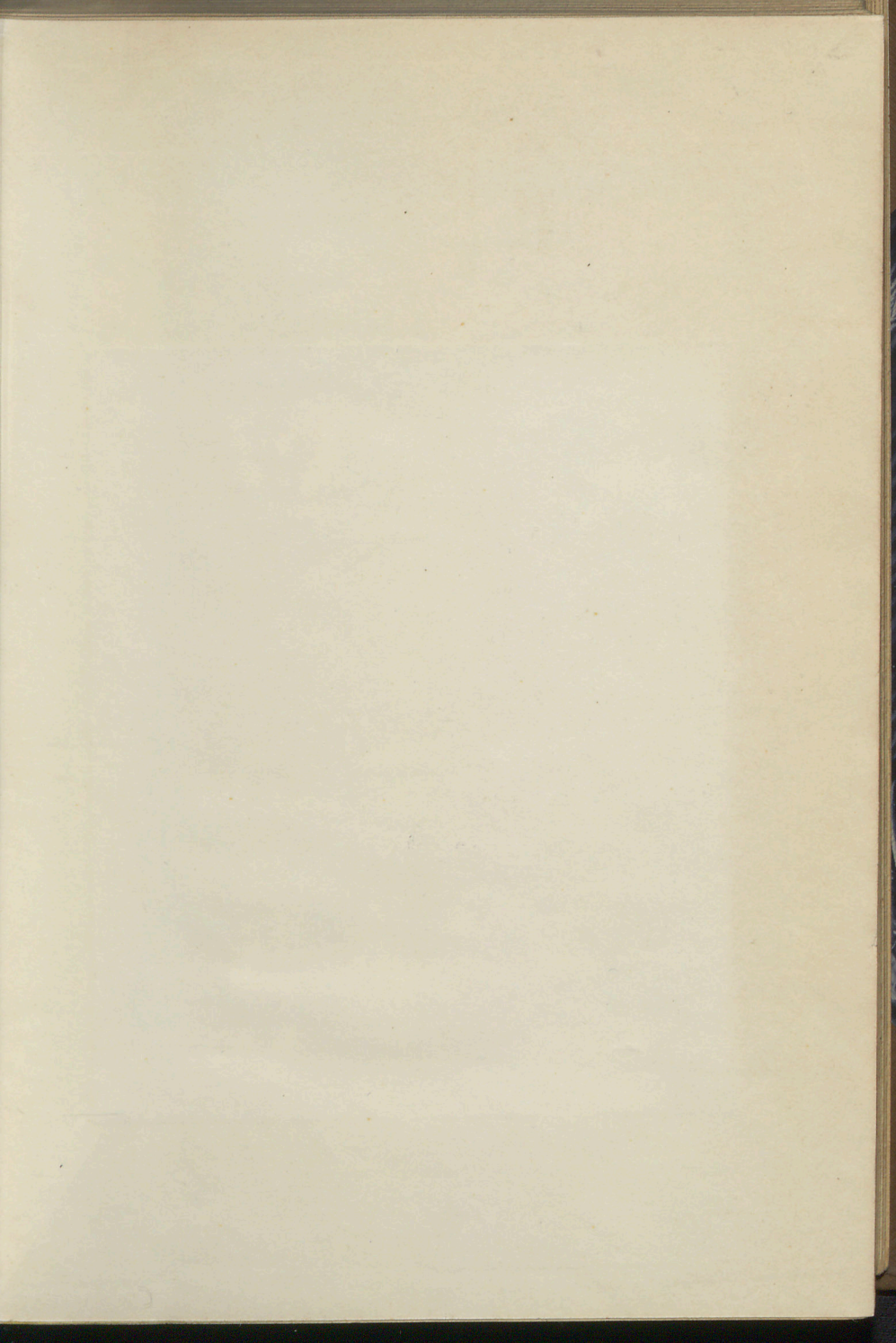
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

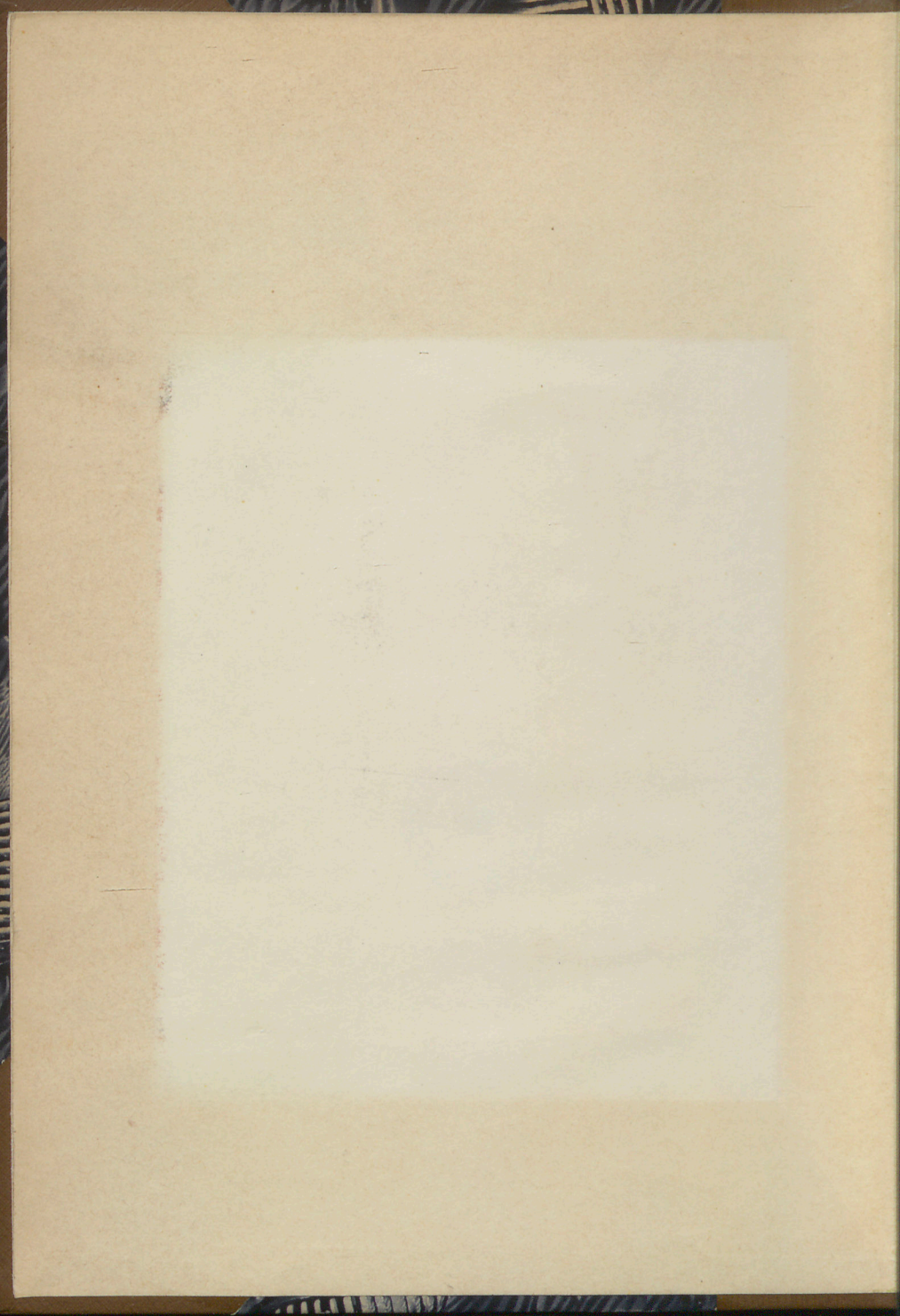

1 1 58 0 8 01958 8

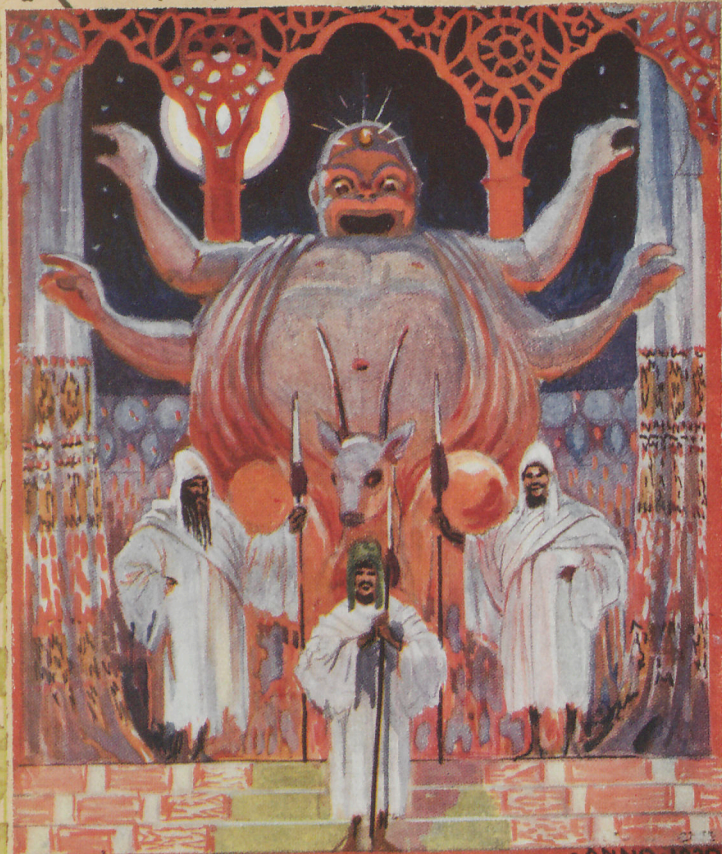
+ REX

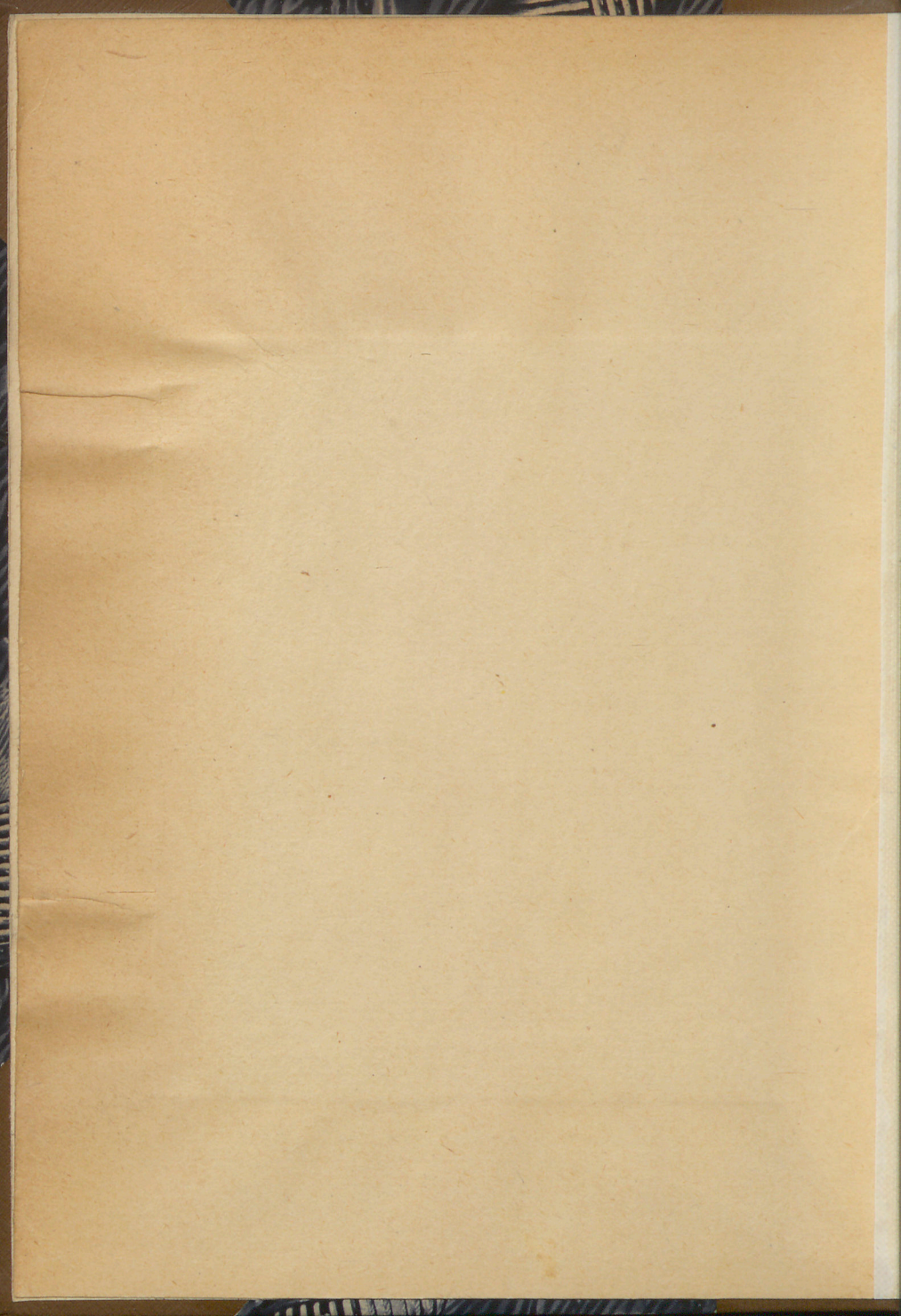
Wilkie Collins
Maanestenen

OSVALD-JENSEN

- ANNO 1920

H. HAGERUP & FORLAG

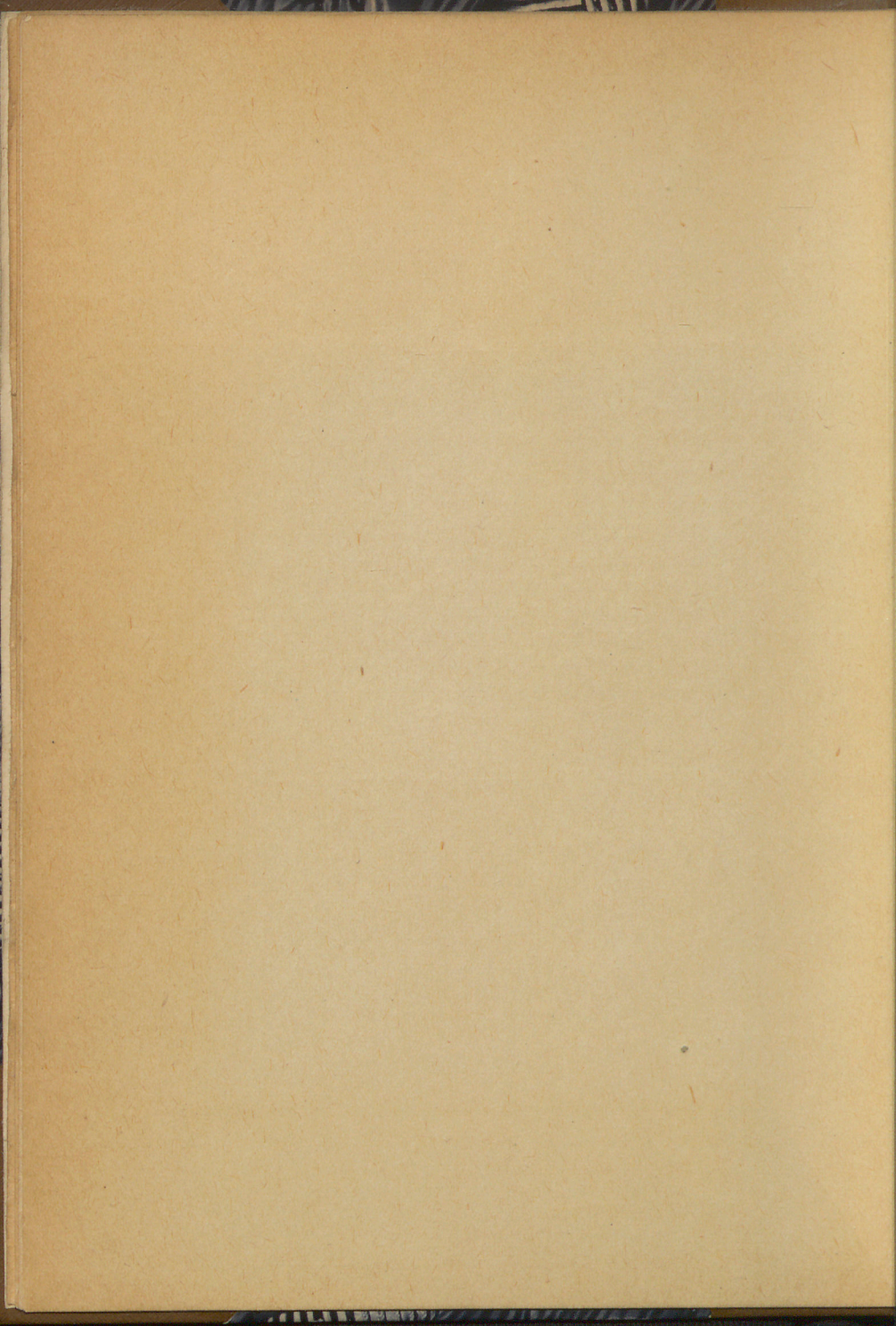
MAANESTENEN

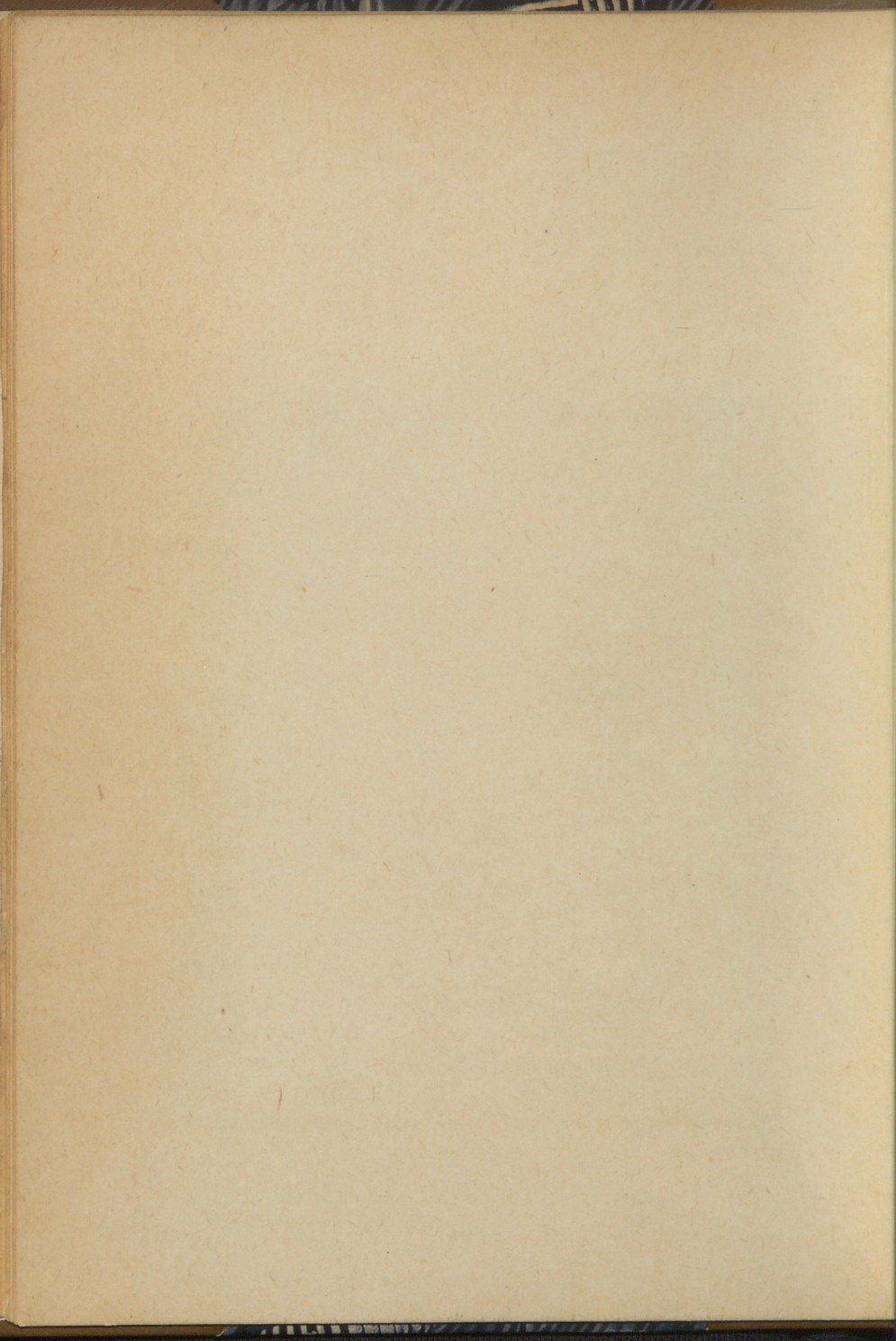
TYP. BIANCO LUNO. KBHVN.

INDHOLD

<i>PROLOG</i>	Side
Stormen paa Seringapatam (1799)	9
<i>FØRSTE DEL</i>	
Tabet af Diamanten (1848).. ..	15
<i>ANDEN DEL</i>	
Sandheden kommer for Dagen (1848—49)	91
Første Beretning, af Frk. <i>Clack</i>	91
Anden Beretning, af Prokurator <i>Bruff</i>	117
Tredie Beretning, af <i>Franklin Blake</i>	127
Fjerde Beretning, af <i>Ezra Jennings Dagbog</i>	161
Femte Beretning, af <i>Franklin Blake</i>	169
Sjette Beretning, af Politiinspektør <i>Cuff</i>	180
<i>EPILOG</i>	
Diamanten bliver funden igen.	187

PROLOG

STORMEN PAA SERINGAPATAM

(1799.)

(Udtog af nogle Familiedokumenter.)

DISSE Linier, der er skrevne i Ostindien, adresserer jeg til mine Slægtninge i England.

Mit Øjemed hermed er at forklare, hvorfor jeg har vægret mig ved at række min Fætter, John Herculastle, Haanden som Ven.

Den aldeles private Uenighed imellem os tog sin Begyndelse under Stormen paa Seringapatam den 4de Maj 1799.

For at Omstændighederne kan blive opfattede paa rette Maade, maa jeg vende tilbage til den Periode, der gik forud for Stormen, og til de Rygter, der var i Omløb i vor Lejr om de store Skatte, der skulde findes ophobede i Paladset i Seringapatam.

En af de aller mest fantastiske af disse Historier drejede sig om en gul Diamant, der spiller en fremragende Rolle i Ostindiens Historie.

I Følge de tidligste Traditioner, som vi kender, var denne Sten anbragt som en Prydelse i Panden paa den ostindiske Guddom, der er en Personifikation af Maanen. Paa Grund heraf og som Følge af dens ejendommelige Farve, fik den allerede tidlig det Navn, under hvilket den endnu

den Dag i Dag er bekendt i Ostindien, — nemlig: „Maanestenen“.

Den gule Diamants Eventyr tager sin Begyndelse med den kristelige Tidsregnings elvte Aarhundrede.

Paa den Tid drog den muhamedanske Erobrer, Mahmoud af Ghizni, igennem Ostindien, indtog den hellige By Somnauth og berøvede det berømte Tempel dets mange og rige Skatte.

Af alle de Guddomme, der blev dyrkede i dette Tempel, var Maaneguden den eneste, der undgik den erobrelystne Muhamedaners Havesyge. Den ukrænkelige Guddom, hvis Pande var prydet med den gule Diamant, og som blev bevogtet af tre Brahminer, blev om Natten taget bort og flyttet til den anden hellige By i Ostindien, — Benares.

Her blev Maaneguden stillet op i et nyt Tempel, og her var det, at Vischnu, „Bevareren“, en Nat viste sig i en Drøm for de tre Brahminer.

Guddommen berørte den paa Gudens Pande anbragte Diamant med sin hellige Aande. Og Brahminerne knælede og skjulte deres Ansigter i deres folderige Kjortler. Guddommen befalede, at Maanestenen fra det Øjeblik Nat og Dag vekselvis skulde bevogtes af tre Præster, saalænge som Menneskenes Generationer vekslede, og forudsagde, at forfærdelige Ulykker vilde ramme den formastelige Dødelige, der nogensinde maatte vove at lægge Haand paa den hellige Ædelsten. Og Brahminerne lod med Guldbogstaver denne Spaadom anbringe over Templets Porte.

Den ene Menneskealder fulgte efter den anden indtil de sidste Aar i det attende Aarhundrede, da Diamanten under et Felttog faldt i Hænderne paa Tippoo, Sultan i Se-

ringapatam, der lod den anbringe som Prydelse paa Haandgrebet af en Dolk.

Disse fantastiske Historier om Maanestenen gjorde ikke noget alvorligt Indtryk paa nogen af os med Undtagelse af min Fætter, hvis Forkærlighed for det Vidunderlige fik ham til at tro paa dem, og Aftenen før Stormen paa Seringapatam blev han i højeste Grad vred paa mig og en Del andre, fordi vi betragtede hele denne Historie som en Fabel. Det ene Ord tog det andet; og tilsidst erklærede Herncastle at vi skulde faa Diamanten at se paa hans Finger, dersom den engelske Armé virkelig erobrede Seringapatam. Denne letsindige Ytring fremkaldte en ustandselig Skoggerlatter, og dermed var den Historie forbi; — i det mindste var vi hele Aftenen af denne Mening.

Den Dag, da Stormen fandt Sted, blev min Fætter og jeg adskilte, og først, da Byen var falden i vore Hænder, mødtes vi igen.

Det var i Gaarden udenfor Skatkammeret; der saa jeg to Hinduer ligge døde paa Dørtrinet.

Et Skrig indefra fik mig til at ile ind i Værelset. En tredie Hindu, der var dødelig saaret, laa paa Knæ for en Mand, der vendte Ryggen mod mig. Da jeg kom ind i Værelset, vendte han sig imidlertid om, og jeg fik Øje paa John Herncastle, der holdt en Fakkell i den ene Haand og en Dolk, der dryppede af Blod, i den anden. En Sten, der sad paa Spidsen af Dolkens Haandgreb, funkede med en blændende Glans, idet han vendte sig om, og hans Fakkell kastede sit Skær paa den. Den døende Hindu pegede paa Dolken, som Herncastle holdt i Haanden, og sagde i sit Fædrelands Tungemaal:

„Maanestenen vil engang hævne sig paa Dig og Dine!“

Og da han havde udtalt disse Ord, faldt han død om paa Gulvet.

Da Herncastle fik Øje paa mig, rakte han mig Haanden og sagde i en rolig Tone:

„Godmorgen!“

Jeg havde imidlertid ingen Lyst til at række ham Haanden.

„Sig mig først,“ sagde jeg, „hvorledes den Hindu derinde i Skatkammeret døde, og hvad hans sidste Ord havde at betyde?“

„Jeg antager, at han døde af et Saar, der var blevet ham tilføjet,“ svarede Herncastle. „Men hvad hans sidste Ord havde at betyde, ved jeg lige saa lidt, som Du!“

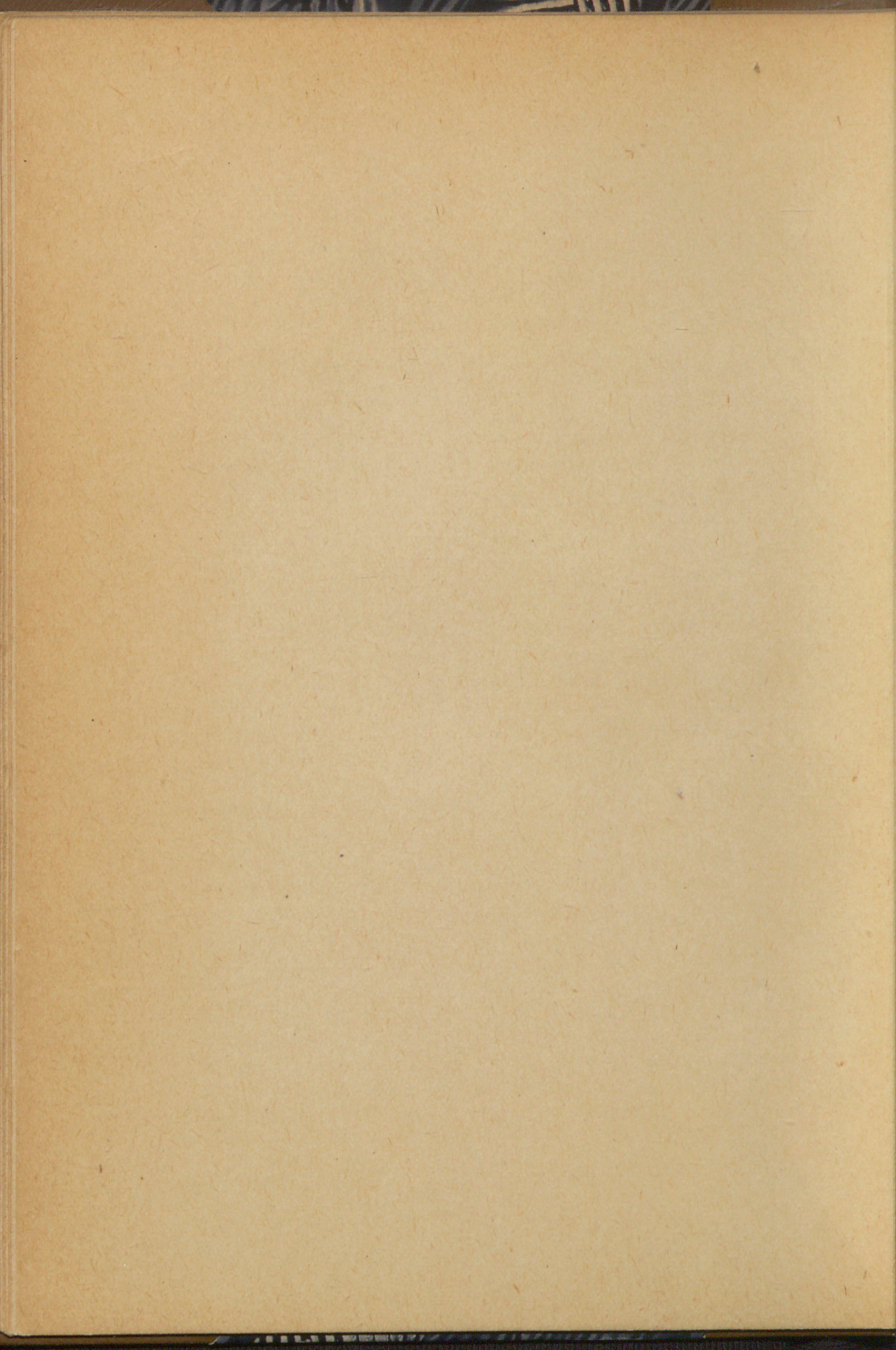
Jeg saa ham stift i Øjnene.

„Er det *Alt*, hvad du har at sige mig?“ spurgte jeg.

„Ja, det er *Alt*,“ svarede han.

Jeg vendte ham Ryggen. — Siden den Tid har vi to ikke talt sammen.

FØRSTE DEL

TABET AF DIAMANTEN

(1848.)

(Følgende Begivenheder er blevne meddelte af den 70-aarige Gabriel Betteredge. Hushovmester hos Lady Julia Verinder.)
(Begivenhederne meddeles i forskellige Beretninger.)

I. KAPITEL

Imorges (den 21de Maj 1850) kom min Frues Nevø, Hr. Franklin Blake, ind til mig, „Betteredge,“ sagde han, „jeg har været henne hos vor Sagfører angaaende nogle Familieanliggender, og blandt andet kom vi til at tale om Tabet af Diamanten fra Ostindien, der fandt Sted i min Tantes Hus for to Aar siden. Hr. Advokat Bruff er af samme Mening, som jeg, med Hensyn til det Ønskelige i, at hele Historien i Sandhedens Interesse bliver nedskrevet, — og det jo før, jo hellere!“

„Vi maa begynde med at vise, hvorledes Diamanten først kom i min Onkel Herncastles Besiddelse, da han for halvtredsindstyve Aar siden gjorde Tjeneste ovre i Ostindien. Denne indledende Beretning er allerede kommen mig i Hænde gennem nogle gamle Familiedokumenter. Det Næste vi har at gøre, er at gøre Rede for, hvorledes Diamanten for to Aar siden fandt Vej til min Tantes Hus i Yorkshire, og hvorledes det gik til, at den gik tabt efter lidt over tolv Timers Forløb. Om hvad der paa den Tid foregik i Huset, ved Ingen saa god Besked, som De, Betteredge, og derfor maa De nu gribe Pennen og nedskrive Begyndelsen af denne Historie.“

Der er nu gaaet to Timer, siden Hr. Franklin forlod

mig. Saasnt han havde vendt mig Ryggen, ilede jeg hen til mit Skrivebord for at nedskrive Fortællingen.

Jeg begynder med Onsdag den 24de Maj 1848, — da jeg om Formiddagen ganske uventet blev opfordret til at komme op paa min Frues Værelse.

„Gabriel“, sagde Mylady, „jeg har noget Nyt at meddele Dem, som vil overraske Dem. Min Nevø, Franklin Blake er kommen tilbage fra Udlandet. Han har i længere Tid opholdt sig ovre i London hos sin Fader; men i Morgen kommer han hertil for at blive her en Maanedstid og være med til at fejre Rachels Fødselsdag.“

Den følgende Dag var det et saa smukt Sommervejr, som man vel kunde ønske sig, og Mylady og Frk. Rachel, som ikke ventede Franklin før efter Middag, kørte ud for at spise Frokost hos nogle Venner, der boede i Nærheden.

Da de var taget bort, gik jeg op til det Soveværelse, der var blevet gjort i Stand til vor Gæst, for at forvise mig om, at Alt var i Orden der.

Derpaa besluttede jeg at nyde godt af den varme Sommerluft og bar derfor min Kurvestol ned i Baggaarden; men næppe havde jeg taget Plads i den, førend jeg ganske forbavset foer op ved at høre en Lyd, som om nogen slog paa Tromme tæt ved mig; ja, det forkom mig, at Lyden kom fra den Terrasse, der laa udenfor Myladys Værelser.

Jeg gik straks derop og fik der Øje paa tre mahognifarvede Hinduer, der stod og saa op og ned af vort Hus.

Da jeg tog disse Hinduer nærmere i Øjesyn, opdagede jeg, at hver af dem havde en lille Tromme hængende foran sig. Bagved dem stod der en lille, lyshaaret engelsk Dreng, der saa temmelig sygelig ud, med en Pose i Haanden. Jeg blev snart enig med mig selv om, at disse Fyre bestemt maatte være omrejsende Gøglere, og at den lyshaarede Dreng vistnok havde det Hverv at bære de Apparater, som de benyttede sig af, naar de gjorde deres Kunster.

En af de tre Fremmede, der talte Engelsk og havde overordentlig fine Manerer, oplyste mig straks om, at min Formodning var rigtig. Han bad meget ærbødigt om, at

det maatte blive ham og hans Kammerater tilladt at vise Husets Frue, hvilke Kunster de kunde gøre.

Jeg underrettede imidlertid den belevne Ordfører om, at Husets Frue ikke var hjemme, og gav ham det venskabelige Raad snarest muligt at forføje sig bort.

Hinduen hørte paa mig med den største Ærbødighed, bukkede og forlod sammen med sine Kammerater Haven. Jeg for mit Vedkommende vendte tilbage til min Kurvestol og faldt snart hen i en Dvale, der var temmelig nær beslægtet med Søvn.

Det varede dog ikke ret længe, førend jeg blev vækket af min Datter Penelope, der kom farende ud til mig og forlangte, at de tre hinduiske Gøglere øjeblikkelig skulde arresteres, fordi de havde Ondt i Sinde imod Hr. Franklin Blake, som i Dag ventedes hertil fra London.

Jeg bad selvfølgelig min Datter om at forklare sig noget tydeligere.

Det viste sig da, at Penelope havde set Hinduerne gaa ud af Porten, efterat jeg havde givet dem det venskabelige Raad at forlade Haven. Hun var fulgt efter dem og havde da været Vidne til følgende:

Da de kom ud paa Landevejen, sagde den af Hinduerne, som kunde tale Engelsk, til den lyshaarede lille Dreng:

„Stræk Haanden ud!“

Den lille Fyr strakte Haanden ud, skønt aabenbart meget nødig. Derpaa tog Hinduen en Flaske frem, og hældte en sort Vædske, der lignede Blæk, ud i Drengens flade Haand. Derefter berørte han Drengens Hoved, gjorde nogle Tegn i Luften over det og sagde saa med høj Røst:

„Se!“

Drengen blev nu ganske stiv; han stod saa ubevægelig som en Billedstøtte og stirrede paa det Blæk, som Hinduen havde hældt ned i det Hule af hans Haand.

Hinduerne saa nu ned ad Landevejen, — og derpaa sagde den fornemste blandt dem til Drengen:

Maanestenen.

„Se den engelske Herre, der kommer tilbage fra Ulandet!“

Næsten i samme Øjeblik svarede Drengen:

„Jeg ser ham!“

Hinduen vedblev:

„Er det ad denne Vej han vil komme?“

Drengen svarede:

„Ja.“

Efter en kort Pavse spurgte Hinduen videre:

„Har den engelske Herre 'den' hos sig?“

Drengen gjorde ligeledes en kort Pavse, førend han svarede:

„Ja!“

Nu kom Hinduen frem med det tredje og sidste Spørgsmaal.

„Vil den engelske Herre komme hertil paa den Tid, han har lovet at komme, — nemlig: i Eftermiddag?“ spurgte han.

Drengen svarede:

„Det kan jeg ikke sige!“

Hinduen spurgte ham, af hvilken Grund han ikke kunde sige det.

Drengen svarede:

„Jeg er træt. Taagen stiger mig til Hovedet og gør mig ganske forvirret. I Dag kan jeg ikke se mere.“

Hermed endte denne besynderlige Eksamen. Efter at Hinduen derpaa havde gjort endnu flere Tegn over Drengets Hoved, pustede han paa hans Pande, og nu foer Drengen op, som om han vaagnede af en Drøm. Derpaa gik de alle fire deres Vej ind imod Byen.

Jeg spurgte min Datter, hvad hun mente om hele denne Scene, og hun svarede:

„Hvad tror du, Fader, at de Ord skulde betyde:

„Har den engelske Herre 'den' hos sig?“

„Det vil vi spørge Hr. Franklin om, min kære Pige,“ svarede jeg, „dersom du kan vente, til Hr. Franklin kommer!“

Jeg blinkede med Øjnene for at antyde, at det var min Spøg; men Penelope tog mit Svar ganske alvorligt, og da hun var gaaet sin Vej, blev jeg enig med mig selv om, at jeg virkelig vilde rette det omtalte Spørgsmaal til Hr. Franklin, — om ikke for andet saa for at berolige Penelope. Men til min store Forbavselse fulgte Hr. Franklin Penelopes Eksempel og tog Sagen meget alvorligt, thi efter hans Mening havde Hinduen med Ordet „den“ sigtet til — *Maanestenen*.

Efterat min Datter havde forladt mig, satte jeg mig til Rette i Kurvestolen for paany at faa mig en lille Lur; men jeg fik ikke Tid dertil; thi pludselig kom der igen et Kvindemenneske farende ud til mig. Denne Gang var det dog ikke min Datter Penelope, men kun Kokkepigen Nancy.

„Hvad er der i Vejen, lille Nancy?“ spurgte jeg.

„Rosanna er nu igen ikke kommen til Bords,“ svarede Nancy, „og jeg er bleven sendt ud for at hente hende.

„Hvor tror Du hun er henne?“ spurgte jeg.

„Hun er naturligvis nede paa Sandbankerne,“ svarede Kokkepigen, idet hun slog med Nakken. „I Formiddags blev hun igen syg og besvimelede, og saa bad hun om Til-ladelse til at gaa ud og trække lide frisk Luft.“

„Gaa Du kun ind og spis til Middag,“ sagde jeg. „Jeg skal nok hente hende.“

Rosanna var det eneste nye Medlem af Tjenestetyendet i vort Hus. Omtrent fire Maaneder i Forvejen havde Mylady været i London og der blandt andet besøgt et Asyl for faldne og straffede Kvinder. Da Forstanderinden mærkede, at Mylady interesserede sig for denne Institution, henlede hun hendes Opmærksomhed paa en ung Pige ved Navn Rosanna Spearman, som ganske vist havde været straffet for Tyveri, men i Grunden var en god Natur, der kun manglede en gunstig Lejlighed til at vise, hvad der virkelig boede i hende. Mylady sagde da til Forstanderinden:

„Rosanna Spearman skal faa den Lejlighed, De siger, at hun mangler. Jeg tager hende i min Tjeneste!“

Og en Ugestid efter kom Rosanna Spearman i vor Tjeneste som anden Stuepige.

En gunstigere Lejlighed kunde hun ikke faa, thi ingen af Tjenestefolkene vidste noget om hendes Fortid, og hun blev i enhver Henseende behandlet paa samme Maade som de. Og det maa jeg sige til hendes Ros, at hun til Gengæld viste sig fuldstændig værdig til den venlige Behandling hun fik. Men det lykkedes ikke at komme til at staa paa en venskabelig Fod med de øvrige Tjenestepiger, og dog kan jeg ikke begribe, hvad disse havde imod den stakkels Rosanna. Hendes Skønhed kunde da ikke gøre dem misundelige; thi i den Henseende var hun alt andet end glimrende udrustet, og oven i Købet havde hun den Ulykke at være skæv. Hvad de især havde at indvende imod hende, var, at hun var saa tavs og saa ivrigt holdt sig borte fra dem. I sine Fritimer, naar de andre passiarede sammen, tog hun sin Hat paa og gik sin Vej ganske alene, i Reglen ned til nogle Sandbanker, der ligger nede ved Havet, en Fjerdingvej fra vort Hus.

Det er et meget uhyggeligt Sted! Ingen Børn fra vort Fiskerleje, der hedder Cobbs Hole, kommer herhen for at lege, og selv Himlens Fugle synes at undgaa dette Sted. At en ung Pige, som havde en halv Snes smukke Spadsereure at vælge imellem, foretrak at sidde ganske alene paa dette Sted og læse eller strikke, naar det var hendes Tur at gaa ud, var unægtelig besynderligt. Vist er det imidlertid, at dette var Rosanna Spearmans Yndlingssted, undtagen naar hun en enkelt Gang gik ned til Cobb's Hole for at besøge det eneste menneskelige Væsen i Eggen, med hvem hun stod paa en venskabelig Fod. Jeg begav mig nu ned til dette Sted for at hente den unge Pige, som ventedes ved Middagbordet.

Da jeg kom hen til hende, saa jeg, at hun græd. Jeg tog mit Lommelærklæde op og sagde til hende:

„Kom, Rosanna, sæt Dig her paa Strandbredden ved Siden af mig! Først vil jeg tørre Dine Øjne, og saa vil jeg tage mig den Frihed at spørge Dig, hvorfor Du græder.“

„Jeg græder over de Aar, der er gaaede, Hr. Betteredge,“ svarede Rosanna roligt. „Min Fortid vender en Gang imellem tilbage til mig.“

„Passiar, min Pige!“ sagde jeg. „Din Fortid er jo aldeles udslettet. Hvorfor kan Du saa ikke glemme den?“

Hun tog fat i mit ene Frakkeskød. Jeg er ikke altid saa pæn i Tøjet, som jeg burde være, og en hel Del af min Mad bliver spildt paa mine Klæder. Snart maa den ene, snart den anden af Tjenestepigerne tage Fedtpletterne af. Den foregaaende Dag havde Rosanna taget en Plet af med en Vædske, der efter hendes sigende tog alle Pletter bort, saa at de aldrig kom igen. Fedtet var ganske vist ogsaa borte; men hvor det havde siddet, var der et lille Mærke. Paa dette Mærke pegede den unge Pige, idet hun rystede paa Hovedet.

„Pletten er borte,“ sagde hun, „men det Sted, hvor den har siddet, er blevet tilbage.“

„Da jeg ikke var i Stand til at trøste hende, havde jeg kun een Ting at gøre: at gaa hjem med hende, for at hun kunde faa nogen Middagsmad, men jeg fik ikke Tid til at sige, hvad jeg vilde. Jeg blev afbrudt af en Stemme, der kom ude fra Sandbankerne, og som nævnede mit Navn.“

„Betteredge!“ raabte Stemmen. „Betteredge! Hvor er De dog henne?“

„Her er jeg!“ skyndte jeg mig at raabe, skønt jeg ikke havde den fjerneste Anelse om, hvem det var, der kaldte paa mig.

Rosanna for op og gav sig til at stirre hen i den Retning, fra hvilken Stemmen kom, men pludselig foregik der en Forandring med hende.

Hun blev ildrød i Hovedet, og en aandeløs Forbavselse stod at læse i hendes Ansigt.

„Hvem er det?“ spurgte jeg hende, men førend hun kunde faa Tid til at svare, stod Franklin Blake foran os, — fire Timer førend vi havde ventet ham!

Inden jeg kunde faa Tid til at sige et eneste Ord, saa jeg, at Hr. Franklin overrasket stirrede paa Rosanna.

Ogsaa jeg saa paa den unge Pige. Hun rødmede endnu dybere end før og løb saa pludselig sin Vej.

„Det var da en besynderlig Pige!“ ytrede Hr. Franklin. „Jeg gad nok vide, hvorfor Synet af mig kunde overraske hende i den Grad!“

„Ja, jeg forstaar det heller ikke,“ svarede jeg, „men jeg glemmer jo rent at byde Dem velkommen tilbage til Deres gamle Hjem, og dobbelt velkommen fordi De kom nogle Timer, førend vi ventede Dem!“

„Jeg havde mine Grunde dertil,“ svarede Hr. Franklin. „Hør nu, Betteredge, jeg har en Anelse om, at jeg i de sidste tre eller fire Dage er bleven forfulgt og udspioneret i London, og naar jeg i Dag tog med Morgen- istedetfor med Eftermiddagstoget, var det kun, fordi jeg vilde føre en vis mørkladen Person bag Lyset.“

Disse Ord overraskede mig i allerhøjeste Grad. De mindede mig øjeblikkelig om de tre Gøglere, og jeg tænkte paa Penelopes Ord om, at de havde noget ondt i Sinde imod Hr. Franklin Blake.

„Hvem udspionerer og forfølger Dem, — og hvorfor?“ spurgte jeg.

„Fortæl mig noget om de tre Hinduer, der har været her i Huset i Dag,“ sagde Hr. Franklin uden at bryde sig det ringeste om mit Spørgsmaal. „Jeg skal nemlig sige Dem, Betteredge, det er slet ikke umuligt, at min mørkladne Fremmede og Deres tre Gøglere er fire Alen af samme Stykke!“

„Hvorledes har De faaet noget at vide om Gøglerne?“ spurgte jeg.

„Jeg talte med Penelope paa Vejen herved,“ svarede Hr. Franklin, „og hun fortalte mig det hele,“ og idet han tog en lille, forsegleet Pakke op af Lommen, tilføjede han: „Og Ordet ‚den‘ sigter aabenbart til *denne*. Og *denne*, Betteredge, er hverken mere eller mindre, end — min Onkel Herncastles berømte Diamant.“

„Du gode Gud!“ udbrød jeg. „Hvorledes er De bleven Ihændehaver af den onde Obersts Diamant?“

„Han har i sit Testamente bestemt sin Diamant til en Fødselsdagsgave til min Kusine Rachel,“ svarede Mr. Franklin. „Og min Fader, der er hans Executor testamenti, har overdraget mig det Hverv at bringe hende den. Men sig mig, hvorfor De kalder ham den onde Oberst?“

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede jeg. „Der paastaas, at han er kommen i Besiddelse af sin hinduiske Ædelsten paa en Maade, der nok vidner om Kækhed og Dristighed, men som han dog ikke skøttede om at vedkende sig. Han gjorde aldrig noget Forsøg paa at faa den solgt og viste den aldrig til noget Menneske. Nogle paastod, at han var bange for, at den skulde bringe ham i Konflikt med de militære Autoriteter; medens andre forsikrede, at han nærede Frygt for, at det skulde komme til at koste ham Livet, dersom han viste nogen den.“

Og dog laa der maaske nok en lille Smule Sandhed til Grund for det sidste Rygte. Det er en Kendsgerning, at hans Liv to Gange var truet ovre i Ostindien, og man var fuldt og fast overbevist om, at Maanestenen havde en Finger med i Spillet. Da han kom tilbage til England og mærkede, at alle Mennesker undgik ham, mente man, at Maanestenen ogsaa her havde en Finger med i Spillet. Mændene vilde ikke have ham til Medlem af deres Klubber, og de Kvinder, som han blev forelsket i og friede til, gav ham Kurven; hans Slægtninge og Venner blev saa nærsynede, at de ikke kunde kende ham, naar de mødte ham paa Gaden.

Men nu er Spørgsmaalet: Er der virkelig Uheld ved denne Diamant, vidste Obersten det, og hvad er Grunden til, at han har testamenteret Frk Rachel den?“

„Grunden indførte han i sit Testamente,“ svarede Hr. Franklin. „Jeg har her en Afskrift af det. Læs selv, hvad han skriver.“

Jeg tog Testamentet og læste:

„Endelig testamenterer jeg herved min Niece, Rachel Verinder, den gule Diamant, der tilhører mig, og som i Orienten er kendt under Navn af „Maanestenen“. Og beder

jeg herved min Executor testamenti om enten selv eller ved en paalidelig Repræsentant at overrække min Niece Diamanten paa hendes første Fødselsdag efter min Død. Jeg skænker hende Diamanten som et Tegn paa, at jeg tilgiver hende den Fornærmelse, hun tilføjede mig ved at lade sin Tjener vise mig Døren, da jeg i Fjor aflagde hende et Besøg for at ønske hende til Lykke i Anledning af hendes Fødselsdag.“

Jeg leverede Hr. Franklin Dokumentet tilbage.

„Hvad vilde De nu gøre i mit Sted, Betteredge?“ spurgte han.

„Vente!“ svarede jeg.

„Hellere end gerne! Men hvor længe?“

Jeg forklarede mig nærmere.

„Saavidt jeg kan skønne,“ svarede jeg, „maa En eller Anden give Frk. Rachel denne fordømte Diamant paa hendes Fødselsdag, — og De kan ligesaa godt gøre det, som enhver anden. I Dag skriver vi den fem og tyvende Maj, og den en og tyvende Juni er det Frk. Rachels Fødselsdag. Altsaa har vi næsten fire Uger for os. Lad os vente og se, hvad der foregaar i Mellemtiden.“

„Det er altsammen fortræffeligt, Betteredge!“ sagde Hr. Franklin. „Men hvad skal vi foretage os med Diamanten saa længe?“

„Betro den til Banken i Frizinghall.“ (Frizinghall var den nærmeste By, og dens Bank fuldtud sikker.) „Dersom jeg var i Deres Sted, vilde jeg ride til Frizinghall med den, inden Damerne kommer hjem.“

„Betteredge, De kan ikke opvejes med Guld!“ udbrød Franklin. „Lad straks den bedste Hest i Stalden sadle til mig, og lad mig saa komme af Sted for at faa den fordømte Diamant under Laas og Lukke!“

II. KAPITEL

Det blev Middagstid, inden Hr. Franklin kom tilbage fra Frizinghall. Jeg bragte selv varmt Vand op til ham for at faa at vide, hvad der var hændet; thi noget maatte der være sket, siden han var bleven saa længe borte.

Til min store Skuffelse var der ikke hændet noget som helst. Hverken paa Udfarten eller paa Hjemfarten havde han set noget til Hinduerne. Han havde deponeret Maanestenen, som han dog kun havde beskrevet som en meget kostbar Genstand, i Banken og faaet Kvittering for den. Jeg forlod ham, idet jeg sagde til mig selv, at det var en temmelig flov Slutning efter al den Ophidselse, som Diamanten tidligere paa Dagen havde foraarsaget os.

Hvorledes Hr. Franklin blev modtaget af sin Tante og Kusine, er mere, end jeg kan gøre rede for.

Jeg vilde have givet adskilligt for at kunne varte op ved Middagsbordet; men det vilde have været at kompromittere min Stilling lige overfor de øvrige Tjenestefolk. Men om Aftenen, da jeg bragte Mr. Franklin Sodavand og Kognak op paa hans Værelse, opdagede jeg, at Frøken Rachel aldeles havde forjaget Diamanten fra hans Tanker.

„Det er det mest fortryllende Pigebarn, jeg har set, siden jeg vendte tilbage til England,“ — det var alt, hvad jeg kunde faa ud af ham.

Omtrent ved Midnatstid saa jeg efter, om alt var i Orden; min Næstkommanderende (Tjeneren Samuel) var som sædvanlig min Ledsager. Da alle Dørene var lukkede af, med Undtagelse af den Sidedør, der gik ud til Terrassen, lod jeg Samuel gaa til Ro og gik ud for at trække lidt frisk Luft, inden jeg fulgte hans Eksempel.

Det var Fuldmaane, og Natten var stille, — saa stille, at jeg fra Tid til anden kunde høre Vandet skulpe op imod Sandbankerne. Terrassen laa i Mørke; men Maanen kastede sine Straaler paa den Gang, der førte til den, og pludselig opdagede jeg Skyggen af en Person henne ved Hovedbygningen.

Jeg skyndte mig ned, saa hurtig jeg kunde, men da jeg naaede det Sted, hvor jeg havde set Skyggen, fik jeg Øje paa en lille Genstand, der laa midt i Gangen og funkede i det klare Maaneskin. Jeg tog den op og saa, at det var en lille Flaske, der indeholdt en Vædske, der havde en sødlig Lugt og var sort som Blæk.

Det faldt mig nu ind, hvad Penelope havde fortalt mig om Gøglerne og om det Blæk, de havde hældt i Haanden paa Drengen. Jeg kunde altsaa ikke tvivle om, at jeg havde forstyrret de tre Hinduer, medens de stod paa Lur her og gjorde sig Umage for at faa noget at vide om Diamanten.

Den næste Morgen viste jeg Hr. Franklin Flasken og fortalte ham, hvad jeg havde oplevet.

„De kan stole paa,“ sagde Mr. Franklin, „at Hinduerne ansaa det for en afgjort Sag, at vi vilde beholde Diamanten her, og at de havde taget Drengen med herind, for at han skulde sige dem, hvor den var henne.“

„Tror De, de vil prøve paa det endnu en Gang?“ spurgte jeg.

„Det kommer an paa, hvad Drengen virkelig kan udrette,“ svarede Hr. Franklin. „Dersom han kan se ind i Jernskabet i Frizinghalls Bank, bliver vi ikke besværede af flere Besøg af Hinduerne — i det mindste for Øjeblikket. Hvis ikke, vil der næppe gaa mange Nætter, førend vi atter faar Lejlighed til at fange dem nede i Haven.“

Jeg stolede meget tillidsfuldt paa, at en saadan Lejlighed vilde tilbyde sig; men den tilbød sig, besynderligt nok, ikke.

Hvad enten Gøglerne nu inde i Byen havde faaet at vide, at Hr. Franklin havde aflagt et Besøg i Banken, og draget deres Slutninger deraf, eller Drengen virkelig (hvad ingen skal faa mig til at tro), kunde se, hvor Diamanten for Øjeblikket var, eller det hele kun endelig var Tilfældets Værk, — saa er det ialtfald vist, at vi ikke saa det ringeste Spor af nogen Hindu i de Uger, der laa imellem hin Nat og Frk. Rachels Fødselsdag.

I den Tid fandt Frk. Rachel og Hr. Franklin paa et nyt Middel til at fordrive Tiden med, som vist ogsaa ellers vilde have faldet dem noget lang.

Hr. Franklin var et Universalgeni; han syslede med alt muligt, ogsaa med noget, som han kaldte „Dekorationsmaleri“, og gav sig derfor sammen med Frøken Rachel til at „dekorere“ det lille Værelse, som hun kaldte sit „Boudoir“. Hr. Franklin skrabede den smukke Fernis af Døren, og Frøken Rachel gav sig nu til at male Griffer, Fugle, Blomster og Amoriner paa den. Det var i Grunden et langsomt og smudsigt Arbejde; men de unge Mennesker syntes aldrig at blive trætte eller kede af det. Imidlertid tænkte vi Tjenestefolk paa, om de to dog ikke stak Hovederne sammen af en anden Grund, end netop for at dekorere en Dør. Nogle af os mente, at vi vilde faa Bryllup i Huset, inden Sommeren var endt. Andre (med mig i Spidsen) indrømmede Sandsynligheden af, at Frøken Rachel snart vilde blive gift; men vi tvivlede om, at netop Hr. Franklin Blake vilde blive den Udvalgte.

At Hr. Franklin var forelsket, — derom kunde ingen, som saa eller hørte ham, nære Tvivl. Det var Frøken Rachel, hvis Følelser det var vanskeligt at komme paa det rene med.

Den tolvte Juni indbød min Frue en Herre fra London til at være med til at fejre Frk. Rachels Fødselsdag. Det var denne lykkelige Mand, om hvem jeg troede, at han ejede hendes Hjærte. Ligesom Hr. Franklin var han hendes Fætter. Hans Navn var Godfrey Ablewhite.

Skønt Hr. Franklin var en flink ung Mand med mange gode Egenskaber, havde han dog efter min Mening kun meget ringe Udsigt til at stikke Hr. Godfrey ud hos den unge Dame.

For det første var Hr. Godfrey den smukkeste af de to. Han var over seks Fod høj og havde et glat, rødmusset og omhyggeligt barberet Ansigt samt langt, lyst Haar. Af Stand var han Sagfører, af Temperament var han en Ven af det smukke Køn, og af Tilbøjelighed var han en barmhjertig

Samaritan. Kvindelig Velgørenhed og kvindelig Nød kunde ikke undvære ham. Overalt, hvor en Dame-Komitee var samlet, kunde man se Hr. Godfrey Ablewhite sidde ved Bordenden, ivrigt beskæftiget med at holde de forskellige Temperamenter indenfor Forretningsordenens strenge Grænser.

— Den fjortende indløb Hr. Godfreys Svar.

Han modtog min Frues Indbydelse fra Onsdag Morgen til Fredag Aften, — saafremt Dame-Komiteen kunde undvære ham saa længe. I Brevet havde han indlagt et Digt i Anledning af sin Kusines Fødselsdag. Jeg hørte, at Frk. Rachel og Hr. Franklin i Forening gjorde sig lystige over Digtet, og Penelope, som ganske stod paa Hr. Franklins Side, spurgte mig med triumferende Mine, hvad jeg syntes om det.

„Frøken Rachel har ledet *Dig* paa Vildspor, mit Barn,“ svarede jeg, „men *jeg* lader mig ikke saa let tage ved Næsen. Vent blot, indtil Hr. Ablewhites Vers bliver efterfulgt af Hr. Ablewhite selv!“

Min Datter svarede, at Hr. Franklin jo kunde prøve sin Lykke, inden Digteren fulgte efter Digtet, og hvad denne Anskuelse angaar, maa jeg indrømme, at Hr. Franklin gjorde alt, hvad der stod i hans Magt, for at vinde Frk. Rachels Gunst.

Skønt han var en ivrig Tobaksryger, gav han fuldstændig Afkald paa sine Cigarer, fordi hun en Dag bemærkede, at hun ikke kunde lide, at hans Klæder lugtede af Tobak. Mange af Tjenestefolkene mente, at en saadan opofrende Hengivenhed nødvendigvis maatte gøre et stærkt Indtryk paa Frk. Rachel, — især da han jo hver Dag arbejdede sammen med hende paa at skamfere Døren.

Den tyvende kom der atter Brev fra Hr. Godfrey.

Han havde truffet saadanne Foranstaltninger, at han om Aftenen kunde komme til Frizinghall, hvor han ønskede at raadføre sig med sin Fader om en Forretning af Vigtighed. Den næste Dag, før Middagstid, vilde han og hans to ældste Søstre ride ud til os. Et elegant lille Porcelæns-Juvelskrin

fulgte med Brevet, der forøvrigt indeholdt de bedste Ønsker for hans Kusines Fremtid. Hr. Franklin havde kun foræret hende en simpel Kapsel, der ikke havde kostet saa meget. Og dog vedblev min Datter Penelope at paastaa, at han vilde gaa af med Sejren.

III. KAPITEL

Endelig oprandt Fødselsdagen .

Efter Frokosten red Hr. Franklin ind til Byen for at hente Diamanten, og paa Hjemvejen vilde Hr. Godfrey og de to unge Damer sandsynligvis holde ham med Selskab.

Morgentimerne havde han sammen med Frk. Rachel anvendt til at dekorere Døren færdig.

Da han hen paa Eftermiddagen vendte tilbage med sin Fætter og sine to Kusiner, forkom det mig, at hverken han eller Hr. Godfrey var, som de plejede at være. Vel rakte Hr. Godfrey mig venligt Haanden, som sædvanlig, og udtalte sin Glæde over, at hans gamle Ven Betteredge be- fandt sig saa vel; men han var ubegribelig adspredt, og da jeg spurgte ham, hvorledes hans Fader behagede at be- finde sig, svarede han temmelig kort: „Ved det gamle!“ Ligevægten blev imidlertid genoprettet ved, at de to Frø- kener Ablewhite havde Humør nok for en hel Snes Men- nesker, og den Støj, de gjorde, gav mig Lejlighed til at hviske til Hr. Franklin:

„Har De Diamanten?“

Han nikkede og lagde Haanden paa Brystlommen.

„Har De set noget til Hinduerne?“

„Ikke Spor!“

Da jeg en halv Timestid efter kom igennem Forsalen, for jeg pludselig sammen ved at høre et Skrig inde i Dag- ligstuen. Dog blev jeg straks beroliget; thi jeg genkendte de unge Damer Ablewhites Skraal. Imidlertid gik jeg der- ind under Paaskud af, at jeg skulde have en Besked med

Hensyn til Opvartningen, men i Virkeligheden for at faa at vide, om der var sket noget af Betydning.

Henne ved Bordet stod Frk. Rachel som fortryllet med Oberstens ulyksalige Diamant i Haanden. De to Skraalhalse laa paa Knæ, hver paa sin Side af hende, slugte Ædelstenen med Øjnene og skraalede, hvergang den funkledede.

Jeg vilde nu forlade Værelset; men førend det kunde ske, standsede Frk. Rachel mig; thi hun tog altid Hensyn til den gamle Tjener, som havde været der i Huset, da hun blev født.

„See, Gabriell!“ sagde hun, idet hun lod Ædelstenen funkke i Solens Straaler.

Du gode Gud! Ja, det var en Diamant! Den var næsten saa stor som en Brokfugls Æg, og de Straaler, den udsendte, lignede Maaneskin. Det var intet Under, at Frk. Rachel var fortryllet, eller at hendes Kusiner skraalede.

Nu blev jeg ikke oftere forstyret i mine Forberedelser til Middagsbordet, førend jeg skulde til at pynte mig. Jeg havde netop faaet min hvide Vest paa, da Penelope kom ind til mig. Hun trykkede et Kys paa min skaldede Isse og hviskede til mig:

„Jeg har noget at fortælle Dig, Fader! Frøken Rachel har givet ham en Kurv!“

„Hvad for en, ham?“ spurgte jeg.

„Ih, Dame-Komitee-Manden, Fader!“ svarede Penelope. „Det er en ækel, snedig Krabat! Jeg hader ham, fordi han vilde stikke Hr. Franklín ud!“ Jeg saa dem før gaa ud i Haven sammen, og blev staaende for at se dem komme tilbage. De var gaaet derud Arm i Arm, og den Gang lo de begge. Da de vendte tilbage, gik hver for sig; de saa begge overordentlig alvorlige ud og vekslede hverken et Ord eller et Blik. Det var ikke til at tage fejl af. Pludselig blev Hr. Godfrey staaende og spurgte: „De foretrækker alt-saa, at jeg skal blive her og lade, som om der ikke er forefaldet noget?“ Frøken Rachel vendte sig hurtigt om og svarede: „De har jo modtaget min Moders Indbydelse. Medmindre De ønsker at gøre Skandale her i Huset, maa De

naturligvis blive her!' Hun gik et Par Skridt fremad, standsede derpaa og sagde: „Lad os glemme, hvad der er foregaaet, og vedblive at være Venner, Godfrey!' Hun rakte ham Haanden, han førte den til sine Læber, og derpaa forlod hun ham. Han blev et Øjeblik staaende, borede Hælen ned i Jorden og saa meget fortrædelig ud. „En ubehagelig Historie!' mumlede han, idet han satte sig i Bevægelse. „En meget ubehagelig Historie!' Og deri havde han for saa vidt Ret, som det virkelig maatte være en meget ubehagelig Historie for *ham*. Og der ser du, Fader, at jeg havde Ret; — Hr. Franklin er Manden!“

*

*

*

Selskabet bestod ialt af fire og tyve Personer, og alle beundrede naturligvis Diamantens sjeldne Størrelse og Skønhed; men de to eneste Medlemmer af Selskabet, der sagde noget ualmindeligt om den, var de to Herrer, der ved Middagsbordet sad paa hver sin Side af Frk. Rachel.

Den Gæst, der sad til venstre for hende, var Hr. Candy, praktiserende Læge i Frizinghall.

Det var en overordentlig gemytlig og tillige godmodig lille Mand; men han havde rigtignok den slemme Fejl, at han holdt alt for meget af at gøre Løjer med og tiltale Fremmede paa en besynderlig, hovedkulds Maade. Naar han var i Selskab, hændte det derfor ikke sjældent, at han — naturligvis imod sin Vilje — bragte Folk i Totterne paa hverandre. — Hvad han sagde til Frk. Rachel om Diamanten, sagde han da ogsaa paa sin sædvanlige spøgefulde mystificerende Maade. Med en meget alvorlig Mine bad han hende om Tilladelse til at tage den med hjem og brænde den.

„Vi vil først ophede den til den og den Grad, Frøken Rachel,“ ytrede han, „derpaa vil vi udsætte den for en Luftstrøm, og saa vil Diamanten, — vips, — fordampe og

befri Dem for den Masse Bryderier, det naturligvis maa forvolde Dem at passe paa en saa korstbar Sten!"

Den Gæst, der sad til højre for min unge Frøken, var en fremragende offentlig Personlighed, — nemlig: den berømte Hr. Murthwaite, som havde gennemstrejfet Ostindien forklædt og med Livsfare forskaffet sig Adgang til Steder, som ingen Europæers Fod hidtil havde betraadt.

Det var en høj, mager, ordknap Mand. Han saa ud, som om han altid var søvnig; men dog lagde han Mærke til alt. Man sagde, at han var led og ked af sine Landsmænd og længtes efter at vende tilbage til uciviliserede Egenes uciviliserede Beboere. Jeg tror virkelig ikke, han talte til nogen, undtagen til Frk. Rachel, — og det var om Diamanten. Maanestenen var det eneste, der syntes at interessere ham.

Det lod til, at han allerede havde hørt tale om den ovre i Ostindien. Efterat han, uden at sige et eneste Ord, havde stirret saa længe paa den, at Frk. Rachel begyndte at blive noget forvirret, bemærkede han paa sin rolige, koldblodige Maade:

„Hvis De nogensinde rejser over til Ostindien, Frøken Verinder, skal De ikke tage Deres Onkels Foræring med! En hinduisk Diamant udgør undertiden en Bestanddel af den hinduiske Gudsdyrkelse. Jeg kender en vis By, hvor Deres Liv ikke vilde blive forlænget med fem Minutter, hvis De viste Dem dér, saaledes som De nu er klædt.“

Jeg lagde iøvrigt snart Mærke til, at dette Middagsgilde langt fra var saa gemytligt, som vore Middagsgilder plejede at være, og jeg er næsten tilbøjelig til at tro, at det var den fordømte Diamant, der havde forhekset hele Selskabet.

Ganske vist gjorde Hr. Franklin sit bedste til at opmuntre Gæsterne, men hvorledes han end bar sig ad, valgte han altid et uheldigt Æmne eller henvendte sig ikke til de rette Personer.

Da man saaledes talte om Lægevidenskaben, gjorde han Lægerne i den Grad latterlige, at endog den godmodige Hr. Candy blev aldeles rasende derover.

Striden imellem dem begyndte med, at Hr. Franklin kom til at sige, at han i den sidste Tid ikke havde sovet rigtig godt om Natten. Hr. Candy bemærkede da, at hans Nervesystem maatte være i Uorden, og at han straks maatte gennemgaa en Kur. Hr. Franklin svarede, at *det* at gennemgaa en Kur, efter hans Mening var det selvsamme som at famle i Mørke. Hr. Candy gjorde da den ikke uvitlige Bemærkning, at Hr. Franklin jo nu fámlede i Mørke efter Søvn, og at kun Lægevidenskaben vilde kunne hjælpe ham til at finde den. Hr. Franklin sagde, at han nok havde hørt en Historie om, at en Blind skulde have vejledet en Blind; men nu forstod han først denne Historie. Saaledes talte begge sig efterhaanden varme, og det var derfor en sand Lettelse for alle de Tilstedeværende, da Mylady rejste sig og derved gav Damerne Signalet til at lade Herrerne blive siddende alene ved Vinen.

Jeg havde netop stillet Karaflerne op foran Hr. Ablewhite, der repræsenterede Herren i Huset, da jeg hørte en Lyd, som paa en Gang berøvede mig min værdige Holdning. Hr. Franklin og jeg saa paa hinanden; — det var Hinduernes Tromme, vi hørte! Ja, saa sandt jeg lever, Hinduerne vendte tilbage til Huset i samme Øjeblik som Maanestenen!

Jeg ilede ud paa Terrassen for at jage dem bort. Men uheldigvis var de to Frøkener Ablewhite komne mig i Forkøbet. De for ud paa Terrassen som et Par Raketter for at faa Hinduernes Kunststykker at se. De andre Damer fulgte efter dem, og nu kom ogsaa Herrerne til.

Hr. Franklin stillede sig paa den ene Side af Frk. Rachel, medens jeg stillede mig bagved hende. Der stod hun, uden at have den fjerneste Anelse om Sandheden, og lod Hinduerne stirre paa den Diamant, som, hvis vor Mistanke var begrundet, var Maalet for alle deres Bestræbelser.

Hvilke Kunststykker de udførte, kan jeg ikke sige. Jeg var ærgerlig over, at de akkurat var komne i rette Tid til at faa Diamanten at se med deres egne Øjne; det var derfor

ikke saa besynderligt, at jeg tabte Hovedet. Det første, jeg mindes, er, at jeg saa den berømte Rejsende, Hr. Murthwaite, nærme sig Gøglerne bagfra, og at jeg pludselig hørte ham tiltale dem i et Sprog, som jeg ikke forstod, men som sandsynligvis var deres Modersmaal.

Nu fik de forfærdelig travlt med at bukke for ham og bugte sig som Slinger. Efter at de havde vekslet nogle Ord i det mig ubekendte Sprog, gik Hr. Murthwaite ligesaa roligt fra dem, som han var kommen. Den fornemste blandt Hinduerne, der gjorde Tjeneste som Ordfører, bukkede nu atter for Resten af Selskabet. Jeg lagde Mærke til, at Fyrens kaffefarvede Ansigt var blevet graat, efter at han havde talt med Hr. Murthwaite. Han bukkede hurtig for Mylady og underrettede hende om, at Forestillingen var forbi, hvorpaa den lille Dreng gik omkring med Hatten i Haanden. Damerne trak sig tilbage til Salen, og Herrerne (med Undertagelse af Hr. Franklin og Hr. Murthwaite) til deres Vin. Jeg og Tjenerne passede selvfølgelig paa, at Hinduerne forlod vore Enemærker.

Da jeg paa Tilbagevejen kom igennem Krattet, lugtede jeg pludselig Tobak og fandt Hr. Franklin og Hr. Murthwaite (sidstnævnte med en Cigar i Munden) spadserende langsomt frem og tilbage der. Hr. Franklin vinkede ad mig, og idet han forestillede mig for den berømte Rejsende, sagde han:

„Denne Mand er Gabriel Betteredge, min Families gamle Tjener og Ven, om hvem jeg nylig talte til Dem. Vær saa god at fortælle ham, hvad De har fortalt mig!“

Hr. Murthwaite tog Cigaren ud af Munden, lænede sig til Stammen paa et Træ og begyndte:

„Hr. Betteredge, de tre Hinduer er lige saa lidt Gøglere, som De og jeg!“

Det var en ny Overraskelse! Jeg spurgte naturligvis den Rejsende, om han nogensinde før havde truffet dem.

„Nej, aldrig,“ svarede Hr. Murthwaite, — men jeg veed, hvad hinduiske Kunststykker har at betyde. Hvad De har set i Aften, er kun en daarlig Efterligning deraf.

Dersom min Erfaring ikke skuffer mig meget, er de Braminere af høj Rang. Jeg beskyldte dem for at være forklædte, og De saa vist, hvilket Indtryk det gjorde paa dem, skønt Hinduerne har en stor Færdighed i at skjule deres Følelser. For deres Opførsel ligger der en Hemmelighed til Grund, som jeg ikke kan forklare. De har paa en dobbelt Maade overtraadt deres Pligter, — dels ved at rejse over Havet, dels ved at forklæde sig som Gøglere. De maa have vægtige Grunde for, hvad de har gjort, dersom det skal lykkes dem at forsvare dette for deres Kaste, naar de kommer tilbage til deres Land!“

Jeg stod som forstenet. Hr. Murthwaite røg videre paa sin Cigar. Hr. Franklin afbrød endelig Pausen, idet han ytrede:

„Jeg vil nødigt besvære Dem med Familieanliggender, som ikke kan interessere Dem, men efter hvad De har fortalt, anser jeg det for min Pligt overfor Lady Verinder og hendes Datter at meddele Dem noget, som maaske kan give Dem Nøglen til Gaaden. Jeg haaber imidlertid, De ikke vil glemme, at det er en Hemmelighed, jeg betroer Dem.“

Efter denne Indledning fortalte han den berømte Rejsende alt, hvad han havde fortalt mig nede ved Stranden. Hans Fortælling interesserede endog den ellers saa rolige Hr. Murthwaite i den Grad, at han lod sin Cigar gaa ud.

„Naa,“ sagde Hr. Franklin, da han havde endt sin Fortælling, „hvad siger Deres Erfaring nu?“

„Min Erfaring,“ lød Svaret, „siger, at De har svævet i større Livsfare, end jeg nogensinde har gjort, — og det vil sige en Del.“

Nu var det Hr. Franklin, der blev forbauset.

„Er Sagen virkelig saa alvorlig?“ spurgte han.

„Ja, efter min Mening er den det,“ svarede Hr. Murthwaite. „Efter hvad De har meddelt mig, kan jeg ikke nære nogen Tvivl om, at Hinduerne kun har ofret deres Kasteformomme for at faa Maanestenen bragt tilbage til den

Plads, den bør indtage, — i Panden paa det hinduiske Afgudsbillede. Disse Mænd vil taalmodig vente paa den gunstige Lejlighed, og jeg begriber blot ikke, at De har kunnet undslippe dem. De har gentagne Gange spadseret og redet omkring med Diamanten i Lommen, — og De er endnu i Live! Dersom De nogensinde skulde faa Lyst til at rejse i uciviliserede Lande, saa lad mig endelig vide det. Saa vil jeg nemlig følges med Dem; thi De er et heldigt Menneske!“

„Hvad mener De, at jeg skal gøre?“

„Send endnu i Morgen Diamanten til Amsterdam, men under fleres Bevogtning, og lad den ene Diamant blive forvandlet til seks. Dermed vil den hellige Maanestens Identitet være tilintetgjort, og Sammensværgelsen være endt!“

„De har Ret; — i Morgen maa vi tale med Lady Verinder om Sagen!“

„Hvorfor ikke endnu i Aften?“ spurgte jeg. „Sæt nu, at Hinduerne kommer igen?“

Førend Hr. Franklin kunde faa Tid til at svare, tog Hr. Murthwaite Ordet paa hans Vegne.

„I Aften vil Hinduerne ikke vove at komme igen. De Folk betænker sig altid to Gange, førend de foretager sig noget, navnlig naar der er Tale om en Sag, hvor den ubetydeligste Fejl kan bringe deres Plan til at strandе.“

„Men sæt nu, at Kæltringerne er dristigere, end De tror?“ vedblev jeg.

„Naa ja, — saa slip Hundene løs!“ svarede Hr. Murthwaite; „men jeg er rigtignok temmelig vis paa, at De ikke vil blive forstyrret i Nat; der er bestemt ingen overhængende Fare forhaanden.“

*

*

*

Da den sidste Gæst var kørt bort, gik jeg ind i en Stue, hvor der paa et Bord var stillet Kognak og Soda-vand; ved dette Bord stod Samuel, Mylady, Frk. Rachel, og

de to Herrer. Hr. Godfrey drak ikke saa lidt Kognak og Sodavand; Hr. Franklin nød derimod intet. Han satte sig ned og saa meget træt ud; formodentlig havde han talt for meget.

Da Mylady vilde sige Godnat, saa hun opmærksomt paa den onde Obersts Arvestykke, der straaledede paa hendes Datters Bryst.

„Rachel,“ sagde hun, „hvor gemmer Du din Diamant i Aften?“

Frk. Rachel var i særdeles godt Humør, — netop ret oplagt til at sige meningsløse Ting. Først sagde hun, at hun ikke vidste, hvor hun skulde gemme Diamanten; men et Øjeblik efter faldt det hende ind, at der i hendes Boudoir stod et ostindisk Skab, og i dette besluttede hun at lægge den ostindiske Diamant; „saa kunde de to smukke Landsmænd jo beundre hinanden“.

„Men mit kære Barn,“ udbrød hendes Moder, „Du glemmer nok, at det ostindiske Skab ikke kan lukkes i Laas.“

„Gode Gud, Moder!“ udbrød Frk. Rachel. „Bo vi da paa et Hotel? Eller er her Tyve i Huset?“

Uden at tage nogen Notits af dette Udbrud, sagde Mylady Godnat til Herrerne og trak sig tilbage sammen med sin Datter.

Saa snart Damerne var gaaet, fik Hr. Franklin Øje paa mig. Den vankelmodige unge Mand havde allerede forandret sin Mening om Hinduerne.

„Hør, Betteredge,“ sagde han, „jeg begynder næsten at tro, at jeg optog det, Hr. Murthwaite fortalte os ude i Krattet, altfor alvorligt. Disse Rejsende holder saa meget af at bilde Folk noget ind. Vil De virkelig slippe Hundene løs i Aften?“

„Ja, Sir, de skal faa Lov til at foretage sig en Tur i Nat.“

„Godt,“ sagde Hr. Franklin. „I Morgen faar vi saa at se, hvad der er at gøre. Godnat!“

Han saa saa udmattet og bleg ud, idet han nikkede til

mig, og jeg tillod mig at raade ham til at drikke lidt Kognak og Sodavand, førend han gik til Ro. Hr. Godfrey kom hen til mig og forenede paa den venskabeligste Maade sine indtrængende Bønner med mine.

Hr. Franklin vilde dog ikke have noget Kognak og Vand, men fulgtes op ad Trapperne med Hr. Godfrey, da deres Værelser stødte op til hinanden. Men hvad enten hans Fætter nu overtalte ham, eller han betænkte sig, raabte han til mig, da han stod udenfor sin Dør: „Lad mig alligevel faa noget Kognak og Vand herop. Jeg kan maaske komme til at trænge dertil i Nat!“

IV. KAPITEL

Den næste Morgen Klokken halv otte stod jeg op og aabnede Vinduet; — det var et prægtigt Solskinsvejr. Klokken otte vilde jeg gaa ned til Hundene og lænke dem igen, da jeg pludselig hørte en forvirret Støj udenfor.

I en Fart blev min Dør revet op; jeg vendte mig om og fik Øje paa Penelope, der kom styrtende ind til mig.

„Fader!“ raabte hun, som om hun var gaaet fra Forstanden. „Du maa endelig straks komme oven paa. *Diamanten er borte!*“

„Er Du gaaet fra Forstanden?“ spurgte jeg hende.

„Nej, nej, den *er* borte!“ svarede Penelope. „Ingen ved, hvor den er bleven af! Kom op — og se selv!“

Hun trak mig op ad Trapperne og ind i det lille „Boudoir“, der stødte op til Frk. Rachels Sovekammer. Frk. Rachel, hvis Ansigt næsten var lige saa hvidt som hendes Morgenkjole, stod henne ved det lille ostindiske Skab. Dets Dør var aaben; og en af Skufferne var trukken helt ud.

„Se!“ sagde Penelope. „Jeg saa selv i Aftes, at Frøken Rachel lagde Diamanten ned i den Skuffe der!“

Jeg gik hen til Skabet; — den omtalte Skuffe var tom.

„Er det sandt, Frøken?“ spurgte jeg.

„Ja, Diamanten er borte!“

Og da hun havde udtalt disse Ord, gik hun ind i sit Sovekammer og lukkede sig inde der.

Nu bredte Rygtet sig som en Løbeild i Huset, og baade Mylady og de to Herrer kom til.

„Der er ikke andet for,“ ytrede Mylady roligt, „end at sende Bud efter Politiet.“

„Og det første, Politiet maa gøre,“ tilføjede Hr. Franklin hurtig, „er at arrestere de hinduiske Gøglere, der var her i Aftes og gjorde Kunster!“

Mylady og Hr. Godfrey, der jo ikke vidste, hvad Hr. Franklin og jeg vidste, saa overordentlig forbavsede ud.

„For Øjeblikket kan jeg ikke indlade mig paa nogen nærmere Forklaring,“ vedblev Hr. Franklin, „jeg maa lade mig nøje med at sige, at Hinduerne ganske sikkert har stjaalet Diamanten. — Giv mig et Brev med til en Øvrighedsperson i Frizinghall, og lad mig straks ride af Sted med det. Om vi kan faa fat paa Tyvene, beror ene og alene paa, at vi ikke spilder et eneste Øjeblik!“

Jeg fulgte Hr. Franklin ud til Stalden og spurgte ham under Vejs, hvorledes han mente, at Hinduerne kunde være komne i Besiddelse af Diamanten.

„En af dem maa have listet sig ind i Forsalen i den Forvirring, der opstod, da Gæsterne tog bort,“ sagde Hr. Franklin. „Fyren kan have ligget skjult under Sofaen, medens min Tante og Rachel talte om, hvor Diamanten skulde gemmes. Da alt saa blev roligt i Huset, behøvede han jo kun at hente den.“

Med disse Ord steg han til Hest og galoperede bort.

Denne Forklaring syntes ganske vist at være den eneste sandsynlige. Men hvorledes kunde Tyven være sluppen ud af Huset? Jeg havde om Morgenen fundet Hovedindgangen lukket i Laas og stænget, ligesom jeg havde forladt den om Aftenen, og det samme var Tilfældet med de andre Døre og Vinduer. Og nu Hundene? Selv om Tyven var flygtet ud igennem Vinduerne oppe i øverste Etage, hvorledes havde han saa undgaet Hundene? Jo mere jeg

tænkte paa Hr. Franklins Forklaring, desto mindre tilfredsstillende maatte jeg finde den.

Lidt før elleve kom Hr. Franklin tilbage.

„Naa,“ spurgte Mylady, „kommer Politiet saa?“

„Ja,“ svarede Hr. Franklin, „det blev mig meddelt, at Assistent Seegrave og to Betjente vilde følge lige efter mig i en Droske. Men det hele er kun en ren Formsag; ved den Sag er der ikke noget at gøre!“

„Hvad for noget? Er Hinduerne maaske slupne bort?“ udbød jeg.

„De stakkels mishandlede Hinduer er paa den uretfærdigste Maade blevne arresterede,“ svarede Hr. Franklin. „De er lige saa uskyldige, som det Barn, der ligger i Moders Liv.“

I Aftes imellem ti og elleve har man set dem alle tre tillige med deres lille Dreng vende tilbage til Byen; — de kom den Gang lige fra os, og endnu senere, ved Midnattid, aflagde Politiet dem Besøg i det Hus, hvor de boer, og der havde de atter set dem alle tre og deres lille Dreng. Imidlertid har de af Uvidenhed begaaet en ringe Forseelse, og Politimanden, der er en gammel Ven af Mylady, har derfor ladet dem kaste i Fængsel, for at de kan staa til vor Disposition.“

Men dersom Gøglerne var uskyldige, hvem i Alverden kunde saa have taget Maanestenen ud af Frk. Rachels ostindiske Skab?

En halv Snes Minutter efter kom til vor store Glæde Assistent Seegrave.

Han begyndte med at tage hele Terrænet i Øjesyn, og Resultatet af denne Undersøgelse blev, at han med Bestemthed erklærede, at ingen fremmed var brudt ind i Huset om Natten, og at Tyveriet som en Følge deraf maatte være begaaet af en af Husets Beboere. Han vilde først se Boudoiret efter og derefter optage Forhør over Tjenestefolkene.

Nu udbød der et fuldstændigt Oprør blandt den kvindelige Del af disse. Alle som een styrtede de op til Frk.

Rachels Værelse og opfordrede Assistent Seegrave til straks at sige, hvem af dem han nærede Mistanke til.

Assistenten modtog dem med den største Rolighed, saa skarpt paa dem og raabte med sin myndige Stemme:

„Ned med Jer igen! Jeg vil ikke have Jer her! Se der!“ tilføjede han, idet han pegede paa et Sted, hvor Dekorationsmaleriet var blevet skrabet af Døren. „Se, der har en af Jer allerede anrettet Ulykker! Af Sted med Eder, inden Eders Skørter anretter endnu større Ødelæggelse!“

Rosanna Spearman, der stod ham og den beskadigede Dør nærmest, foregik de øvrige med et godt Eksempel, og begav sig tilbage til sit Arbejde. De andre fulgte efter.

Da de var gaaede, udbad Assistenten sig Tilladelse til straks at undersøge deres Værelser og Møbler. Men min højhjertede Frue vilde ikke tillade, at vi blev behandlede som Tyve.

„Paa den Maade vil jeg ikke gengælde mine trofaste Tjenestefolk, hvad jeg skylder dem,“ svarede hun.

Men som den, der stod i Spidsen for Tjenestefolkene, indsaa jeg, at vi var forpligtede til ikke at drage Fordel af Myladys Højmodighed. Jeg sagde derfor:

„Vi takker Deres Naade af ganske Hjerter; men vi maa udbede os Deres Tilladelse til at opfylde vor Pligt, som bestaar i, at vi udleverer vore Nøgler.“

Og idet jeg holdt Assistenten tilbage, som vilde til at forlade Værelset, vedblev jeg:

„Det Eksempel, som jeg forgaar de øvrige Tjenestefolk med, vil de følge; det indestaar jeg Dem for! Og der har De for det første mine Nøgler!“

Som jeg havde lovet, fulgte de øvrige Tjenestefolk mit Eksempel. Forbitrede var de naturligvis, men de var ganske enige med mig.

Diamanten blev naturligvis ikke funden, og nu trak Assistent Seegrave sig tilbage til mit Værelse for at tænke over, hvad han derefter skulde foretage sig. Han og hans Folk havde nu været flere Timer i vort Hus, og endnu havde vi ikke den fjerneste Anelse om, hvorledes det var

gaaet til, at Maanestenen var bleven stjaalet, eller hvem vi kunde anse for Tyven.

Medens Assistenten endnu sad og grublede, blev jeg anmodet om at komme ind i Læseværelset til Hr. Franklin. Idet jeg lagde Haanden paa Laasen, blev Døren til min ubeskrivelige Forbavselse aabnet af — Rosanna Spearman!

„Hvad har Du at gøre inde i Læseværelset paa denne Tid af Dagen?“ spurgte jeg hende.

„Hr. Franklin har i Morges tabt en Ring, som jeg nu bragte ham,“ svarede Rosanna.

Den unge Pige var ildrød i Hovedet, idet hun udtalte disse Ord, og derpaa gik hun sin Vej, idet hun slog med Nakken og tilkastede mig et Blik, som næsten var ufor-skammet.

Hr. Franklin sad og skrev, da jeg kom ind.

„Hvad kan jeg være til Tjeneste med?“ spurgte jeg.

„Jo, ser De,“ svarede han, „jeg har faaet min Tante overbevist om, at vi maa have fat paa en dygtigere Mand end Assistent Seegrave, og hun har givet mig Lov til at telegrafere til min Fader. Han kender Politidirektøren, og denne Mand maa da kunne sige os, hvem der kan løse Gaa-den med Hensyn til Diamanten. — Men siden vi taler om Gaader,“ vedblev Hr. Franklin halvhøjt, „saa har jeg endnu noget at meddele Dem, førend jeg afsender Telegrammet. De maa endnu ikke sige et Ord til noget Menneske derom; men enten er Rosanna Spearman forstyrret i Hovedet, eller ogsaa er jeg bange for, at hun ved mere om Maanestenen, end hun burde vide! Hun bragte mig nemlig før en Ring, som jeg havde tabt oppe i mit Sovekammer. Da jeg havde takket hende for den, troede jeg naturligvis, hun vilde gaa sin Vej. Men i Stedet for blev hun staaende og saa paa mig paa en højst besynderlig Maade, halvt fortrolig og halvt ængstelig. — ‚Det er en besynderlig Historie med den Diamant,‘ sagde hun derpaa hurtigt. ‚Men De finder den aldrig og opdager aldrig, hvem det er, der har taget den, gør De vel?‘ Men førend jeg kunde faa Tid til at spørge hende om, hvad hun mente med alt dette, hørte vi Dem komme,

og hun forlod hurtigt Værelset. — Hvad i Alverden skal nu det betyde? Men pas nu godt paa, indtil jeg kommer tilbage, Betteredge, og se, om De kan komme paa det rene med Rosanna Spearman. Jeg forlanger ikke, at De skal foretage Dem noget, som strider imod Deres Værdighed eller som vilde være pinligt for Pigebarnet; jeg anmoder Dem kun om at være en endnu skarpere Iagttagere, end De plejer at være.“

V. KAPITEL

Næste Morgen fortalte Bagerens Kusk mig, at han den foregaaende Eftermiddag havde mødt Rosanna Spearman, tæt tilsløret, paa Vejen til Frizinghall. Det undrede mig, at nogen kunde tage fejl af Rosanna, den stakkels skæve Pige; — og dog maatte Kusken nødvendigvis have set forkert; thi hele Torsdag Eftermiddag havde Rosanna været upasselig og maattet holde Sengen.

Ved Frokostbordet ankom der et Telegram fra Hr. Blake senior til hans Søn. Den brave Mand havde forskaffet os Inspektør Cuffs Assistance.

Da Hr. Franklin fik Øje paa dette Navn, for han op.

„Nu vil det snart være forbi med vor Ængstelse,“ udbrød han. „Dersom blot Halvdelen af de Historier er sande, som jeg har hørt om denne Inspektør Cuff, saa er han Mand for at opklare alle Mysterier!“

Nu længtes vi alle meget efter denne store, berømte Mand. Jeg vilde gerne selv have hentet ham fra Jærnbane-stationen; men Myladys Ekvipage kunde jeg ikke en Gang overlade en saa stor Mand, og Enspændervognen skulde Hr. Godfrey senere hen bruge. Det gjorde ham meget ondt, at han maatte forlade sin Tante, medens hun befandt sig i en pinlig Situation, men Fredag Aften maatte han være i Hovedstaden, da han den næste Morgen skulde give Møde i en Damekomitee, der havde særdeles vigtige Sager at forhandle.

Jeg tænkte netop paa at gaa Inspektøren i Møde, da en Droske kom rullende og holdt udenfor Porten. Ud af den steg en aldrende Mand med graat Haar, men tilsyneladende uden den ringeste Smule Kød paa Kroppen. Han var sortklædt og havde et hvidt Halstørklæde. Hans Ansigt var ualmindeligt strengt og saa gult og vissent som et Blad om Efteraaret. Han dannede en fuldstændig Modsætning til Assistent Seegrave og saa slet ikke ud til at være den Mand, som en Familie i vor Situation trængte til.

„Bor Lady Verinder her?“ spurgte han mig.

„Ja, hun gør.“

„Jeg er Inspektør Cuff.“

„Maa jeg saa bede Dem om at gaa denne Vej?“

Synet af Inspektøren lod til at sætte Mylady en Smule i Forlegenhed, og hun syntes ikke at vide, hvad hun skulde sige til ham. Inspektør Cuff hjalp hende imidlertid straks paa Gled. Han spurgte, om nogen anden havde haft med Sagen at gøre, førend der var blevet sendt Bud efter ham, og da dette Spørgsmaal blev besvaret bekræftende, og han fik at vide, at hans Forgænger endnu befandt sig i Huset, forlangte han at faa ham i Tale, inden der skete noget som helst andet.

Hvorfor Assistent Seegrave saa saa lille ud, da han stod overfor Inspektør Cuff, kan jeg ikke begribe; — jeg anfører det kun som en Kendsgerning. De gik sammen ind i et Værelse, lukkede sig inde der og blev der meget længe. Da de kom ud igen, saa Assistenten ud til at være meget ophidset, og Hr. Inspektøren gabede den ene Gang efter den anden.

„Inspektøren ønsker at bese Frøken Verinders Boudoir,“ sagde Hr. Seegrave meget ivrigt til mig. „Inspektøren har maaske nogle Spørgsmaal at rette til Dem — og andre. Vær saa god at følge med Inspektøren!“

Jeg gik foran Herrerne op til Boudoiret. Inspektøren saa det ostindiske Skab og alle de øvrige Møbler efter og rettede nogle Spørgsmaal til Hr. Seegrave og mig, hvis Be-

tydning vistnok ingen af os forstod. Til sidst kom han hen til Døren med Dekorationsmaleriet. Idet han pegede paa et Sted, hvor Farven var bleven skrabet af, sagde han til mig:

„Det er Skæde! — Hvorledes er *det* gaaet til?“

Jeg svarede, at en af Pigerne vistnok maatte have gjort det med sit Skørt, da de styrtede ind i Værelset.

„Lagde De Mærke til, hvis Skørt det var?“ spurgte Inspektøren, idet han stadig henvendte sig til mig i Stedet for til sin Kollega.

„Nej,“ svarede jeg.

„Det var Skæde, for førend jeg kan gaa videre i Sagen, maa jeg med Bestemthed vide, naar Farven paa Døren var vaad, og hvis Skørt det var, som skrabede Farven af Døren. Hvad var Klokken i Gaar Morges, da Tjenestepigerne var inde i Værelset? — Elleve. Godt! Er der nogen her i Huset, som ved, om Farven var vaad eller tør Klokken elleve i Gaar Formiddags?“

„Det ved Hr. Franklin Blake, Hendes Naades Nevø,“ svarede jeg.

„Er den Herre til Stede her i Øjeblikket?“

Hr. Franklin var i Stuen og ventede kun paa at faa Inspektøren i Tale. Et Øjeblik efter afgav han følgende Forklaring:

„Hr. Inspektør, Døren der har Frøken Verinder og jeg malet, og de Farver, vi har anvendt, tørrer i Løbet af tolv Timer.“

„Kan De huske, naar det Sted, hvor Farven nu er skrabet af, blev malet?“ spurgte Inspektøren.

„Ja, det husker jeg godt,“ svarede Hr. Franklin. „Det var den allersidste Del af Døren, der blev malet; — det var i Onsdags Klokken tre om Eftermiddagen, eller saa omtrent.“

„I Dag er det Fredag,“ ytrede Inspektør Cuff til Assistent Seegrave. „Altsaa var Farven paa det Sted tør Torsdag Morgen, Klokken tre. Torsdag Formiddag, Klokken elleve, holdt De Forhør her. Træk nu tre fra elleve, og De vil faa at se, at *Farven havde været tør i otte Timer, da De*

antog, at en af Tjenestepigerne skræbde den af med sit Skørt! — Er De med, Hr. Assistent?”

Det var det første Nederlag, Hr. Seegrave led.

Efter at Inspektør Cuff saaledes havde faaet Spørgsmaalet om Faryen afgjort, opgav han aabenbart sin Kollega som en Dumrian og henvendte sig til Hr. Franklin, som han aabenbart lovede sig mere af.

„Det er klart, at De har givet os Nøglen til Gaaden,“ sagde han.

I dette Øjeblik blev Sovekammerdøren aabnet, og Frk. Rachel kom pludselig ud til os.

Hun henvendte sig direkte til Inspektøren, uden at huske paa, at han var hende aldeles ubekendt.

„Sagde De, at *han* havde givet Dem Nøglen til Gaaden?“ spurgte hun, idet hun pegede paa Hr. Franklin.

(„Det er Frøken Verinder,“ hviskede jeg til Inspektøren.)

„Ja, Frøken,“ sagde Inspektøren, hvis graa Øjne med megen Iver studerede min unge Frøkens Ansigtstræk, „det er ikke umuligt, at Herren der har givet os Nøglen til Gaaden. Men vil De tillade mig ogsaa at rette et Spørgsmaal til *Dem*. Farven er skrabet af Døren der; — ved De, naar det skete, eller hvem der har gjort det?“

I Stedet for at svare, vedblev Frk. Rachel at spørge, som om hun ikke havde hørt, hvad han sagde.

„Er De ogsaa Politiembedsmand?“ spurgte hun.

„Ja, jeg er Inspektør Cuff, og hører til Opdagelsespolitiet.“

„Bryder De Dem om at modtage Raad af en ung Dame?“

„Af *Dem* vil jeg meget gerne modtage et Raad, Frøken!“

„Saa vær alene om at opfylde Deres Pligt her; — tillad ikke Hr. Franklin Blake at yde Dem nogen Bistand!“

Disse Ord udtalte hun med en saa iøjnefaldende Uvilje imod Hr. Franklin, og hun saa tillige saa vred ud, at jeg for første Gang i mine Dage skammede mig over Frøken Rachel, hvem jeg havde kendt lige fra hun blev født.

Inspektør Cuff vedblev at stirre paa hende. „Tak, Frøken!“ sagde han. „Men ved De ikke noget om, hvem der har skrabet Farven af Døren? Er De maaske selv kommen til at gøre det?“

„Det ved jeg ikke noget om!“

Med disse Ord gik hun ind i sit Sovekammer, lukkede sig inde der, og jeg hørte tydelig, at hun brast i Graad, da hun var bleven ene.

„Frøken Verinder synes at være lidt ærgerlig over Tabet af Diamanten,“ bemærkede Inspektøren. „Det er en kostbar Ædelsten! . . . Naa, det er jo ganske naturligt! Men lad os glemme, hvad der er forefaldet og gaa videre i Sagen. Hvem var senest herinde i Onsdags Aftes?“

„Formodentlig Frøken Rachel,“ svarede jeg.

Her afbrød Hr. Franklin os:

„Eller maaske Deres Datter Penelope.“

Og nu fortalte han Inspektør Cuff, at min Datter var Frøken Verinders Kammerjomfru.

„Hr. Betteredge, bed Deres Datter om at komme op til mig.“

Det lod til, at Penelope behagede Inspektøren, thi hun afgav sin Erklæring paa en meget forstandig Maade.

Hun vidste, at det Sted, hvor Farven var bleven skrabet af, var bleven senest færdigt, og hun havde set det nogle Timer efter. Det var den Gang, hun sagde Godnat til sin unge Frøken; hun vidste, at Døren endnu maatte være vaad paa dette Sted, og havde derfor undgaaet at røre ved det; men skønt hun turde gøre sin Ed paa, at hun havde gjort sig al mulig Umage for ikke at skrabe Farven af, turde hun dog *ikke* gøre sin Ed paa, at hun ikke tilfældigvis var kommen til at gøre det; men i saa Fald maatte der jo være Spor af Farven paa det Skørt, hun havde haft paa; hendes Fader vidste, at det var et ganske nyt Skørt, som hun havde faaet af Frøken Rachel. Skørtet blev hentet; — der var ikke den ringeste Plet paa det.

Penelopes og Hr. Franklins Udsagn godtgjorde nu i Forening, at den omtalte Person maatte have været inde i

Værelset og frembragt Pletten imellem Midnat og Torsdag Morgen, Klokken tre.

Da Inspektør Cuff var kommen saa vidt, bemærkede han til Assistenten: „Som Sagerne nu staar, maa vi have tre Spørgsmaal klarede: 1) om der her i Huset findes et Klædningsstykke med Farve paa, 2) hvem dette Klædningsstykke tilhører, og 3) hvorledes dets Ejer eller Ejerinde kan gøre Rede for, at han (eller hun) har været herinde og skrabet Farven af Døren imellem Midnat og Klokken tre om Morgen. Men den Sag skal jeg nok selv klare; jeg vil ikke sinke Dem i Deres vigtige Forretninger inde i Byen. Lad mig blot beholde en Betjent her; jeg kan maaske faa Brug for ham. — Og dermed vil jeg sige Dem Farvel!“

Idet Inspektøren forlod Værelset, hørte jeg Hr. Franklin rette et Spørgsmaal til ham, og jeg blev staaende henne ved Døren for at faa Svaret at høre.

„Kan De tænke Dem, hvem der har stjaalet Diamanten?“ spurgte Hr. Franklin.

„Ingen har stjaalet Diamanten!“ svarede Inspektør Cuff.

Vi blev begge i højeste Grad forbavsede over dette mærkelige Syn paa Sagen og anmodede ham om at sige os, hvad han mente.

„De maa vente lidt endnu, mine Herrer,“ svarede Inspektøren. „Alle Forberedelserne er endnu ikke trufne. Jeg maa først tale med Mylady!“

VI. KAPITEL

Mylady sad inde i *sit* Boudoir. Hun for sammen og saa meget fortrædelig ud, da jeg underrettede hende om, at Inspektør Cuff ønskede at tale med hende.

„Maa jeg nødvendigvis tale med ham?“ spurgte hun. „Kan De ikke træde i mit Sted, Gabriel? Nej, det kan De vel ikke? Men jeg kan umuligt bekvemme mig til at være ene med ham. Lad ham komme, Gabriel, men bliv herinde, medens han er her!“

Min Frue blev virkelig meget bleg, da hun fik Øje paa Inspektøren. Hun spurgte høflig, om han havde noget imod, at jeg var til Stede. Jeg var ikke blot hendes gamle Tjener, men tillige hendes betroede Raadgiver, og enhver, der ønskede Oplysninger om hendes Hus, gjorde bedst i at henvende sig til mig. Inspektøren svarede ikke mindre høfligt, at han netop gerne vilde have, at jeg var til Stede, da min Erfaring allerede havde været ham til megen Nytte.

Han fortalte nu om Pletten paa den nylig dekorerede Dør og fremhævede de Slutninger, han drog af denne Omstændighed. Hvad han sagde, var omtrent det samme, som han havde sagt til Assistent Seegrave; men han talte naturligtvis nu i en langt ærbødigere Tone end før.

„Vist er det,“ sagde han til sidst, „at Diamanten ikke længer befinder sig i det ostindiske Skab. Næsten vist er det fremdeles, at det er et Klædningsstykke, der har taget Farven af Døren, og at dette Klædningsstykke tilhører en Person, som bor her i Huset. Vi maa se at finde dette Klædningsstykke, inden vi gaar et eneste Skridt videre, og saa kan vi maaske finde Ædelstenen igen.“

„Hvorledes mener De at kunne finde det plettede Klædningsstykke?“ spurgte min Frue Inspektøren. „Mine brave Tjenestefolk, som nu i mange Aar har været i mit Hus, har i Dag, — jeg skammer mig næsten ved at tilstaa det, — maattet lade den anden Politiembedsmand vende op og ned paa deres Tøj. Jeg kan og vil ikke tillade, at de endnu en Gang bliver fornærmede paa *den* Maade!“

„Og dog *maa* deres Tøj endnu en Gang ses efter; thi forrige Gang var det jo udelukkende Diamanten, man søgte efter, medens det nu kommer an paa at finde det plettede Klædningsstykke. Jeg er ganske enig med Dem i, at Tjenestefolkenes Følelser bør skaanes; men lige saa vist er det, at Tjenestefolkenes Tøj *maa* efterses, og jeg har i Sinde at forelægge dem Sagen.“

„De vil absolut tro, at der atter er opstaaet Mistanke til dem,“ svarede jeg hurtigt.

„Nej, de vil ikke, Hr. Betteredge,“ svarede Inspektøren, „naar jeg blot kan tilføje, at *alle* de herværende Personers Tøj, ligefra Myladys og nedefter, — vil blive undersøgt, for saavidt som disse Personer tilbragte Natten imellem Onsdag og Torsdag her.“

Jeg indsaa Sandheden heraf, — og det samme gjorde Mylady, da hendes første Forbavselse havde lagt sig lidt.

„Naar De taler med Tjenestefolkene, skal De have Nøglen til min Garderobe i Haanden,“ sagde hun.

Inspektør Cuff standsede hende med et ganske uventet Spørgsmaal.

„Vilde det ikke være det rigtigste, om vi først forvissede os om, at de andre Damer og Herrer her i Huset ogsaa vil gaa ind paa mit Forslag?“ sagde han.

„Der er kun een Dame her i Huset foruden mig,“ svarede min Frue. „Og de eneste herværende Herrer er mine Nevøer, Hr. Blake og Hr. Ablewhite. Der er ikke den ringeste Grund til at frygte for, at nogen af dem skulde sige Nej!“

Nu mindede jeg Mylady om, at Hr. Godfrey var i Færd med at tage af Sted, men i samme Øjeblik bankede han selv paa Døren. Han kom for at tage Afsked, og Hr. Franklin, der vilde følge ham til Stationen, var med ham. Mylady forklarede dem, hvorledes Sagen stod, og Hr. Godfrey bragte den straks i Orden. Han aabnede et Vindue og raabte til Samuel, at denne skulde bringe hans Kuffert op igen; Nøglen leverede han derpaa til Inspektør Cuff.

„Min Bagage kan blive sendt til London, naar Undersøgelsen er endt,“ sagde han.

Inspektøren modtog Nøglen, idet han høfligt ytrede:

„Det gør mig meget ondt, at jeg maa volde Dem Ubehageligheder, og det for en ren Formalitets Skyld; men Herskabets Eksempel vil gøre Mirakler, naar det gælder om at faa Tjenestefolkene til at underkaste sig denne Ceremoni.“

Ogsaa Hr. Franklin underrettede Inspektøren om, at alt hans Tøj var til behageligt Eftersyn; intet af det, han

ejede, var under Laas og Lukke. Inspektør Cuff takkede skyldigst. Mylady, Hr. Godfrey og Hr. Franklin var nu gaaede ind paa hans Forslag, og naar nu Frk. Rachel fulgte deres Eksempel, kunde vi kalde Tjenestefolkene sammen og begynde at søge efter det plettede Klædningsstykke.

Saasnaart vi atter var alene, ytrede Mylady til Inspektøren:

„Naar jeg nu sender Dem Frøken Verinders Nøgler, antager jeg, at jeg har gjort alt, hvad De for Øjeblikket kan forlange af mig?“

„Nej, Deres Naade, der er endnu en Ting, jeg har at bede Dem om,“ svarede Inspektør Cuff. „Det plettede Beklædningsstykke kan være et Stykke Linned. Dersom Undersøgelsen skal føre til noget, maa jeg baade kunne gøre Rede for det Linned, der findes her i Huset, og for det, der er sendt til Vask. Mangler der noget, taler Sandsynligheden for, at det paa Grund af Farvepletten er blevet skaffet af Vejen enten i Gaar eller i Dag!“

Mylady befalede mig at ringe og forlange Fortegnelsen over det i Huset værende Linned samt over det, der var sendt til Vask, og straks efter bragte Rosanna Spearman os den. Hun var meget bleg, og hendes Øjne var røde; men det lod dog til, at hendes Upasselighed omtrent var gaaet over, Inspektør Cuff betragtede hende med Opmærksomhed; — da hun kom, saa han hende stift i Øjnene, og da hun gik, stirrede han paa hendes vanskabte Figur.

„Har De mere at sige mig?“ spurgte Mylady, der stadig længtes efter at blive Inspektøren kvit.

„Maa det være mig tilladt at besvære Deres Naade med et eneste Spørgsmaal endnu?“ spurgte han. „Har den Pige, som bragte os Fortegnelsen, tjent Dem lige saa længe, som Deres øvrige Tjenestefolk?“

„Hvorfor spørger De derom?“ sagde Mylady.

„Fordi hun, da jeg sidst saa hende, sad arresteret for Tyveri,“ svarede Inspektøren.

Nu var der ikke andet for; vi maatte meddele ham hele

Sandheden. Min Frue omtalte Rosannas gode Opførsel i hendes Hus, og de gode Tanker, Forstanderinden i Asylet havde haft om hende.

„Jeg vil dog haabe, at De ikke nærer Mistanke til hende?“ ytrede hun til sidst med Alvor.

„Jeg har jo allerede sagt Deres Naade, at jeg for Øjeblikket ikke har en eneste Person her i Huset mistænkt for Tyveri,“ svarede Hr. Cuff.

Nu gik Mylady op til Frk. Rachel for at bede om hendes Nøgler.

Vi ventede og ventede; men der kom ingen Nøgler. Inspektør Cuff sagde ikke et Ord. Med Hænderne i Lommerne stod han og saa ud af Vinduet, idet han fløjtede „Sommerens sidste Rose“.

Langt om længe kom Samuel op til os, dog ikke med Nøglerne, men med en Lap Papir til mig. Mylady havde med Blyant skrevet et Par Linier paa Papiret, og disse underrettede mig om, at Frk. Rachel *ikke* vilde lade sin Garderobe undersøge. Da hun var bleven spurgt om Grunden til denne Vægning, havde hun givet sig til at græde og derpaa svaret:

„Jeg vil ikke, fordi jeg ikke vil! For Magten er jeg naturligvis nødt til at give efter; men jeg giver ogsaa *kun* efter for den!“

Jeg kunde godt forstaa, at Mylady ikke havde Lyst til selv at give Inspektør Cuff dette Svar.

„Naa, hvad bliver det saa til med Frøken Verinders Nøgler?“ spurgte han.

„Min unge Frøken vægrer sig ved at lade sin Garderobe undersøge!“

„Ja, saa!“ udbrod Inspektøren.

„Maa Undersøgelsen nu opgives?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede Inspektøren, „det maa den, fordi Deres unge Frøken ikke vil lade sin Garderobe undersøge. Enten maa vi undersøge *alt* det Tøj, der findes her i Huset, eller *intet* af det. Send Hr. Ablewhites Kuffert til London med det

første Tog, og bring den unge Pige, der bragte mig Fortegnelsen, den tilbage.“

Han lagde Fortegnelsen paa Bordet, tog en Pennekniv op af Lommen og gav sig til at pudse sine Negle.

„De synes ikke at være bleven videre skuffet,“ sagde jeg.

„Nej,“ svarede Inspektør Cuff, „det er jeg ikke.“

„Hvad skal vi nu foretage os?“ spurgte jeg.

„Gaa med ud i Haven, og se paa Roserne!“

VII. KAPITEL

Den nærmeste Vej ud i Haven var den Sti, der førte igennem Krattet. Her holdt Hr. Franklin meget af at spadserere, og der kunde man i Almindelighed træffe ham, naar han ikke var inde i Stuerne.

Idet vi traadte ind i Krattet, lagde jeg Mærke til at Inspektør Cuff pludselig vendte sig om, og jeg hørte ham sige: „Oho!“

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte jeg.

„Aa, jeg har lidt Gigt i Ryggen,“ svarede han meget højt, som om han ønskede, at en tredie Person skulde høre det. Vi faar vist snart Forandring i Vejret!“

Vi gik videre, og da vi var komne ud i Haven og kunde se os om til alle Sider, sagde Hr. Cuff:

„Den unge Pige, som De kalder Rosanna Spearman, er ikke smuk, og det er ikke sandsynligt, at hun har en Kæreste. Men for Pigebarnets egen Skyld maa jeg spørge Dem, om hun har anskaffet sig en saadan!“

Det var et besynderligt Spørgsmaal at rette til mig under de forhaandenværende Omstændigheder, og jeg stirrede paa ham i Stedet for at svare.

„Jeg saa nemlig Rosanna Spearman skjule sig inde i Krattet, da vi gik derind,“ vedblev Inspektøren.

„Den Gang De sagde 'Oho!?'“

„Ja netop! Hvis der er en Kæreste med i Spillet, har det ikke noget at betyde, at hun skjuler sig. Hvis ikke, er denne Omstændighed højst mistænkelig.“

Jeg fortalte nu Inspektøren, at Rosanna Spearman havde været taabelig nok til at forelske sig i Hr. Franklin Blake.

Inspektør Cuff trak paa Smilebaandet.

„At hun er bleven forelsket i en Maand med Hr. Franklin Blakes Ydre og Væsen, er efter min Mening ikke det taabeligste, hun endnu har gjort.“

Jeg burde vist hellere have holdt min Mund, med Hensyn til Rosanna og Hr. Franklin! Det var klart nok, at Inspektør Cuff havde fattet Mistanke til den ulykkelige Pige.

„De tror vel ikke, at Rosanna har noget med Tabet af Diamanten at bestille?“ vovede jeg at spørge.

Inspektøren smilede melankolsk og saa mig stift i Øjnene.

„Fortalte De mig ikke i Formiddags, at en Person havde mødt Rosanna i Gaar paa Vejen til Frizinghall, mens vi troede, at hun laa syg oppe paa sit Værelse?“ spurgte han.

„Jo.“

„Og jeg mener ogsaa, at hun har haft en eller anden Grund til at begive sig ind til Byen. Men vil De ikke foreløbig give mig lidt Oplysning om Omegnen.“

Jeg kunde ikke godt undslaa at hjælpe lidt paa Inspektør Cuffs geografiske Kundskaber.

„Fører der nogen Sti i den Retning fra Huset ned til Stranden?“ spurgte Inspektøren, idet han pegede paa den Fyrreskov, der førte ned til Flyvesandet.

„Ja, der gør,“ svarede jeg.

„Saa vis mig, hvor den er!“

Og nu gik Inspektør Cuff og jeg ved Siden af hinanden ned til Flyvesandet.

Inspektøren tav stille, til vi kom ind i Fyrreskoven; formodentlig var han optaget af sine egne Tanker. Da foer han pludselig op, som om han havde taget sin Beslutning, og sagde til mig:

„Hr. Betteredige, da De maaske kan være mig til Nytte,

førend Dagen er omme, synes jeg ikke vi skal mystificere hinanden længere, og jeg vil foregaa Dem med et godt Eksempel. De vil ikke meddele mig nogen Oplysning, som kan skade Rosanna Spearman, fordi hun har opført sig godt her, og fordi De nærer den inderligste Medlidenhed med hende. Disse menneskekærlige Hensyn gør Dem al mulig Ære; men Rosanna Spearman er aldeles ikke udsat for at komme i Forlegenhed; — for selv om jeg godtgjorde, at hun havde haft noget at bestille med Diamantens Forsvinden, vilde hun dog ikke være udsat for den ringeste Fare!“

„Er det Deres Mening, at Mylady ikke vilde forfølge Sagen imod hende?“ spurgte jeg.

„Det er min Mening, at Mylady ikke vilde *kunne* forfølge Sagen imod hende,“ svarede Inspektøren. „Rosanna Spearman har kun været et Redskab i en andens Haand, — og for denne *andens* Skyld vil der ikke blive krummet et Haar paa hendes Hoved!“

„Kan De ikke give denne *anden* et Navn?“ spurgte jeg.

„Kan De ikke selv gøre det, Hr. Betteredeg?“

„Nej.“

Inspektør Cuff blev staaende og saa paa mig med en vis melankolsk Interesse.

„Ved De tilfældigvis, om Rosanna Spearman fornylig er bleven ekviperet med Linned?“ spurgte han.

Hvad han mente med dette uventede Spørgsmaal, var det mig umuligt at begribe. Da jeg ikke kunde indse, at jeg derved paa nogen Maade gjorde Rosanna den ringeste Skade, svarede jeg overensstemmende med Sandheden, at den stakkels Pige ikke havde været synderlig rigt udstyret med Linned, da hun kom i vort Hus, og at Mylady derfor til Løn for hendes gode Opførsel for fjorten Dage siden havde foræret hende en Del Linned.

„Det er en sørgelig Verden, vi lever i,“ sagde Inspektøren. „Dersom Mylady ikke havde foræret Rosanna dette Linned, vilde vi imellem den unge Piges Tøj have fundet et nyt Skørt og paa den Maade have faaet Bugt med hende.“

De kan vel nok gætte, hvad den unge Pige foretog sig i Gaar, da hun blev anset for upasselig? — Ikke det? Da er det dog saa klart som Dagen! — Torsdag Formiddag, Klokken elleve, viser vi Tjenestefolkene, at Farven er skrabet af Døren.

Rosanna har sine gode Grunde til at blive urolig; saasnart som muligt iler hun op paa sit Værelse, opdager Pletten paa sit Skørt, begiver sig ind til Byen, køber Tøj til et nyt Skørt, syer det om Natten oppe paa sit Værelse, og er for Øjeblikket beskæftiget med at faa det gamle anbragt paa et passende Sted — dernede ved Stranden. I Aften er jeg fulgt efter hende til en bestemt Hytte, som vi nu maa aflægge et Besøg. Hun blev temmelig længe der inde i Hytten, og da hun kom ud, havde hun, saavidt jeg kunde se, noget skjult under sin Kaabe.“

Af den Beskrivelse, som Inspektøren gav mig af den omtalte Hytte, kunde jeg forstaa, at det var den, der blev beboet af en Fisker, ved Navn Yolland, hans Kone og deres to voksne Børn, en Søn og en Datter. Rosanna havde lært dem at kende igennem Datteren, hvis ene Fod var vanskabt, og som derfor i Almindelighed blev kaldt „Halte Lucy“. Formodentlig havde den fælles Vanskæbne indgydt de to unge Piger Sympati for hinanden.

Da vi kom til Hytten, var Fiskeren og hans Søn ude paa Søen, og „Halte Lucy“, der altid var svag og træt, var gaaet til Ro. Den brave Fru Yolland modtog os ude i Køkkenet. Da hun hørte, at Inspektør Cuff var en berømt Mand fra London, satte hun en Flaske Genever paa Bordet, lagde et Par rene Piber ved Siden af den og gav sig til at stirre paa ham, som om hun ikke kunde faa nok af ham at se.

Jeg satte mig ganske rolig i en Krog og ventede paa, hvorledes Inspektøren vilde bære sig ad med at bringe Rosanna Spearman paa Tale. Han gjorde altid mange Omsvøb; men ved denne Lejlighed gjorde han endnu flere, end ellers. Hvorledes han egenlig bragte Sagen paa Bane, ved jeg endnu ikke den Dag i Dag. Vist er det imidlertid, at

han begyndte med den kongelige Familie, talte derpaa om Methodisterne og Priserne paa Fisk, og derved kom han paa sin uhyggelige, underjordiske Maade til Tabet af Maanestenen og Tjenestefolkernes uvenlige Opførsel imod Rosanna Spearman. Saa fortalte han, at han eftersporede den forsvundne Diamant; dels for at finde den og dels for at rense Rosanna for den uretfærdige Mistanke, som hendes Fjender havde kastet paa hende. Et Kvarters tid efter at vi var traadte ind i Køkkenet, var Fru Yolland overbevist om, at hun talte med Rosannas bedste Ven, og opfordrede indstændigt Inspektør Cuff til at styrke og forfriske Mave og Aand med Indholdet af den besynderligt formede Flaske.

Den berømte Politimand var ubeskrivelig taalmodig; han prøvede enhver Udvej og affyrede det ene Skud efter det andet i Haab om, at eet af dem dog maaske kunde ramme Maalet. Alt talte imidlertid til Fordel for Rosanna; der var intet, som kunde sætte hende i et daarligt Lys; og dog talte Fru Yolland med ham som med en Mand, der ejede hendes ubegrænsede Tillid og Fortrolighed.

Da han havde set paa Uret, og vi havde rejst os for at gaa, anstillede han sit sidste Forsøg.

„Nu vil jeg sige Dem Farvel, Fru Yolland,“ sagde Inspektøren, „og kun til Slutning bemærke, at Rosanna Spearman i mig har en oprigtig Ven og Velynder. — Men der i Huset vil hun ikke kunne blive ret længe endnu, og jeg vil raade hende til at forlade det!“

„Ja, gode Herre, hun vil ogsaa forlade det!“ udbød Fru Yolland.

Rosanna Spearman tænkte altsaa paa at forlade os! Jeg spidsede Øren. Det forekom mig mildest talt besynderligt, at hun i saa Fald hverken havde talt til mig eller til My-lady derom.

„Naa, hun har i Sinde at skifte,“ udbød Inspektøren. „Men hvad vil hun saa gribe til? Den stakkels Pige har jo ikke en eneste Ven i hele den vide Verden!“

„Jo, hun har,“ svarede Fru Yolland. „Da hun i Aften var her og havde passiareet lidt med min Datter Lucy og

mig, bad hun, om hun maatte gaa op paa min Datters Værelse og skrive et Brev til en Ven. — Hjemme kan jeg ikke faa Lejlighed dertil, da de andre Tjenestefolk bestandig passer paa mig! sagde hun. Hun skrev altsaa Brevet oppe hos Lucy. Hvem hun skrev til, ved jeg ikke; men Brevet maa have været meget langt; thi hun brugte næsten en Time til at skrive det. En Ven eller Veninde har hun saa ialt Fald, det er vist, og til Vedkommende vil hun tage sin Tilflugt.“

„Snart?“ spurgte Inspektøren.

„Saa snart, hun kan,“ svarede Fru Yolland.

Nu nærmede jeg mig. Som Formand for Myladys Tjenerskab kunde jeg ikke finde mig i saadanne Bemærkninger om, at en af vore Tjenestepiger skulde have i Sinde at forlade Huset uden at have sagt op i rette Tid.

„Det maa være en Fejltagelse,“ sagde jeg. „Dersom Rosanna vilde skifte, havde hun bestemt sagt det til mig!“

„En Fejltagelse!“ udbød Fru Yolland. „Og det er ikke en Time siden, at hun af mig, — her i dette Værelse, — købte noget, som hun skal bruge, naar hun rejser derfra. Nu skal De se!“

Hun tog Lyset og førte Inspektøren hen til en Krog af Køkkenet. Der laa der forskelligt Skramleri, for største Delen gammelt Metal, som Fiskeren fra Tid til anden havde erhvervet sig ved Strandinger. Fru Yolland tog en gammel, langstrakt Kasse af Tin eller Bly, der var saaledes indrettet, at man kunde hænge den op.

„Se, Mage til den købte Rosanna i Aften,“ sagde hun. Derpaa bukkede hun sig atter ned og tog en Lænke op. Den vilde have været fortrinlig til at binde en Lænkehund med.

„Vej engang den i Haanden!“ sagde hun til Inspektøren. „Vi havde tre saadanne, og Rosanna har faaet de to. — Hvad vil De med saadanne Kæder? spurgte jeg. — Jo, naar jeg befæster dem til hinanden, kan jeg dejligt faa dem til at passe om min Kuffert!“ svarede hun.

Inspektøren syntes nu at have faaet sin Videbegærlig-

hed tilfredsstillet, han tog Afsked med Fru Yolland, og da vi var komne et Stykke bort fra Hytten, bemærkede han:

„Nu véd vi, hvad Pigebarnet i Aften har foretaget sig. Hun har befæstet de to Kæder til hinanden og bundet dem fast ved Kassen. Denne har hun derpaa sænket ned i Vandet, eller ogsaa i Flyvesandet. Den ene Ende af Kæden har hun saa gjort fast under Klipperne, paa et Sted, som kun hun kender. Der skal Kassen blive, indtil den Storm, der nu raser, har lagt sig lidt; — saa tager hun den op, naar hun faar Lyst dertil. Alt det er klart nok; Spørgsmaalet er bare, hvad hun har skjult i Kassen?“

Jeg tænkte: „Det er naturligvis Maanestenen!“ — men til Inspektør Cuff sagde jeg blot:

„Kan De ikke gætte det?“

„Diamanten er det ialt Fald ikke,“ svarede Inspektøren. „Hele mit Livs Erfaring vilde blive gjort til Skamme, hvis Rosanna Spearman havde Diamanten!“

„Tror De, at det er det plettede Klædningsstykke?“

Inspektør Cuff blev staaende og lagde Haanden paa min Arm.

„Naar noget bliver kastet ud i Sandet, kommer det saa nogensinde op igen?“ spurgte han.

„Nej, aldrig!“ svarede jeg; „hvad der kommer derud, forsvinder i det, enten Genstanden er let eller tung!“

„Saa vilde hun jo kun have behøvet at befæste en Sten ved det plettede Klædningsstykke og kaste det derud!“ sagde Inspektøren. „Der er ikke Skygge af Grund, som taler for, at hun skulde have skjult det, — og dog maa hun have skjult det!“

Og idet Inspektøren gik videre, vedblev han:

„Hvis der ikke indtræffer noget, som gør det overflødigt, maa jeg i Morgen tage til Frizinghall og se at faa at vide, hvad det var, hun købte der. Paa Sagens nuværende Stadium er det voveligt at forlade Huset; men det er endnu mere voveligt, at famle videre i Mørke. Undskyld, at jeg ikke er i rigtig godt Humør; — jeg er sunken betydelig i

min egen Agtelse; — Rosanna Spearman har ganske bragt mig fra Koncepterne.

Da vi kom tilbage til Hovedbygningen, sad Tjenestefolkene ved Aftensbordet. Det første Menneske, vi traf ude i Gaarden, var Joyce, den Politibetjent, som Assistent Seegrave havde ladet Inspektøren beholde. Hr. Cuff spurgte, om Rosanna Spearman var kommen hjem. Ja, hun var. — Naar? — For en Timestid siden. — Hvad havde hun saa foretaget sig? — Hun havde været oppe paa sit Værelse og taget Kaabe og Hat af, — og nu sad hun ganske roligt ved Aftensbordet tilligemed alle de andre.

Uden at sige et Ord gik Inspektør Cuff videre; men i Mørket tog han fejl af Vejen og stødte pludselig paa en lille Laage, der førte ind i Baghaven. Da jeg kom hen til ham for at vise ham den rette Vej, stod han og stirrede op paa et Vindue.

Jeg saa ogsaa paa Vinduet og opdagede, at det var Vinduet i Frk. Rachels Sovekammer, og at der bevægede sig Lys frem og tilbage i Værelset, som om der var noget Usædvanligt paa Færde der.

„Er det ikke Frk. Verinders Værelse?“ spurgte Inspektør Cuff.

Jeg besvarede dette Spørgsmaal bekræftende og tilføjede: „Er der noget deroppe, De ikke forstaar?“

Inspektør Cuffs Stemme syntes at vidne om, at han atter var stegen i sine egne Tanker.

„I holder nok meget af at vædde her i Yorkshire,“ sagde han. „Gør I ikke?“

„Jo,“ svarede jeg, „og hvad saa?“

„Hvis jeg var fra Yorkshire,“ vedblev Inspektøren, idet han lagde sin Arm i min, „saa vilde jeg holde paa, at Deres unge Frøken pludselig har besluttet at forlade Huset. — Og dersom jeg vandt det Væddemaal, Hr. Betteredge, saa vilde jeg holde et nyt paa, at hun har faaet det Indfald i Løbet af den sidste Time.“

Den første af Inspektørens Bemærkninger fik mig til at studse. Den anden mindede mig om, at Politibetjenten

havde fortalt, at Rosanna Spearman for en Timestid siden var kommen hjem. I Forening gjorde disse to Bemærkninger en ganske besynderlig Virkning paa mig. Jeg rev mig løs fra Inspektør Cuff, og idet jeg glemte, hvad god Leve-maade foreskriver, foer jeg forbi ham for at anstille Iagttagelser paa egen Haand.

Tjeneren Samuel var den første, jeg mødte inde i Gangen.

„Hendes Naade ønsker at tale med Dem og med Inspektør Cuff,“ sagde han, førend jeg kunde faa Tid til at rette noget Spørgsmaal til ham.

„Hvor længe er det siden, at hun udtalte dette Ønske?“ spurgte Inspektørens Stemme bagved mig.

„En Timestid!“

Der havde vi det igen! Rosanna var kommen hjem; Frk. Rachel havde fattet en ualmindelig Beslutning, og Mylady havde ønsket at faa Inspektøren i Tale. — Alt-sammen i Løbet af den sidste Time! Jeg gik op ad Trap-pen uden at se paa Inspektør Cuff og uden at tale til ham. Min Haand skælvede, da jeg vilde banke paa Døren til Myladys Værelse.

Inspektøren hviskede til mig:

„Det skulde ikke undre mig, om der i Aften bliver Skan-dale her i Huset. Men De skal dog ikke være bange! Jeg har klaret vanskeligere Familieanliggender end dette!“

Da han havde sagt dette, hørte jeg Mylady sige: „Kom ind!“

Med Undtagelse af den Lampe, ved hvilken Mylady sad og læste, var der intet Lys i hendes Værelse, og Skær-men paa Lampen var stillet saaledes, at den kastede Skygge paa hendes Ansigt.

„Hr. Inspektør,“ begyndte hun, „dersom en Person her i Huset ønsker at forlade det, maa De saa i Forvejen under-rettes derom?“

„Ja, det er absolut nødvendigt, Mylady!“

„Saa vil jeg blot underrette Dem om, at Frk. Verinder

i Morgen tidlig rejser herfra for at aflægge sin Tante i Frizinghall et Besøg.“

„Maa jeg spørge Deres Naade, naar Frk. Verinder underrettede Dem herom?“ spurgte Inspektøren.

„Det er en Timestid siden,“ svarede min Frue.

„Mylady,“ vedblev Inspektøren, „jeg har aldeles ingen Ret til at kontrollere Frk Verinders Handlinger. Alt, hvad jeg kan gøre, er at bede Dem om, hvis det er muligt, at opsætte hendes Afrejse til senere paa Dagen. I Morgen tidlig maa jeg selv til Frizinghall, og Klokken to, om ikke før, skal jeg være her igen. Dersom Frk. Verinder vil blive her saa længe, ønskede jeg nok at sige et Par Ord til hende, førend hun tager bort.“

Mylady gav mig Ordre til at sørge for, at Vognen var forspændt Klokken to den næste Dag.

„Har De mere at sige?“ spurgte hun derpaa Inspektøren.

„Kun et Par Ord, Deres Naade! Dersom Frk. Verinder bliver overrasket over dette nye Arrangement, vil jeg anmode Dem om ikke at sige hende, at det er mig, der har givet Anledning dertil.“

Mylady saa op fra sin Bog, og det lod til, at hun vilde sige noget; men hun gjorde Vold paa sig, slog atter Øjnene ned og gav os Vink om, at vi skulde gaa.

„Det er et vidunderligt Kvindemenneske!“ ytrede Inspektør Cuff, da vi var kommet ud i Forsalen. „Dersom hun ikke var i Besiddelse af en saadan Selvbeherskelse, vilde den Gaade, der piner os saa meget, være løst endnu i Aften.“

Ved disse Ord fattede jeg endelig Sagens Sammenhæng. Jeg gik vist rent fra Koncepterne; thi jeg greb Inspektøren i Kraven og satte ham op imod Muren.

„Gid Fanden havde Dem!“ udbrød jeg. „Der er noget Galt paa Færde med Frk. Rachel; — og det har De hele Tiden holdt skjult for mig!“

Inspektør Cuff rørte sig ikke af Stedet; men saa paa mig uden at forandre en Mine i sit melankolske Ansigt.

„Naa! sagde han. „Har De endelig gættet det?“

Jeg slap ham, og bad ham undskylde min lidt ligefremme Optræden.

„Det skal De ikke tage Dem saa nær, Hr. Betteredge,“ sagde Inspektøren i en venlig Tone. „En Mand i min Stilling vilde være meget ilde faren, dersom han saa let lod sig fornærme.“

Jeg førte ham nu ind i min Dagligstue og lukkede Døren i Laas.

„Sig mig Sandheden, Inspektør!“ sagde jeg. „Hvad aner De?“

„Jeg aner intet,“ svarede Inspektør Cuff, „jeg ved!“

Nu løb min ulyksalige Hidsighed igen af med mig.

„De vil dog vel ikke paastaa, at Frk. Rachel har stjaalet sin egen Diamant?“ udbrød jeg.

„Jo, det er netop det, jeg vil paastaa,“ svarede han. Frk. Verinder har fra først til sidst i al Hemmelighed været i Besiddelse af Maanestenen, og hun har betroet sig til Rosanna Spearman, fordi hun nok kunde indse, at Mistanken vilde falde paa denne. Det er hele Sagen.“

„Men lad mig dog høre Deres Grunde!“

„Dem skal De lære at kende i Morgen,“ svarede Inspektøren. „I Aften faar De ikke et Ord mere ud af mig om Maanestenen. Men jeg ser, at Deres Aftensbord er dækket. Maa jeg ønske Dem Velbekomme!“

Og med disse Ord gik han.

Jeg sad længe hensunken i mine Betragtninger, til jeg blev afbrudt af Samuel, der bragte mig en skriftlig Ordre fra Mylady.

Hun underrettede mig om, at Øvrigheden i Frizinghall havde skrevet hende til angaaende de tre Hinduer. I Begyndelsen af næste Uge maatte disse Kæltringer nødvendigvis sættes paa fri Fod, saa hvis vi havde flere Spørgsmaal at rette til dem, var der ingen Tid at spille. Mylady havde glemt at tale med Inspektør Cuff herom, og nu bad hun mig om at gøre det. Naturligvis adlød jeg straks min Frues Befaling.

Inspektør Cuff sad sammen med Gartneren og talte om Roser ved et Glas skotsk Whisky.

Et halvt Minut efter at han havde læst Myladys Skrivelse angaaende Hinduerne, havde han sit Svar paa rede Haand. Havde en vis berømt Rejsende, som forstod Hinduernes Sprog, ikke været omtalt i Assistent Seegraves Rapport? — Jo, han havde, — Meget godt; vidste jeg, hvad denne Herre hed, og hvor han boede? — Ja, jeg vidste. — Meget godt; vilde jeg have den Godhed at skrive hans Navn og Adresse paa Bagsiden af Myladys Skrivelse? — Ja, jeg vilde. — Meget forbunden! Nu skulde Inspektør Cuff nok aflægge denne Herre et Besøg, naar han den næste Dag kom til Frizinghall.

Og nu fortsatte han Samtalen med Gartneren, medens jeg forlod Værelset. Ude paa Gangen kom Rosanna Spearman farende forbi mig. Jeg standsede hende og spurgte:

„Hvad er der i Vejen, min Pige? Er Du syg?“

„For Himlens Skyld, — tal ikke til mig!“ svarede hun, idet hun rev sig løs og løb henimod Køkkentrappen.

Straks efter kom Hr. Franklin og spurgte, om jeg havde set noget til Rosanna Spearman.

„Hun løb nylig forbi mig, og saa meget forstyrret ud,“ svarede jeg.

„Jeg forstaar ikke et Ord af det hele,“ vedblev Hr. Franklin. „Men hvis denne unge Pige har noget at gøre med Tabet af Diamanten, tror jeg virkelig, at hun for et Par Minutter siden var i Færd med at betro mig det hele. Nu skal De høre. Jeg stod før inde i Billardstuen og fordrev Tiden med at lade Kuglerne rulle omkring, da Rosanna Spearman pludselig dukkede op ved Siden af mig. Jeg spurgte hende, om hun vilde tale med mig, og hun svarede: „Ja, hvis jeg maa!“ Da jeg vidste, hvad hun var mistænkt for, kunde jeg kun forklare disse Ord paa en Maade, og jeg maa tilstaa, at jeg blev lidt uhyggelig til Mode. Jeg havde ingen Lyst til at være hendes Fortrolige; men paa den anden Side vilde det næppe være rigtigt af mig, under de forhaandenværende pinlige Omstændigheder, at vægre

mig ved at høre paa hende, dersom hun virkelig vilde betro mig noget. Det var en uhyggelig Situation, og jeg bar mig da ogsaa meget dumt ad. Jeg sagde til hende: „Jeg forstaar Dem ikke ganske. Er der noget jeg kan gøre for Dem?“, men samtidig vedblev jeg at lade Kuglerne rulle omkring. Det var nok det værste, jeg kunde gøre. Imod min Vilje fornærmede jeg hende, er jeg vis paa. Hun vendte sig pludselig om, og jeg hørte hende sige: „Han ser paa Billardkuglerne — hellere vil han se paa alt andet end paa mig!“ Og førend jeg kunde holde hende tilbage, havde hun forladt Værelset. — Jeg er ikke ganske rolig ved alt dette, Betteredge. Vil De ikke nok sige til Rosanna, at jeg ikke havde i Sinde at være uvenlig imod hende? I mine Tanker har jeg maaske nok været lidt haard imod hende; — jeg har næsten haabet, at hun maatte staa i Forbindelse med Tabet af Diamanten, — ikke af Uvilje mod den stakkels Pige, men . . .“ Her afbrød han sig selv. Han gik igen ind i Billardstuen og gav sig paany til at lade Kuglerne rulle omkring.

Efter hvad der var foregaaet imellem Inspektøren og mig, vidste jeg lige saa godt, som han, hvad han mente med dette: „Men“.

VIII. KAPITEL.

Jeg havde ventet, at Inspektør Cuff straks om Morgenens vilde have begivet sig til Frizinghall. Han ventede imidlertid, som om han først havde andre Ting at foretage sig. Jeg overlod ham til hans egne Betragtninger og gik ud i Krattet, hvor jeg traf Hr. Franklin, der holdt saa meget af at spadsere der.

Førend vi havde faaet Tid til at veksle et Par Ord, kom Inspektør Cuff ganske uventet ud til os. Han gik lige hen til Hr. Franklin, som, i en temmelig stolt Tone sagde til ham:

Maanestenen.

„Har De noget at sige mig?“

Det var hele det Svar, som Inspektøren fik paa sit høflige „Godmorgen“.

„Ja, jeg har,“ svarede Inspektør Cuff, „og det staar i Forbindelse med den Undersøgelse, jeg anstiller her. De vil maaske behage at erindre, at jeg repræsenterer Loven i dette Hus, og at Fruen i Huset selv har anmodet mig om at optræde paa denne Maade. Er det ikke under disse Omstændigheder Deres Pligt som god Borger at staa mig bi ved at meddele mig enhver Oplysning?“

„Jeg har ingen Oplysninger at meddele Dem,“ svarede Hr. Franklin.

Inspektør Cuff lod, som om han ikke havde hørt dette Svar, men vedblev:

„En af Tjenestepigerne (hendes Navn vil jeg ikke nævne), talte i Aftes under fire Øjne med Dem?“

Atter afbrød Hr. Franklin ham med de Ord: „Jeg har ikke noget at tale med Dem om!“

I dette Øjeblik ringede det til Frokost, og Inspektør Cuff sagde ganske rolig til mig:

„Jeg maa nu tage til Frizinghall, Hr. Betteredge; men Klokken to skal jeg være her igen.“

Uden at sige mere gik han sin Vej, — og i nogle faa Timer var vi fri for ham.

Da jeg kom ind i mit Værelse, sad Penelope og ventede paa mig.

„Du maa endelig tale med Rosanna, Fader,“ sagde hun. „Jeg er virkelig meget ængstelig paa hendes Vegne.“

Jeg havde jo lovet Hr. Franklin at ville tale med Rosanna, og nu forekom Lejligheden mig gunstig til at gøre det.

Den stakkels Pige var i Færd med at feje i Korridoren udenfor Sovekamrene. Hun var bleg, men rolig, og, som altid, renligt og net klædt.

„Vær ikke saa bedrøvet, Rosanna!“ sagde jeg. „Du maa ikke saaledes pine dig med selvskabte Bekymringer. Hr. Franklin har bedt mig om at sige dig noget.“

Og nu forklarede jeg hende det hele med de venligste Ord, jeg kunde finde.

„Hr. Franklin er meget venlig og betænksom. Vær saa god at takke ham i mit Navn!“ — Det var alt, hvad hun svarede mig, og hele Tiden vedblev hun at feje. Jeg tog Kosten fra hende, men saa varsomt som muligt.

„Hør, min Pige, saaledes maa du ikke bære dig ad,“ sagde jeg. „Der er noget, der tynger paa dit Hjerte! Jeg er din Ven, — og jeg skal vise dig, at jeg er det, om du end har handlet urigtigt. Betro dig til mig, Rosanna!“

„Ja,“ sagde hun, „jeg vil betro mig til . . .“

„Til Mylady?“ spurgte jeg.

„Nej.“

„Til Hr. Franklin da?“

„Ja, til Hr. Franklin.“

Jeg vidste ikke ret, hvad jeg skulde sige dertil. Jeg følte mig for og sagde blot til hende, at Hr. Franklin var gaaet ud.

„Det gør intet til Sagen,“ svarede hun. „Jeg skal ikke falde Hr. Franklin til Besvær i Dag!“

„Hvorfor vil du ikke tale med Mylady?“ sagde jeg. „Du kan jo allerbedst lette dit Sind ved at tale med hende, som altid har været saa god imod dig!“

Et Øjeblik saa hun med Opmærksomhed og Alvor paa mig, som om hun ret vilde indprente sig mine Ord. Derpaa tog hun Kosten fra mig, og gav sig saa igen til at feje, idet hun sagde, som til sig selv:

„Nej, nej, — jeg kender en bedre Maade at lette mit Sind paa!“

„Og hvilken?“

„Jeg beder Dem, — lad mig passe mit Arbejde!“

Det kunde ikke nytte at sige mere til hende; — hun var ikke let at overtale. Jeg vinkede ad Penelope, og vi forlod hende. Hun vedblev at feje Korridoren, som om hun gik i Drømme!

„Dette her gaar over min Forstand,“ sagde jeg. „Den Historie maa en Læge tage sig af!“

Min Datter mindede mig nu om, at Dr. Candy var syg. Hans Medhjælper, Hr. Ezra Jennings, stod ganske vist til vor Disposition; men ham kendte vi ikke meget til. Han var kommen til Hr. Candy paa en ganske ejendommelig Maade, sagde man, og enten vi nu gjorde ham Uret eller ikke, kunde vi dog ikke rigtig lide ham og nærede ingen Tillid til ham. Der var ganske vist andre Læger i Frizinghall; men de var fremmede for os, og Penelope mente, at under de forhaandenværende Omstændigheder vilde en Fremmed gøre Rosanna mere Skade, end Gavn.

Jeg tænkte paa at tale med Mylady om Sagen; men hun var allerede i Forvejen ængstelig nok; vilde det ikke være grusomt af mig at pine hende endnu mere? Og dog, noget maatte der gøres; thi Rosannas Tilstand var efter min Mening i højeste Grad foruroligende, og jeg var jo ligefrem forpligtet til at lade Mylady vide, hvad der foregik i hendes Hus. Med tungt Hjerte gik jeg op til hendes Værelse. Det var tomt. Mylady var inde hos Frk Rachel. Jeg maatte altsaa vente, til hun kom ud igen.

Jeg stod endnu og ventede, da Klokken slog tre Kvarter til to. Fem Minutter efter hørte jeg nogen nævne mig ved Navn. Jeg genkendte straks Stemmen. — Inspektør Cuff var kommen tilbage fra Frizinghall.

Jeg gik Inspektøren i Møde, og ude paa Stentrappen løb jeg lige imod ham.

„Hvad nyt fra Frizinghall?“ spurgte jeg.

„Jeg har set Hinduerne,“ svarede Inspektøren, „og jeg ved nu, hvad det var, Rosanna i Torsdags paa en saa hemmelighedsfuld Maade købte i Byen. Paa Onsdag bliver Hinduerne sat paa fri Fod. Hr. Murthwaite og jeg er aldeles enige om, at de var komne her til Huset for at stjæle Maanestenen. Hvar der foregik her i Huset Natten efter Fødselsdagen, har naturligvis kuldkastet deres Planer — og med Ædelstenens Forsvinden har de ikke mere at gøre, end De og jeg. Men en Ting kan jeg sige Dem, Hr. Bette-
redge, og det er, at dersom vi ikke finder Maanestenen,

finder de den ganske sikkert. De tre Gøgleres Rolle er endnu ikke udspillet!“

„Men nu Rosanna?“ spurgte jeg.

Inspektør Cuff rystede paa Hovedet og svarede: „Hvad hende angaar, er Hemmeligheden næsten mere uigennemtrængelig, end før. Jeg ved, at hun i Frizinghall kun var inde i en eneste Butik for at købe Tøj til en Natkjole.“

„Hvis Natkjole?“ spurgte jeg.

„Sin egen, ganske sikkert! Torsdag Nat mellem tolv og tre, maa hun have været inde i Deres unge Frøkens Værelse for at faa fat i Maanestenen, medens alle de øvrige Beboere af Huset laa og sov. Da hun vendte tilbage til sit eget Værelse, har hun saa faaet Farve paa sin Natkjole. Denne Farve kunde hun ikke faa vasket af, og Natkjolen turde hun ikke tilintetgøre, førend hun havde faaet en anden i Stedet.“

„Men hvad beviser, at det netop var Rosannas Natkjole?“ indvendte jeg.

„Det gør det Stof, hun købte til den anden,“ svarede Inspektøren. Men Spørgsmaalet er nu: „Da hun havde faaet den anden Natkjole færdig, hvorfor tilintetgjorde hun saa ikke den plettede; — hvorfor har hun gemt den? Og hvis hun ikke selv vil sige os det, maa vi se at finde det Sted, hvor hun har gemt den.“

„Men, hvorledes vil De bære Dem ad med at finde det?“ spurgte jeg.

„Det gør mig ondt at maatte sige Dem, at det er *min* Hemmelighed,“ svarede Inspektøren.

I det samme slog Klokken to, og Vognen kom for at hente Frk. Rachel.

„Men nu maa jeg først skænke Frk. Verinder min Opmærksomhed!“ udbød Inspektøren.

Et Øjeblik efter kom Frk. Rachel til Syne. — Hendes Øjne funkledede med en stærkere Glans, end jeg syntes om, og hendes Læber havde ganske mistet deres Farve, saa at jeg næppe kunde kende dem igen. Hurtigt kyssede hun sin

Moder paa Kinden og foer ind i Vognen, som om hun vilde skjule sig der.

Inspektør Cuff skyndte sig hen til hende.

„Hvad vil De mig?“ spurgte Frk. Rachel ham.

„Kun sig Dem et Par Ord, førend De tager bort,“ svarede Inspektøren. „Jeg kan ikke forhindre Dem fra at besøge Deres Tante; — jeg kan kun tillade mig at gøre den Bemærkning, at De ved at forlade Huset netop nu gør det dobbelt vanskeligt for mig at finde Deres Diamant igen. Læg vel Mærke til dette, — og bestem nu, om De vil blive her eller tage bort!“

Frk. Rachel svarede ham ikke et Ord, men raabte til Kusken:

„Kør til, James!“

Uden at sige et Ord mere lukkede Inspektøren Vogn-døren. I dette Øjeblik kom Hr. Franklin farende ned ad Trapperne.

„Farvel, Rachel!“ sagde han, idet han udstrakte Haanden.

„Kør til!“ raabte Frk. Rachel højt. Hun tog ikke mere Notits af Hr. Franklin, end hun havde taget af Inspektør Cuff.

Som man vel kan forestille sig, foer Hr. Franklin tilbage, som om Lynet var slaaet ned lige foran ham. Men han fattede sig hurtig og ytrede til mig med Taarer i Øjnene:

„Gør mig endnu en Tjeneste, Betteredge, — den sidste for denne Gang, sørg for, at jeg kan komme af Sted med det første Tog, der gaar!“

Med disse Ord gik han ind i Huset. Frk. Rachels Opførsel havde aldeles overvældet ham. Deraf kunde jeg slutte, hvor meget han maatte holde af hende.

Inspektør Cuff og jeg blev nu alene tilbage ved Foden af Stentrappen.

„De hørte, hvad jeg sagde til Frk. Verinder?“ bemærkede han. „Og De saa, hvorledes hun optog det? Jeg siger rentud til hende, at hun, ved at tage bort, vil gøre det dob-

belt vanskeligt for mig at finde hendes Diamant igen, — og til Svar derpaa tager hun bort! Deres unge Frøken har en Rejsekammerat, Hr. Betteredge, og det er — Maanestenen!”

I det samme gik Joyce forbi.

„Hvor er Rosanna Spearman henne?“ spurgte Inspektør Cuff.

„Jeg ved det ikke,“ begyndte Joyce, „og det gør mig virkelig meget ondt. Men paa en eller anden Maade“ . . .

Her afbrød Inspektøren ham.

„Førend jeg tog til Frizinghall,“ sagde han, „befalede jeg Dem at holde Øje med Rosanna Spearman, men uden at hun mærkede det. Har De virkelig ladet hende slippe bort?“

„Hr. Inspektør,“ svarede Joyce, „jeg er bange for, at jeg har været altfor omhyggelig for, at hun skulde mærke det. Men der er saa mange Krogveje her i Huset.“

„Hvor længe er det siden, De savnede hende?“

„Næsten en Time!“

„De kan nu vende tilbage til Frizinghall og passe Deres sædvanlige Tjeneste der,“ sagde Inspektøren i sin almindelige rolige Tone. „Jeg tror, oprigtigt talt, ikke, at Deres Talent egner sig for Sager af denne Beskaffenhed; de ligger udenfor Deres Horisont! — Godmorgen!“

Politibetjenten listede sig bort. Jeg kan ikke beskrive, hvilket Indtryk det gjorde paa mig, at Rosanna Spearman var forsvunden. Maalløs stirrede jeg paa Inspektør Cuff.

„Nej, Hr. Betteredge,“ ytrede Inspektøren. „Deres unge Veninde, Rosanna, slipper ikke saa let fra mig, som De tror! Saa længe som jeg ved, hvor Frk. Verinder er, har jeg Midler i Hænde til ogsaa at finde hendes Medskyldige. Enten har Rosanna begivet sig til Frizinghall, eller ogsaa har hun først villet aflægge sit Skjulested ude ved Flyvesandet et Besøg. Først og fremmest maa vi nu have at vide, hvem af Tjenestefolkene der saa hende sidst, førend hun forlod Huset.“

Det viste sig, at Kokkepigen Nancy var den sidste, som havde set Rosanna.

Nancy havde set hende give Slagtersvenden, der netop havde bragt os noget Kød, en Billet, og hørt hende bede ham om at bringe det paa Posthuset, naar han kom tilbage til Frizinghall. Slagteren havde set paa Brevet og sagt, at det jo var en Omvej at indlevere et Brev til Cobb's Hole paa Posthuset i Frizinghall; derved kom det kun en Dag senere til sit Bestemmelsessted, men Rosanna havde svaret, at det ikke gjorde noget. Derpaa havde Nancy maattet vende tilbage til sit Arbejde i Køkkenet. Senere havde ingen set Noget til Rosanna Spearman.

„Naa?“ sagde jeg, da vi atter var blevne alene.

„Naa,“ sagde Inspektøren, „jeg maa tage til Frizinghall.“

„I Anledning af Brevet?“

„Ja, — Notitserne om Skjulestedet findes i *det* Brev. Jeg maa se, hvad der staar udenpaa Brevet. Staar der, hvad jeg antager, maa jeg paa Mandag aflægge Deres Veninde, Fru Yolland, endnu et Besøg.“

Jeg fulgte med Inspektøren for at stille Enspændervognen til hans Disposition.

IX. KAPITEL.

Rygtet om, at Rosanna var forsvunden, havde allerede bredt sig. Tjenestefolkene anstillede Undersøgelser paa egen Haand, og de havde netop faaet fat paa en flink lille Fyr, hvem man havde givet Øgenavnet „Knasten“, og som en Gang imellem blev brugt til at luge i Haven. Han havde set Rosanna Spearman for en halv Timestid siden, og var vis paa, at den unge Pige var kommen forbi ham ude i Krattet, ikke gaende, men *løbende* ned ad Stranden til.

„Kender den Fyr Omegnen her?“ spurgte Inspektør Cuff.

„Han er født og baaren nede ved Stranden,“ svarede jeg. „Knast“, sagde Inspektøren, „har du Lyst til at tjene en Shilling? — Saa kom med mig! — Lad Vognen være spændt for, naar jeg kommer tilbage, Hr. Betteredige!“

Han ilede ned til Flyvesandet, medens den lille „Knast“ travede af Sted i Hælene paa ham.

Jeg ved ikke, hvor længe Inspektør Cuff havde været borte, da „Knasten“ kom farende hen til mig med et Blad af Inspektørens Tegnebog, paa hvilket der stod skrevet:

„Send mig en af Rosanna Spearmans Støvler; — men skynd Dem!“

Jeg sendte den første den bedste Tjenestepige op efter Støvlen og lod Drengen vende tilbage med den Besked, at jeg selv straks skulde komme efter med det Forlangte.

Jeg indsaa nok, at jeg paa den Maade ikke ganske efterkom Inspektørens Anmodning; men jeg vilde med egne Øjne se, hvad det var for en ny Mystifikation, der nu var i Gære!

Da jeg nærmede mig Vandet, begyndte det at regne. Havet skummede og brølede, og overalt saa jeg kun Sand og Vand; — men pludselig fik jeg Øje paa en sort Skikkelse. — Det var Inspektør Cuff.

Da han saa mig, pegede han mod Nord og raabte:

„Hold Dem til den Side, — og kom saa ned til mig!“

Jeg gik ned til ham. Det kneb for mig at trække Vejret, og mit Hjerte bankede voldsomt. Jeg havde hundrede Spørgsmaal at rette til ham, men kunde ikke faa et Ord frem. Han snappede Støvlen ud af Haanden paa mig og satte den ned paa et Fodspor, der vendte mod Syd. Dette Spor havde Regnen endnu ikke udslettet, — og den stakkels Piges Støvle passede nøjagtig i det.

Uden at sige et Ord pegede Inspektøren paa Fodsporet og Støvlen.

Jeg greb hans Arm og vilde tale til ham, men kunde endnu ikke faa et Ord frem. Han forfulgte Fodsporene til det Sted, hvor Sandet hørte op, og Klipperne begyndte. Havet skvulpede imod Klipperne og op over Sandet. In-

spektør Cuff vedblev at prøve Støvlen i Fodsporene; den Taalmodighed, hvormed han gjorde dette, var næsten uhyggelig. Fodsporene førte udelukkende til Klipperne; hvor ivrigt han end søgte, kunde han dog ikke opdage et eneste, som førte fra dem.

Langt om længe opgav han Forsøget.

„Hun har besøgt sit Skjulested,“ hørte jeg ham sige halvhøjt, „og ude paa de Klipper der er hun forulykket!“

„Nej, Hr. Inspektør,“ udbrød jeg, „det var ikke noget Ulykkestilfælde! Da hun kom til dette Sted, kom hun kun herhen for at gøre Ende paa sit Liv.“

Han for tilbage.

„Hvoraf ved De det?“ spurgte han.

Inden jeg fik Tid til at svare, kom en Staldkarl løbende os i Møde med Taarer i Øjnene og rakte mig en lille Billet.

„Den har Penelope givet mig til Dem, Hr. Betteredge,“ sagde han. „Hun har fundet den oppe paa Rosannas Værelse.“

Det var den stakkels Piges Afskedsord til den Mand, som altid havde gjort sit Bedste for at være hende til Nytte.

„De har allerede mange Gange tilgivet mig, Hr. Betteredge,“ stod der i Brevet. „Tilgiv mig ogsaa, naar De atter kommer ud til Flyvesandet! Jeg har fundet min Grav dér, men i Døden som i levende Live takker jeg Dem for al Deres Godhed.“

Mere stod der ikke; men jeg brast i Graad, da jeg læste disse faa Ord.

Inspektør Cuff nærmede sig mig, — vistnok i den bedste Mening. Jeg foer forskrækket tilbage.

„Rør ikke ved mig!“ sagde jeg. „Det var hendes Frygt for Dem, der fik hende til at gøre dette!“

„Deri har De Uret, Hr. Betteredge,“ svarede han roligt. „Men derom er det tidsnok at tale, naar vi er inden fire Vægge!“

X. KAPITEL.

Rygtet var allerede naaet op til Hovedbygningen, og alle Tjenestefolkene var som grebne af en panisk Skræk. Da vi kom forbi Døren til Myladys Værelse, blev den pludselig revent op, og min Frue kom farende ud, fulgt af Hr. Franklin, som forgæves bestræbte sig for at berolige hende; — hun var aldeles overvældet af Rædsel.

„De er ansvarlig for dette!“ udbød hun, idet hun med knyttet Haand truede Inspektøren. „Gabriel, — giv den Usling de Penge, der tilkommer ham, — og lad mig saa blive forskaanet for at faa ham mere at se!“

Inspektøren var den eneste af os, der kunde svare hende; thi han var den eneste, der var i Besiddelse af sin Selvbeherskelse.

„Jeg er ikke mere ansvarlig for denne sørgelige Begivenhed, end De, Mylady,“ sagde han. „Dersom De om en halv Time vedbliver at forlange, at jeg skal forlade Huset, vil jeg rolig modtage min Afsked, — men ikke Deres Penge!“

Disse Ord udtalte han i en fast, ærbødig Tone, der gjorde sin Virkning — baade paa Mylady og mig. Hun trak sig ganske vist straks tilbage til sit Værelse, men knap en halv Snes Minutter efter lod hun Hr. Franklin meddele, at hun ønskede at tale med Inspektør Cuff, dog helst i min Nærværelse.

„Kunde De ikke selv ønske at være til Stede, Hr. Franklin?“ spurgte Inspektøren.

„Kun hvis Lady Verinder ønsker det.“

Medens Inspektøren gik hen til Døren, hviskede den unge Herre imidlertid til mig:

„Jeg ved, hvad det Menneske vil sige om Rachel, og jeg holder alt for meget af hende, til at jeg skulde kunne høre rolig derpaa. Lad mig derfor blive her!“

Jeg forlod den stakkels unge Mand, der stod henne ved Vinduet og bedrøvet skjulte sit Ansigt i sine Hænder. Penelope stod udenfor og vilde gerne have trøstet ham, og hvis

jeg havde været i Hr. Franklins Sted, havde jeg kaldt paa hende. Naar en Mand er bleven slet behandlet af en Kvinde, ligger der en mægtig Trøst for ham i at fortælle en anden det; thi i de ni af ti Tilfælde vil Nr. 2 bestemt tage hans Parti imod Nr. 1. Men maaske kaldte han ogsaa paa hende, da jeg havde vendt dem Ryggen.

Imidlertid gik Inspektør Cuff og jeg op til min Frue. Saasnart vi havde taget Plads, begyndte Mylady:

„Inspektør Cuff, jeg kunde maaske nok finde en Undskyldning for den ubetænksomme Maade, paa hvilken jeg for lidt siden tiltalte Dem. Jeg ønsker imidlertid ikke at tage min Tilflugt til denne Undskyldning, men tilstaar her ved oprigtig, at det gør mig ondt, at jeg har krænket Dem og gjort Dem Uret!“

Den Værdighed, hvormed hun udtalte disse Ord, gjorde den tilbørlige Virkning paa Inspektøren. Han bad ærbødig om Tilladelse til at retfærdiggøre sig og sagde da, at han umuligt kunde have noget Del i den sørgelige Begivenhed, thi hans Bestræbelser var netop gaaede ud paa ikke at sige eller foretage sig noget, som kunde forurolige Rosanna Spearman.

Hermed mente jeg, at Sagen passende kunde have været til Ende; men Inspektør Cuff gik et Skridt videre, — aabenbart for at fremtvinge en nærmere Forklaring, som kun kunde være pinlig for Mylady.

„Og hvad Grunden til den unge Piges Selvmord angaar,“ vedblev han, „saa tror jeg, at en pinlig Ængstelse, der stod i Forbindelse med den forsvundne Diamant, har bevæget den stakkels Pige til at tage Livet af sig. Jeg ved ikke, hvori denne Ængstelse har bestaaet; men, med Deres Naades Tilladelse tror jeg at kunne udpege en Person, der er i Stand til at sige, om jeg har Ret eller Uret.“

Efter en kort Pavse spurgte min Frue:

„Befinder den Person, De sigter til, sig her i Huset?“

„Nej, Mylady, den omtalte Person har forladt Huset.“

Efter dette Svar, der saa tydeligt udpegede Frk Rachel, opstod der en lang og pinlig Pause.

„Vær saa god at forklare Dem tydeligere,“ sagde om-sider Mylady. „Er det min Datter, De siger til?“

„Ja, det er,“ svarede Inspektør Cuff rolig.

„Maa jeg bede Dem udtale Dem uforbeholdent.“

Inspektøren saa paa Uret.

„Dersom jeg havde haft Tid dertil,“ svarede han, „vilde jeg have foretrukket en skriftlig Rapport for en mundtlig. Men hvis Undersøgelsen skål fortsættes, maa vi ikke spille Tiden. Jeg vil altsaa gaa lige til Sagen. Det er et meget pinligt Emne for mig at tale om, og for Dem at høre paa . . .

„Jeg kan dog maaske gøre den mindre pinlig for Dem,“ sagde hun, „ved at foregaa Dem med et godt Eksempel, hvad det angaar, at tale uforbeholdent. De har Frk. Verinder mistænkt for at have ført os alle bag Lyset ved, af en eller anden Grund, at bringe Diamanten af Vejen? — Har jeg Ret?“

„Ja, Mylady!“

„Meget godt. Saa vil jeg, som hendes Moder, sige Dem, at hun aldeles ikke er i Stand til at gøre det, De tror, hun har gjort. Deres Kendskab til hendes Karakter er kun et Par Dage gammelt, medens mit er ligesaa gammelt, som hun selv. Angiv kun nøjagtig alle Deres Grunde til at nære Mistanke til hende; — De kan umuligt fornærme mig ved at gøre det. Jeg er forud overbevist om, at Omstændighederne paa en skæbnesvanger Maade har ført Dem paa Vildspor, hvad denne Sag angaar. Læg vel Mærke til, at jeg ingen private Oplysninger har faaet. Min Datter har ligesaa fuldstændig udelukket mig som Dem fra sin Fortrolighed, men alligevel tør jeg med rolig Samvittighed sige, at jeg kender mit Barn! Og gaa saa videre!“

Inspektør Cuff bukkede. Man kunde se, at det gjorde ham ondt for min Frue; men man kunde ogsaa se, at hans Overbevisning var urokkelig. Han satte sig til Rette i Stolen og paabegyndte sit Angreb paa Frk. Rachels Karakter med følgende Ord:

„Jeg maa anmode Deres Naade om ogsaa at betragte den foreliggende Sag fra mit Synspunkt. I de sidste tyve Aar

har jeg, som en paalidelig og betroet Embedsmand, haft med adskillige højst besynderlige Familiehistorier at skaffe. Det eneste Resultat af denne min Praksis, som staar i nogen Forbindelse med den foreliggende Sag, kan jeg antyde med faa Ord. Min Erfaring siger mig, at unge Damer af anset Familie kan gøre Gæld, som De ikke vover at gøre Deres Nærmeste bekendt med. Snart er det Modehandlerinden og Juveleren, der er Skyld deri; — snart skal Pengene anvendes til Øjemed, som jeg dog ikke vil omtale nærmere, da jeg ikke antager, at saadanne Øjemed ligger for i dette Tilfælde.“

Han tænkte sig et Øjeblik om og vedblev derpaa:

„Det første, jeg fik at vide om Maanestenen, blev mig meddelt af Assistent Seegrave. Jeg saa straks, at han aldeles ikke kunde magte denne Sag, og tog derfor alene fat paa den. Jeg opdagede, som De ved, Pletten paa Døren og foreslog Deres Naade, at alt Tøj her i Huset skulde undersøges. Paa den Maade vilde det Klædningsstykke, der havde skrabet Farven af Døren, være blevet fundet. Men hvad skete? Deres Naade, Hr. Blake og Hr. Ablewhite gik ind paa mit Forslag; — kun Frøken Verinder vægrede sig ved at gaa ind derpaa, og derved bragte hun hele Planen til at strande. Efter min Mening maatte dette tjene til at styrke min Anskuelse. Senere hørte De selv, at jeg sagde til den unge Dame, at hun ved nu at forlade Huset vilde gøre det dobbelt vanskeligt for mig, at finde hendes Diamant igen. De saa selv, at hun alligevel straks kørte herfra. Hvad kan alt dette have at betyde, dersom Frøken Verinder ikke har haft noget med Diamantens Forsvinden at skaffe? Saaledes stiller Sagen sig med Hensyn til Frøken Verinder alene; men nu maa jeg gaa over til at vise, hvorledes den stiller sig med Hensyn til Frøken Verinder og salig Rosanna Spearman i Forening. Som Deres Naade vil erindre, genkendte jeg den unge Pige, da hun kom ind med Fortegnelsen over Linnedet. Hidtil havde jeg været tilbøjelig til at betvivle, at Frøken Verinder havde betroet noget Menneske sin Hemmelighed, men ved Synet af Rosanna kom

jeg paa andre Tanker. En ung Dame i Deres Datters Stilling kan ikke selv besørge den Slags Ting; hun maa have en Mellemmand til sin Raadighed; — og jeg spurgte atter mig selv, hvem der kunde være mere egnet til at spille en saadan Rolle, end netop Rosanna Spearman? Deres Naades afdøde Stuepige havde engang stjaalet, og jeg vidste med Bestemthed, at hun stod i Forbindelse med en Pantelaaner i London, som kunde og med Glæde vilde laane en stor Sum paa en saa værdifuld Diamant som Maanestenen, og som ikke vilde fremkomme med generende Spørgsmaal om den. Glem ikke dette, Mylady, — og lad mig nu fortælle Dem, hvorledes Rosannas egne Handlinger tjente til at retfærdiggøre min Mistanke!“

Derpaa gennemgik han hele Rosannas Opførsel og søgte at sandsynliggøre, at den stakkels Pige, som nu var død og borte, havde haft noget med Maanestenens Forsvinden at skaffe.

„Da jeg nu har fremstillet Sagen, saaledes som jeg har opfattet den,“ sagde han sluttelig, „har jeg kun tilbage at underrette Deres Naade om, hvad der nu kan gøres. Undersøgelsen kan paa to Maader føre til et heldigt Resultat. Den ene Maade anser jeg for sikker; — den anden er kun et dristigt Eksperiment, det indrømmer jeg. Deres Naade har Valget. — Skal vi begynde med den sikre Maade?“

Min Frue tilkendegav ham ved en Haandbevægelse, at hun overlod ham Valget.

„Tak,“ sagde Inspektøren, „siden Deres Naade er saa god at lade mig vælge, vil vi tage den sikre Maade først. Hvad enten Frøken Verinder bliver i Frizinghall, eller hun vender tilbage hertil, maa vi holde Øje med alt, hvad hun foretager sig, — med de Folk, hun taler med, med de Spadsere- eller Rideture, hun foretager sig, og med de Breve, hun skriver og modtager.“

„Og saa?“ spurgte min Frue.

„Saa,“ svarede Inspektøren, „vil jeg, med Deres Naades Tilladelse, i Stedet for Rosanna Spearman som Stuepige

fæste en Kvinde, der er vant til saadanne Undersøgelser, og for hvis Diskretion jeg kan indestaa.“

„Og saa?“ gentog Mylady.

„Saa,“ vedblev Inspektøren, „vil jeg endelig lade en af mine Kolleger træffe et Arrangement med den omtalte Pantelaaner i London, — hvis Navn og Adresse Deres Naade kan være vis paa, at Rosanna Spearman har meddelt Frøken Verinder. Jeg nægter ikke, at en saadan Fremgangsmaade som den, jeg her foreslaar, vil tage en Del Tid og koste nogle Penge. Men Resultatet er sikkert. Vi slaar Kreds om Maanestenen og gør denne Kreds mindre og mindre, indtil vi til sidst finder Diamanten i Frøken Verinders Besiddelse, — saafremt hun bestemmer sig til at beholde den. Dersom hendes Gæld nøder hende til at skille sig ved den, véd vi, hvor vi skal henvende os for at finde den ved dens Ankomst til London.“

At hendes Datter blev gjort til Genstand for et saadant Forslag, pinte min Frue i den Grad, at hun nu for første Gang talte i en vred Tone til Inspektøren.

„De maa betragte dette Forslag som absolut forkastet!“ sagde hun. „Og lad os saa høre, paa hvilken anden Maade De mener, at Undersøgelsen vil kunne føre til et heldigt Resultat.“

Saa roligt, som om der ikke var det ringeste i Vejen, vedblev Inspektør Cuff:

„Den anden Maade er, som jeg allerede har tilladt mig at antyde, egentlig kun et meget dristigt Eksperiment. Jeg tror, jeg har dannet mig et temmelig korrekt Begreb om Frøken Verinders Temperament. Efter min Mening kan hun meget godt gøre sig skyldig i Svig. Men hun er altfor heftig og opfarende til at kunne beherske sig. I det foreliggende Tilfælde har hun gentagne Gange været ude af Stand til at gøre Vold paa sine Følelser, og det netop naar det laa i hendes Interesse at beherske sig. Mit andet Forslag gaar derfor ud paa, at vi skal se at indvirke paa denne hendes ejendommelige Karakter. Hun maa pludselig blive et Bytte for en stor Forskrækkelse; med andre Ord: jeg

vil ganske uventet underrette Frøken Verinder om, at Rossanna Spearman har taget Livet af sig; — det kan dog være, at hendes bedre Følelser da vil faa hende til at rykke ud med Sproget. Finder Deres Naade maaske *dette* Forslag nogenlunde antageligt?”

„Ja, jeg gør!“ svarede min Frue uden at betænke sig, „men jeg gør som hendes Moder Krav paa, at det bliver *mig*, der sætter hende paa Prøve. De vil maaske have den Godhed at blive her, mens *jeg* kører til Frizinghall.“

Der stod den store Cuff ganske maalløs af Forbavselse, ligesom en anden simpel Dødelig!

Min Frue ringede og forlangte sin Regnkappe. Det vedblev at regne, og den lukkede Vogn var jo kørt til Frizinghall med Frk. Rachel. Jeg tillod mig at advare Hendes Naade imod det barske Vejr; — men det vilde hun ikke høre noget om, og Enspændervognen kørte frem.

Da Mylady var kommen ud i Forsalen, sagde hun til Inspektør Cuff:

„Dette Eksperiment skal blive anstillet med min Datter, og De kan være rolig for, at det skal blive anstillet ligesaa samvittighedsfuldt og med ligesaa liden Skaansel, som om det var Dem selv, der anstillede det. Fremdeles lover jeg Dem, at jeg enten mundtlig eller skriftlig skal gøre Dem bekendt med Resultatet, førend det sidste Jernbanetog i Aften afgaar til London.“

Efter at hun havde udtalt disse Ord, steg hun op i Vognen, tog selv Tømmen og kørte til Frizinghall.

XI. KAPITEL

Enspændervognen vendte tilbage en god halv Time, før jeg havde ventet. Mylady havde besluttet at tilbringe nogen Tid hos sin Søster. Kusken havde to Breve med — et til Hr. Franklin og et til mig.

Jeg sendte Hr. Franklins Brev op i Læseværelset, hvor

han nu paa denne Tid befandt sig. Mit eget Brev læste jeg inde paa mit eget Værelse. En Anvisning, der faldt ud af det, da jeg aabnede det, underrettede mig straks om, at Inspektør Cuff nu ikke mere skulde ulejlige sig med at søge efter Maanestenen

Jeg sendte Bud efter Inspektøren og læste Brevet for ham. Det lød saaledes:

„Gode Gabriel!

Vil De have den Godhed at underrette Inspektør Cuff om, at jeg har holdt det Løfte, jeg gav ham. — Resultatet er følgende: Min Datter forsikrer højt og helligt, at hun aldrig har talt med Rosanna Spearman under fire Øjne. De saas slet ikke den Nat, da Diamanten blev borte, og de stod til det Øjeblik, da min Datter forlod os. Det var alt, hvad jeg opnaaede ved ganske uventet at underrette hende om, at Rosanna Spearman havde taget Livet af sig. Hun forsikrede mig endvidere, at hun ikke skylder et eneste Menneske Penge, og at Diamanten hverken er eller har været i hendes Besiddelse, siden hun Onsdag Aften lagde den ind i det ostindiske Skab.

Videre gaar min Datters Fortrolighed til mig ikke. Naar jeg spørger hende, om hun kan forklare Diamantens Forsvinden, iagttager hun en haardnakket Tavshed.

Efter hvad der er foregaaet imellem Politiinspektøren og mig, mener jeg, at han bør vide hvad Frk. Verinder har sagt til mig. Læs derfor mit Brev for ham og giv ham saa indlagte Anvisning! Idet jeg giver Afkald paa hans Bistand for Fremtiden, har jeg kun at tilføje, at jeg er overbevist om, at han er en dygtig og rettænkende Mand, men at Omstændighederne paa en skæbnsvanger Maade har ført ham paa Vildspor.“

Dermed endte Brevet. Førend jeg gav Inspektør Cuff Anvisningen, spurgte jeg ham, om han havde en eller anden Bemærkning at gøre.

„Det tilkommer ikke mig at gøre Bemærkninger om en Sag, naar jeg er færdig med den,“ svarede han.

Jeg gav ham saa Anvisningen, og han syntes at blive i højeste Grad overrasket over Hendes Naades Gavmildhed.

„Denne Vurdering af min Tid,“ sagde han, „er saa gavmild, at jeg føler mig forpligtet til at gøre noget til Gengæld. Jeg skal ikke glemme Anvisningens Størrelse, naar jeg atter faar Lejlighed til at mindes den.“

„Hvad mener De dermed?“ spurgte jeg.

„Hendes Naade har med stor Dygtighed neddysset Sagen for Øjeblikket,“ svarede Inspektøren, „men *denne* Familieskandale hører til dem, der kommer frem igen, naar man allermindst venter det. Før end Maanestenen bliver mange Maaneder ældre, faar Opdagelsespolitiet mere at bestille med Sagen. Nu vil jeg kun til Afsked omtale tre Ting, som en Gang vil ske, og som vil tiltvinge sig Deres Opmærksomhed. For det første vil De høre fra Yolland, naar Rosannas Brev paa Mandag ankommer til Cobb's Hole. For det andet vil De atter faa noget at høre om de tre Hinduer, og for det tredje vil De før eller senere faa noget at vide om den Pantelaaner i London, som jeg allerede to Gange har tilladt mig at omtale. Giv mig Deres Lommebog, saa skal jeg skrive Mandens Navn og Adresse op, for at der ikke skal finde nogen Fejltagelse Sted, naar Spaadommen virkelig gaar i Opfyldelse. Der er ikke mange, som tror, at *den* Mand er Pantelaaner.“

Og han skrev paa et rent Blad i min Lommebog :

„Hr. Septimus Luker, Middlesex-Place, Lambeth, London.“

XII. KAPITEL

Jeg havde holdt Enspændervognen parat til Hr. Franklin for det Tilfælde, at han virkelig vilde tage bort om Aftenen, og da jeg mødte ham ude i Forsalen med en Vadsæk under Armen, indsaa jeg, at han havde fastholdt sin Beslutning.

„De vil altsaa virkelig forlade os?“ spurgte jeg. „Hvor-

for vil De ikke af Hensyn til Frøken Rachel blive her et Par Dage endnu?"

Han svarede ikke, men rakte mig Hendes Naades Brev. Størstedelen af det var enslydende med, hvad der stod i mit Brev; men det indeholdt endnu en Passus om Frk. Rachel, der forklarede Hr. Franklins Beslutning.

„Mine Fremtidsplaner,“ skrev Hendes Naade, „er lagte med saa stor Omhu som muligt. Først og fremmest vil jeg tage til London med Rachel, — dels for at lette hendes Sind ved en Forandring, dels for at prøve, hvad de bedste Læger kan udrette. — Tør jeg under disse Omstændigheder indbyde Dig til at komme til os i London? — Nej, kære Franklin, Du maa ligesaa vel som jeg, finde Dig i, med Taalmodighed at vente paa bedre Tider! Den værdifulde Bistand, som Du har ydet med Hensyn til Undersøgelsen, anser Rachel i den Tilstand, hvori hun befinder sig, for en utilgivelig Fornærmelse. Hun er ikke modtagelig for Fornuftgrunde, og man kan kun nære Medlidenhed med hende. Det gør mig ondt, at jeg maa sige det; — men for Øjeblikket er det det bedste, at Du og hun ikke mødes. Det eneste Raad, jeg kan give Dig, er, at Du maa overlade alt til Tidens lægende Kraft.“

Jeg leverede ham Brevet tilbage. Det gjorde mig meget ondt for Hr. Franklin; thi jeg vidste, hvor inderlig han elskede min unge Frøken, og jeg kunde se, at hendes Moders Beretning om hende var gaaet ham nær til Hjertet.

Han lagde sin Tantes Brev sammen og ytrede:

„Da jeg kom hertil fra London med denne ulyksalige Diamant i Lommen, fandtes der næppe nogen lykkeligere Familie i hele England end denne! — Og nu! — Nu er Familien adspaltet; — dens Medlemmer er indbyrdes uenige; — Luften her er forpestet af Hemmelighedsfuldhed og Mistænksomhed! — Kan De mindes den Formiddag, da vi nede ved Flyvesandet talte sammen om min Onkel Herculane og hans Fødselsdagsgave? — Maanestenen har tjent Oberstens Hævn, Betteredge, — og det paa en Maade, som Obersten selv næppe nogen Sinde har drømt om!“

Da han havde sagt dette, trykkede han min Haand og gik ud til Enspændervognen.

„Lad os dog faa at vide, hvor De rejser hen?“ sagde jeg endnu en Gang, idet jeg lagde Haanden paa hans Arm.

Hr. Franklin trak pludselig Hatten ned over Øjnene og udbrød:

„Hvor jeg rejser hen? — Jeg rejser ad Helvede til!“

Hesten foer af Sted, da den hørte disse Ord, som om dens kristelige Følelser oprørtes ved dem. Alt, hvad jeg kunde faa Tid til at sige, førend Vognen forsvandt, var:

„Gud holde sin Haand over Dem, hvor De end er!“

Den næste Dag indløb der skriftlige Instruktioner til Myladys Kammerjomfru og til Penelope.

Mylady lod os vide, at hun om Mandagen tog til London med Frk. Rachel. De to Piger skulde indfinde sig hos deres Herskab og tage adskillige Klædningsstykker med til disse; — de fleste af Tjenestefolkene skulde følge bagefter, da Mylady agtede at tilbringe længere Tid i sit Hus i London. Indtil jeg fik nærmere Ordre, skulde jeg blive ude paa Landet med et Par af Tjenestefolkene.

Alt dette mindede mig om Hr. Franklins Ord, at Familien blev adsplittet, — og om Hr. Franklin selv. Jo mere jeg tænkte paa ham, desto uroligere blev jeg for ham. Til sidst skrev jeg til hans Faders Tjener, Hr. Jeffco, hvem jeg tidligere havde kendt, og bad ham om at lade mig vide, hvad Hr. Franklin ved sin Ankomst til London havde besluttet at foretage sig.

Den næste Dag gik den første af Inspektør Cuffs Spaadomme i Opfyldelse, — nemlig den: at jeg vilde høre fra Yollands.

Jeg havde netop taget Afsked med Penelope og med Myladys Kammerjomfru og vilde vende tilbage til min Lejlighed, da jeg hørte nogen kalde paa mig. Jeg vendte mig om og stod lige overfor Halte-Lucy.

„Hvad vil De mig, mit Barn?“ sagde jeg.

„Hvor er denne Franklin Blake henne?“ spurgte den

unge Pige med gnistrende Øjne, idet hun støttede sig til Krykken.

„Saaledes maa De ikke tale om en Gentleman,“ svarede jeg. „Hvis De vil have noget at vide om Myladys Nevø, maa De behage at kalde ham Hr. Franklin Blake!“

Hun haltede lidt nærmere hen til mig og saa ud, som om hun vilde æde mig levende.

„Hr. Franklin Blake?“ gentog hun. „Morderen Franklin Blake vilde være en mere passende Benævnelse for ham! Det er ham der har myrdet Rosanna Spearman!“

Dette raabte hun saa højt, hun kunde. Et Par af Tjenerstefolkene, der var beskæftigede i Nærheden, kom farende til; men da de saa, at det var Halte-Lucy, og vidste, hvad man kunde vente sig fra den Kant, gav de sig atter i Færd med deres Arbejde.

„Har han myrdet Rosanna Spearman?“ sagde jeg. „Hvorledes kan De dog paastaa det?“

„Hvad kommer det Dem ved? — Aa, dersom hun blot havde haft de samme Tanker om Mandfolkene som jeg, vilde hun endnu være i Live! Hun kunde være bleven lykkelig, naar hun var taget til London sammen med mig; der kunde vi have ernæret os ved Haandarbejde og levet sammen som Søstre. Men saa kom det Menneske hertil og fordærvede det hele. Han forheksede hende aldeles. „Der gives Mænd,“ sagde hun til mig, „som fortjener, at man ofrer sit Liv for dem, Lucy; — og han er en af disse Mænd!“ Og nu i Morges kommer der Brev fra hende, hvori hun meddeler mig, at hun har berøvet sig selv Livet; — hun tager Afsked med mig for bestandig! — Hvor er han henne?“ udbrod den unge Pige, idet hun saa op, og hendes Øjne funkledede igennem Taarerne. „Hvor er denne Gentleman, som jeg skal omtale med Ærbødighed?“

„Hvad vil De ham?“

„Jeg vil tale med ham.“

„I et bestemt Anliggende?“

„Ja, jeg har et Brev til ham.“

„Fra Rosanna Spearman?“

„Ja.“

„Laa det inden i Brevet til Dem?“

„Ja. Og jeg *maa* — jeg vil tale med ham.“

„De kan ikke faa Hr. Franklin i Tale,“ svarede jeg; „han er i Aftes rejst til London.“

Halte Lucy saa mig stift i Øjnene: Da hun kunde mærke, at jeg sagde Sandhed, vendte hun mig Ryggen og vilde gaa sin Vej.

„Vent lidt!“ sagde jeg. „Jeg antager, at jeg hører fra Hr. Franklin Blake i Morgen. Giv mig Deres Brev, saa skal jeg sende ham det!“

Halte-Lucy støttede sig til sin Krykke og saa sig om.

„Jeg skal levere ham selv Brevet,“ sagde hun. „Paa anden Maade *maa* jeg ikke lade ham faa det.“

„Skal jeg skrive ham til og underrette ham om, hvad De har sagt mig?“

„Underret ham om, at jeg hader ham; — det er den rene Sandhed!“

„Ja vel; — men Brevet?“

„Hvis han vil have Brevet, *maa* han komme og hente det hos mig!“

Med disse Ord haltede hun af Sted henimod Cobb's Hole. Jeg løb efter hende og bestræbte mig for at faa hende til at rykke ud med Sproget. Det var forgæves. Senere paa Dagen prøvede jeg min Lykke hos hendes Forældre, men de vidste ikke mere, end jeg. Nu havde jeg intet andet at gøre, end at skrive til Hr. Franklin Blake, men fik gennem Jeffco den Oplysning, at han allerede havde forladt England. Hvorhen han var rejst, vidste ingen, og Jeffco mente, at man ligesaa godt kunde vente at høre fra ham fra Asien, Afrika eller Amerika, som fra et Sted i Europa.

Nu kunde jeg ikke gøre mig noget Haab om i den nærmeste Fremtid at faa en Sammenkomst bragt i Stand imellem Hr. Franklin og Halte-Lucy; — altsaa vilde jeg ingen Opdagelser kunne gøre. Penelopes Mening, at Rosanna Spearman havde taget Livet af sig, fordi hun led af haabløs Kærlighed til Hr. Franklin, var bleven bestyrket, — det var det Hele.

Nogle Dage senere fik jeg Brev fra min Datter, som meddelte mig, at en berømt Læge i London var bleven kaldt til hendes unge Frøken og havde tjent en Guinee ved at bemærke, at hun gjorde bedst i at more sig. Til sin Moders Overraskelse syntes Frk. Rachel ogsaa at have nogen Lyst dertil. Hr. Godfrey havde været hos dem; han var lige venlig imod sin Kusine, til Trods for den Modtagelse, der var bleven ham til Del, da han paa Fødselsdagen prøvede sin Lykke hos hende. Til Penelopes store Sorg var han bleven særdeles venlig modtaget, og Frk. Rachel havde ladet sig optage som Medlem af en af hans Dame-Comiteer. Mylady var i meget daarligt Humør og havde haft to lange Samtaler med sin Prokurator. Derefter omtalte min Datter en fattig Slægtning af Mylady, en vis Frk. Clack, som ved Middagsgildet paa Fødselsdagen havde været Hr. Godfreys Borddame. Det undrede Penelope, at Frk. Clack endnu ikke havde givet Møde; men det vilde neppe vare længe, før end hun atter, som hun plejede, klamrede sig fast til Mylady. Dette Punkt vilde ikke være Omtale værd, dersom jeg ikke havde hørt, at Frk. Clacks Beretning vil komme til at følge lige efter min.

Næste Morgen overraskede Posten mig med en Avis fra London, som Inspektør Cuff havde sendt mig.

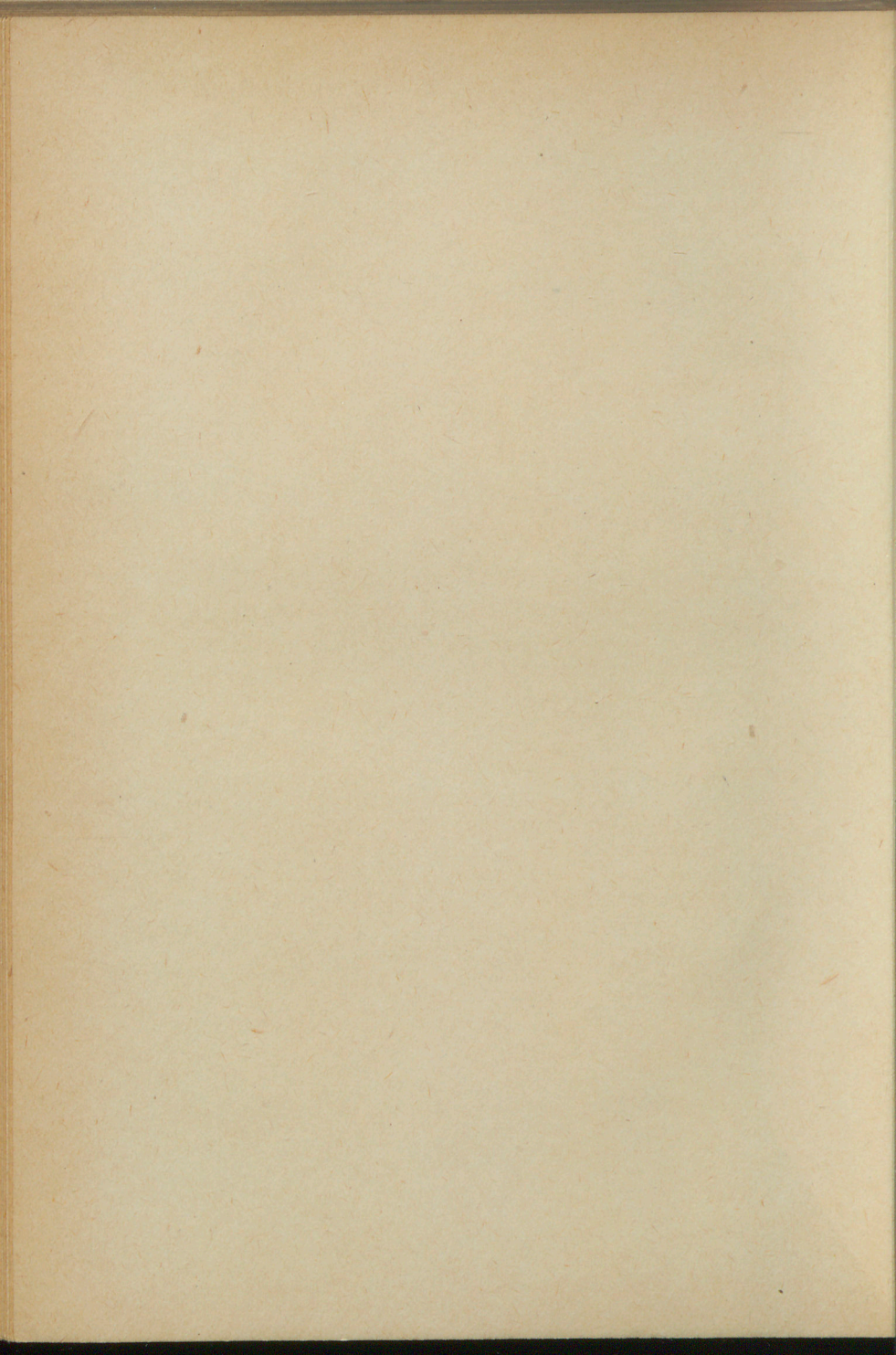
En Beretning fra Politiet var indklamret med Blæk og lød saaledes:

„Den bekendte Antikvitetshandler Septimus Luker, har henvendt sig til Retten med Beklagelse over, at han gentagne Gange er bleven fortrædiget af tre Hinduer, hvis Adfærd har forurologiet ham meget. Under Paaskud af, at de vilde bede om Almisser er de trængt ind i hans Hus, og da de ikke kunde komme ind af Døren til Gaden, har de forsøgt at komme ind igennem en Bagdør. Dette har forurologiet Hr. Luker saa meget desto mere, som han ligger inde med mange værdifulge Juveler.“

Nu var altsaa i kortere Tid end en Uge alle Cuffs tre Spaadomme gaaet i Opfyldelse.

Op hermed slutter *mit* Bidrag til Maanestenens Historie.

ANDEN DEL

SANDHEDEN KOMMER FOR DAGEN

(1848—49.)

(Begivenhederne meddeles i forskellige Beretninger.)

FØRSTE BERETNING

(Meddelt af Frk. Brusella Clack, afdøde Sir John Verinders Niece.)

I. KAPITEL.

I længere Tid havde jeg ikke hørt fra den velstaaende Del af min Familie, da pludselig Franklin Blake mindedes min betydningsløse Tilværelse. Han har faaet det Indfald at ville røre op i den sørgelige Historie om Maanestenen og ønsker nu, at jeg skal hjælpe ham ved at meddele en Beretning om, hvad jeg blev Vidne til, medens jeg befandt mig hos min Tante Verinder i London.

Min Dagbog siger mig, at jeg Mandag den 3die Juli 1848 tilfældigvis kom forbi min Tante Verinders Hus paa Montague-Square.

Da jeg saa, at Huset var beboet, ansaa jeg det kun for simpel Høflighed at banke paa og spørge til min Tantes Befindende. Den Tjenestepige, som aabnede Døren, meddelte mig, at min Tante og hendes Datter, for en Ugestid siden var komne ind fra Landet og agtede at opholde sig i London i længere Tid. Jeg sendte hende op til dem med den Betsked, at jeg ikke ønskede at forstyrre dem, men kun vilde spørge, om jeg kunde være Dem til Nytte med et eller andet.

Tjenestepigen saa noget uforskammet paa mig, gik sin

Vej uden at sige et Ord og lod mig blive staaende nede i Forsalen. Det er en Datter af en gammel Hedning, ved Navn Betteredge, som kun altfor længe er bleven taalt i min Tantes Hus. Et Øjeblik efter kom hun tilbage og ytrede i en hoven Tone:

„Mylady takker Dem og beder Dem om at komme til Frokost i Morgen, Klokken to!“

Da hun havde sagt dette, aabnede hun Gadedøren for mig uden at sige Farvel.

Samme Aften havde vi Møde i „Komiteen for fattige Børns Omvendelse og Forsyning med Benklæder.“ Enhver alvorlig Kristen kender denne Komites ædle Virksomhed, — den køber uindløste Laanesedler paa Benklæder, og beklæder fattige Børn med dem, medens den samtidig bestræber sig for at iføre dem et nyt og bedre Menneske. Jeg var den Gang Medlem af Komiteen og omtaler den her, fordi min kære Ven og Slægting, Hr. Godfrey Ablewhite, ogsaa stod i Forbindelse med den. Jeg ventede at træffe ham ved Mødet og vilde da underrette ham om vor Tante Verinders Ankomst til Byen. Jeg traf ham imidlertid ikke, og da jeg gav min Forbauselse og Skuffelse herover Luft i Ord, saa alle mine Søstre op fra deres Sytøj og spurgte mig, om jeg da ikke havde hørt den store Nyhed. Da jeg svarede Nej, blev jeg underrettet om den Begivenhed, der saa at sige danner Udgangspunktet for min Beretning. Den foregaaende Fredag var to Herrer i London blevne Ofre for en Voldsgerning, som havde sat hele Hovedstadens Befolkning i den største Bevægelse. Den ene af dem var Hr. Septimus Luker fra Lambeth; den anden Hr. Godfrey Ablewhite.

Den paafølgende Dag havde Hr. Godfrey Ablewhite tidlig om Morgenen været inde hos en Bankier i Lombard-Street, og da han vilde gaa, stødte han ved Døren sammen med en Mand, der var ham aldeles ubekendt. Den ene vilde endelig have, at den anden først skulde gaa ud af Døren, men efter en høflig Strid fik de Sagen afgjort paa en for begge tilfredstillende Maade, og ude paa Gaden

skiltes de høfligt fra hinanden. Denne ubekendte Herre var Hr. Septimus Luker.

Da Hr. Godfrey kom hjem til sin Bolig i Kilburn, stod en fattig klædt, men smuk Dreng og ventede paa ham. Drengen gav ham et Brev, der var blevet ham leveret af en ham ubekendt gammel Dame. For en Mand i Hr. Godfreys Virksomhed hørte den Slags Begivenheder ikke til Sjeldenhederne. Han lod derfor Drengen gaa sin Vej og aabnede Brevet.

Haandskriften var ham aldeles ubekendt. Han blev anmodet om, i Løbet af en Timestid at indfinde sig i et Hus i Northumberland-Street, hvor en ældre Dame ønskede nøjagtige Oplysninger om „Komiteen for fattige Børns Omvendelse og Forsyning med Benklæder,“ hun lovede at støtte Foreningen med betydelige Bidrag, hvis hun fandt Oplysningerne tilfredsstillende.

Uden at betænke sig gik Hr. Godfrey hen til det paa-gældende Hus. En noget korpulent Mand aabnede Døren for ham, og da han hørte hans Navn, førte han ham ind i et næsten tomt Værelse til Gaarden. Her lagde Hr. Godfrey Mærke til to ejendommelige Ting, nemlig en svag Lugt af Moskus og Kamfer og et gammelt orientalsk Manuskript, der var rigt udstyret med hinduiske Figurer, og laa paa et Bord.

Han saa paa Bogen og kom derved til at vende Ryggen til Døren ind til Sideværelset. Da blev han pludselig og ganske uventet greben bagfra.

En blottet, gulbrun Arm lagde sig om hans Hals; han blev bunden for Øjnene; der blev stukket en Knevl i Munden paa ham, og han blev kastet om paa Gulvet, — saavidt han kunde skønne, af to Mænd, medens en Tredie gav sig til at undersøge ham lige til Skindet.

Skurkene vekslede nu nogle Ord i et Sprog, som han ikke forstod, men han kunde høre paa deres Tone, at de var opbragte og følte sig skuffede. Pludselig blev han løftet op fra Gulvet og anbragt i en Lænestol; men nu blev baade Hænder og Fødder bundne paa ham. Et Øjeblik efter mær-

kede han et svagt Lufttræk; han lyttede og følte sig overbevist om, at han atter var ene i Værelset.

Efter nogen Tids Forløb hørte han en Kvindestemme udstøde et højt Skrig, og lidt efter kom et Mandfolk gaaende op ad Trapperne. Bindet blev taget fra Hr. Godfreys Øjne, og Knevlen ud af hans Mund. Forbauset saa han paa de to agtværdige Fremmede og spurgte med svag Røst: „Hvad skal alt dette betyde?“ De to Fremmede saa paa ham og sagde: „Det var netop det, vi vilde spørge Dem om!“

Efterat Hr. Godfrey havde faaet noget at styrke sig paa, kom det til den uundgaaelige Forklaring.

Værten og Værtinden fortalte, at Stueetagen den foregaaende Dag var bleven lejet for en Uge af en korpulent Mand; — det var naturligvis ham, som havde aabnet Gadedøren for Hr. Godfrey. Han havde betalt Lejen forud og sagt, at han lejede Lejligheden til nogle af sine Venner, tre Adelsmænd fra Orienten, som for første Gang befandt sig i England. Samme Morgen, som Voldsgerningen fandt Sted, havde de orientalske Fremmede tilligemed deres engelske Ven taget Lejligheden i Besiddelse. Intet usædvanligt var foregaaet, førend de for fem Minutter siden havde set de tre Fremmede ganske roligt forlade Huset sammen med deres Ven. Værtinden havde imidlertid set en Herre komme og fandt det besynderligt, at han blev ene tilbage i Lejligheden. Hun og hendes Mand var derfor blevne enige om at se, om der ikke var noget galt paa Færde.

Nu saa de sig om i Lejligheden. Alle Hr. Godfreys Ejeendele laa kastede omkring imellem hverandre. Imidlertid savnede han ikke noget somhelst, og heller ikke savnede Værten og Værtinden det Ringeste af, hvad der tilhørte dem. De orientalske Adelsmænd havde kun taget deres eget, rigt udstyrede Manuskript med.

Alt dette var i og for sig besynderligt nok, men det mystiske ved Sagen forøgedes ved, at Hr. Septimus Luker lidt efter faldt i en lignende Snare.

Da han kom hjem fra sin Bankier i Lombard Street,

efter at have besørget nogle Forretninger i Byen, laa der et Brev til ham; efter Sigende havde en Dreng nylig bragt det. En Mand, hvis Haandskrift var Hr. Luker aldeles ube- kendt, underrettede ham om, at en af Lukers bedste Kun- der var kommen til London og absolut maatte tale med ham i Anledning af en større Forretning. Han anmodede derfor Hr. Luker om straks at komme hen til ham paa Alfred Place Nr. 4, hvor han for Øjeblikket opholdt sig.

Det Samme, der var hændet Hr. Godfrey i Northum- berland-Street, hændte nu Hr. Luker paa Alfred-Place. Kun med en eneste Forskel. Hr. Luker havde ganske vist efter Overfaldet fundet sit Ur, sin Pung, sine Nøgler, o. s. v. igen; men et af hans Papirer var forsvundet. Dette Papir var en Kvittering for en kostbar Ædelsten, som Hr. Luker samme Morgen havde deponeret hos sin Bankier.

*

*

*

Jeg mødte præcis til Frokosten den næste Dag, og min Tante modtog mig med sin sædvanlige Venlighed. Men jeg lagde snart Mærke til, at der var noget i Vejen.

Efter at vi havde endt vor Frokost, ytrede min Tante: „Glem ikke, at Lægen har raadet dig til at læse lidt efter Maaltiderne, Rachel!“

„Nu gaar jeg ind i Læsestuen, Mo'er,“ svarede hun. „Men hvis Godfrey kommer, maa jeg endelig have det at vide. Jeg er nærved at dø af Længsel efter at faa noget mere at høre om det Eventyr, han havde henne i Nort- humberland-Street.“

Hun kyssede sin Moder paa Panden og saa paa mig.

„Farvel, Clack!“ sagde hun i en ligegyldig Tone.

Hendes Næsvished gjorde mig ikke vred; jeg skrev mig den blot bag Øret for at bede for hende.

Da vi var blevne ene, bemærkede min Tante:

„Lægerne har anbefalet Rachel megen Motion og mange Adspredelser; navnlig mener de, at hun maa afholdes fra

at tænke paa Fortiden; saa at Godfreys besynderlige Eventyr er indtruffet paa en meget uheldig Tid. Rachel har været noget urolig og ophidset, lige siden hun hørte tale derom. Jeg maatte straks skrive til min Nevø og anmode ham om at aflægge os et Besøg. Hun interesserer sig ogsaa meget for den anden Person, der blev mishandlet paa samme Maade, — Hr. Luker hedder han vist, skønt han er hende aldeles ubekendt!

„Kære Tante,“ sagde jeg med en vis Mistillid, „Deres Menneskekundskab er naturligvis større end min; men Rachels besynderlige Opførsel maa dog have en Grund. Hun skjuler bestemt en syndig Hemmelighed for Dem og for Alverden. Kan der ikke i disse uhyggelige Begivenheder ligge noget, som truer hendes Hemmelighed med Opdagelse?“

„Opdagelse?“ gentog min Tante. „Hvad mener De dermed?“

I det samme aabnede en Tjener Døren og meldte:

„Hr. Godfrey Ablewhite!“

„Sig til Frk. Verinder, at Hr. Ablewhite er kommen!“ sagde min Tante til Tjeneren.

Vi spurgte begge paa en Gang, hvorledes det gik ham, og om han havde overstaaet Følgerne af sit forfærdelige Eventyr.

Med ubeskrivelig Taknemlighed udbød han:

„Hvorned har jeg dog fortjent al denne Medfølelse? Kære Tante, — kære Frk. Clack, — jeg er blot bleven antaget for en anden. Jeg er blot bleven bundet for Øjnene, knevlet og kastet om paa et haardt Gulv. Tænk blot paa, hvor langt værre det kunde have været! Jeg kunde være bleven myrdet og udplyndret! Helst vilde jeg unægtelig have beholdt mit Eventyr for mig selv; — al denne Offentlighed er mig ubehagelig. Men Hr. Luker offentliggjorde sit Eventyr, og saa maatte jeg ogsaa offentliggøre mit.“

I det samme kom Frk. Verinder færende ind i Stuen.

„Det glæder mig meget at se dig, Godfrey,“ udbød hun. „Blot du havde taget Hr. Luker med! I to er for Øjeblikket de interessanteste Mennesker i hele London.“

Men fortæl mig nu hele Historien; Bladene har sikkert udeladt det Allerbedste!“

„Kæreste Rachel,“ svarede han, „Bladene har fortalt det Altsammen, — og de fortæller meget bedre end jeg!“

„Godfrey mener, at vi gør altfor mange Ophævelser over den Historie,“ bemærkede min Tante. „Han siger at han ikke holder af at tale om den!“

„Og hvorfor ikke? Du har sikkert dine bestemte Grunde til ikke at omtale dit Eventyr i Northumberland-Street, og dem ønsker jeg netop at lære at kende. Sig mig først — det var vel de samme tre Personer, der først lagde Snarer for dig og senere for Hr. Luker?“

„Det synes at være hævet over enhver Tvivl, kære Rachel.“

„Og der er ikke blevet opdaget det ringeste Spor af dem?“

„Nej.“

„Mener man ikke, at disse tre Personer er de tre Hinduere, der engang var ude paa Landet hos os?“

„Jo, det er der Nogle, som mener.“

„Og du?“

„Kære Rachel, de bandt mig for Øjnene, førend jeg kunde faa Tid til at se deres Ansigter.“

„Og denne Hr. Luker, hvad véd du om ham?“

„Saa godt som ingenting.“

„Havde du aldrig set ham, førend I mødtes henne hos Bankieren?“

„Nej, aldrig!“

„Men senere har du dog truffet ham?“

„Ja, Politiet forhørte os begge paa en Gang.“

„Blev der ikke frastjaalet Hr. Luker en af Bankieren udstedt Kvittering?“

„Jo.“

„Hvad lød denne Kvittering paa?“

„En meget værdifuld Ædelsten, som han havde deponeret hos Bankieren.“

Maanestenen.

„Ja, det staar der i Bladene, — og for Folk i Almindelighed er det vel ogsaa tilstrækkeligt; — men for mig er det ikke tilstrækkeligt. I Bankierens Kvittering maa der sikkert have staaet, hvad det var for en Ædelsten?“

„Nej, Rachel, efter hvad jeg har hørt, stod det der ikke.“

„Det lader nok til, at nogle af vore private Anliggender er komne i Bladene.“

„Ja, og det gør mig meget ondt.“

„Og dog er der Folk, som paastaar, at denne værdifulde Ædelsten var Maanestenen!“

„Ja, ganske rigtigt! Der er virkelig Folk, som ikke tager i Betænkning at beskyldte Hr. Luker for at lyve. Han har gentagne Gange højt og helligt erklæret, at han ikke en Gang havde hørt tale om Maanestenen, da den Voldsgerning blev forøvet imod ham. Og uden at have det allerringeste Bevis imod ham, svarer disse nedrige Mennesker: Vi tror ham ikke, til Trods for alle hans Eder! — Aa, det er skændigt! Det er oprørende!“

„Naar man tager Hensyn til, at Hr. Luker kun er en tilfældig Bekendt af dig, synes jeg, at du taler hans Sag med vel megen Varme, Godfrey,“ ytrede Rachel.

„Jeg vil haabe, at jeg med samme Varme taler alle deres Sag, som lider Uret!“ svarede han.

„Gem du dine ædle Følelser til dine Damekomiteer, Godfrey! Jeg er vis paa, at Bagvaskelsen heller ikke har skaanet dig! Og hvad siger den saa om dig?“

„Spørg mig ikke derom, Rachel!“ — svarede han. „Det er bedst at glemme det.“

„Jeg vil høre det!“ raabte hun, saa højt hun kunde.

„Sig hende det, Godfrey!“ bad min Tante. „Intet kan være saa pinligt for hende, som din Taushed i dette Øjeblik.“

Hr. Godfrey fik Taarer i Øjnene. Han sendte hende et bønligt Blik og svarede derpaa:

„Som du vil, Rachel! — Bagtalelsen siger, at Maane-

stenen er bleven pantsat til Hr. Luker, og at det er mig, der har pantsat den!“

Hun foer op, idet hun udstødte et gennemtrængende Skrig. Hun saa først paa Hr. Godfrey og derefter paa min Tante og saa igen paa Hr. Godfrey. Jeg troede virkelig, at hun var gaaget fra Forstanden.

„Tal ikke til mig! — Rør mig ikke!“ udbrød hun, idet hun trak sig tilbage i en Krog. „Det er *min* Skyld, og jeg maa bringe den Sag i Orden igen! — Mig selv har jeg opofret; — det havde jeg Lov til at gøre, naar jeg vilde det. Men en Uskyldig maa ikke styrtes i Fordærvelse; — det kan jeg ikke udholde! Jeg *maa*, jeg *vil* bringe den Sag i Orden! Jeg ved, hvem der har taget Maanestenen; — jeg ved,“ — nu stapede hun i Gulvet af Raseri og tilføjede med stærkt Eftertryk paa hvert enkelt Ord, „*jeg ved, at Godfrey Ablewhite er uskyldig!* Bring mig for Retten, Godfrey, — bring mig for Retten, — saa vil jeg sværge paa det!“

„Nej, Rachel,“ svarede Godfrey venlig, „du maa ikke offentlig blande dig i en Sag som denne! Dit gode Navn og Rygte er en Helligdom, med hvilken der ikke maa drives Spot!“

„*Mit gode Navn og Rygte!*“ udbrød hun, idet hun brast i Latter. „Men, Godfrey, man har jo ligesaa vel anklaget mig, som dig! Det dygtigste Medlem af Opdagelsespolitiet i hele England siger jo, at jeg har stjaalet min egen Diamant. Spørg ham om hans Mening, og han vil fortælle dig, at jeg har pantsat Maanestenen for at betale min Gæld!“ . . .

Her afbrød hun atter sig selv, løb hen til sin Moder og kastede sig paa Knæ for hende.

„Jeg maa være gaaget fra Forstanden,“ udbrød hun, „ikke sandt? — Jeg maa være gaaget fra Forstanden, siden jeg *endnu* ikke tilstaar Sandheden! Og hvis du ikke vil føre mig for Retten, Godfrey, saa skriv en Erklæring, der gaar ud paa, at du er uskyldig, — og jeg vil underskrive den.

Gør, som jeg siger, Godfrey, — eller jeg skriver selv til Bladene; — jeg løber ud paa Gaden og fortæller Folk Sandheden!”

Den overbærende Hr. Godfrey beroligede hende ved at tage et Ark Papir og skrive den ønskede Erklæring. Hun underskrev den med feberagtig Hast.

„Vis dette Dokument til alle og enhver; — tænk ikke paa mig!“ sagde hun, idet hun rakte ham Erklæringen. „Godfrey, jeg er bange for, at jeg hidtil har gjort dig Uret i mine Tanker. Du er et langt bedre Menneske, end jeg har anset dig for. Kom herhen, saa ofte det er dig muligt, — saa skal jeg gøre mig Umage for at raade Bod paa al den Uret, jeg har tilføjet dig!”

Hun rakte ham Haanden.

„Jeg skal komme, kæreste Rachel,“ sagde han, „men kun paa den Betingelse, at vi aldrig mere taler om denne afskyelige Historie!”

Førend nogen af os kunde sige et Ord, bankede det voldsomt paa Døren.

Rachel studsede, men fattede sig straks og gik hen til sin Moder.

„Der er Vognen, som skal hente mig til Blomsterudstillingen,“ sagde hun. „Endnu et Ord, førend jeg tager bort, Mama! Jeg har dog vel ikke gjort dig bedrøvet?”

„Nej, nej, kære Barn,“ svarede Mylady, „tag Du kun ud og mor Dig!”

Da Rachel var gaaet, spurgte hendes Tante mig: „Har Du travlt i Eftermiddag, eller har Du Tiden til Din Raadighed?”

„Jeg stillede naturligvis min Tid til min Tantes Disposition.“

„Saa bliv her en Timestid endnu,“ sagde hun. „Jeg har noget at meddele Dig, som desværre vil gøre Dig meget ondt. Og senere vil jeg bede Dig om at gøre mig en Tjeneste, — dersom Du ikke har noget derimod.“

Jeg havde naturligvis ikke det ringeste derimod, men vilde tværtimod med Glæde gøre hende en Tjeneste.

„Klokken fem kommer min Sagfører, Hr. Bruff, herhen,“ vedblev hun. „Bliv her saa længe, saa kan Du være det ene Vidne, naar jeg underskriver mit Testamente! Jeg har i længere Tid været meget syg, uden at jeg egentlig har mærket noget til det. Det var nærmest for at søge Lægehjælp til Rachel, at jeg begav mig til London, men efter at Lægen havde undersøgt Rachel, ytrede han til mig: „Lady Verinder, jeg er bange for, at De trænger mere til Lægehjælp end Deres Datter!“ Han rettede nogle Spørgsmaal til mig, som jeg besvarede temmelig ubekymret, indtil jeg lagde Mærke til, at mine Svar ikke forekom ham tilfredsstillende. Han bad om, at han og en anden Læge den næste Dag, naar Rachel ikke var hjemme, maatte undersøge min Tilstand. De kom — og behandlede mig yderst venligt og skaansomt, men var enige om, at der var gaaet en kostbar Tid til Spilde, og at Lægevidenskaben intet kunde udrette for mig. I Løbet af to Aar har en Hjertesygdom aldeles undergravet min Konstitution. Lægerne kan ikke sige andet, end at jeg kan dø i Morgen — eller maaske endnu leve i flere Maaneder. Kære Veninde, jeg vil ikke nægte, at denne Efterretning har smertet mig meget. Nu er jeg imidlertid mere resigneret og tænker foreløbig kun paa at ordne mine verdslige Anliggender.“

II. KAPITEL

Ved Femtiden indfandt Prokurator Bruff sig og blev øjensynlig overrasket ved at træffe mig. Jeg meddelte ham da, at min Tante havde bedt mig om at være til Stede som Vidne, naar hun underskrev sit Testamente. I Øjeblikket var Lægen inde hos hende.

„Naa,“ svarede han, „hvad nyt fra den kristelige Barmhærtigheds Sphære? Hvorledes har Deres gode Ven Hr. Godfrey Ablewhite det efter den Overhaling, han fik i Northumberland-Street? Det er nogle mærkelige Historier, der er i Omløb om denne filantropiske Herre!“

„Jeg færdes ikke meget ude,“ svarede jeg, „men de Historier, De sigter til, kender jeg tilfældigvis noget til, og jeg ved ogsaa, at de er saa usandfærdige som vel muligt.“

„Ja, ja, Frøken Clack, — De tror nu paa Deres Ven. Det er naturligt nok. Men Hr. Godfrey Ablewhite vil neppe finde Verden slet saa godtroende som en Damekomitee. Skindet er meget stærkt imod ham. Han befandt sig ude paa Landstedet, da Diamanten forsvandt, og han var den første, der forlod det efter den Begivenhed.“

„Jeg tør ikke disputere med en saa udmærket Jurist som Hr. Bruff,“ sagde jeg. „Men er det ganske billigt imod Hr. Ablewhite at glemme, at den dygtige Politiembedsmand fra London, der ledede Undersøgelsen, ikke nærrede den ringeste Mistanke til nogen anden end Frøken Verinder?“

„Er De maaske af samme Mening som Inspektøren, Frøken Clack?“

„Jeg bryder ikke Staven over nogen, og vil ikke udtale min Mening!“

„Da begaar jeg roligt begge disse oprørende Forbrydelser. Jeg bryder Staven over Inspektørens Anskuelse og udtaler den Mening, at hvis han havde kendt Frøken Rachels Karakter saa nøje som jeg, vilde han snarere have næret Mistanke til *enhver* anden, end til *hende*. Jeg indrømmer, at hun har sine Fejl; — hun er hemmelighedsfuld og egen-sindig og ligner slet ikke andre unge Piger; men hun er sandhedskærlig og maaske altfor højmodig. Dersom alle mulige Indicier pegede i én Retning, og Rachels Ord var de eneste, der pegede i en anden, vilde jeg, skønt jeg er Prokurator, foretrække hendes Ord for alle Indicierne! Ja, det er nu min Mening, Frøken Clack.“

„De stoler altsaa ubetinget paa hende?“

„Ja, jeg gør.“

„Saa maa jeg underrette Dem om, Hr. Bruff, at Hr. Godfrey Ablewhite for ikke to Timer siden var her, og at Frøken Verinder i de stærkeste Udtryk erklærede ham for fuldstændig uskyldig i Maanestenens Forsvinden!“

Hr. Bruff foer op gav sig til at stirre paa mig, medens jeg ganske roligt fortalte ham, hvad der var foregaaet.

„Hvad siger De *nu* om Hr. Ablewhite?“ spurgte jeg derefter.

Han gik hen til Vinduet, gav sig til at tromme paa Ruden og sagde:

„Det gaar over min Forstand; — hvem skulde have troet det?“

Disse Ord krævede egentlig ikke noget Svar, — og dog vedblev jeg:

„Førend jeg havde det Held at overbevise Dem om Hr. Ablewhites Uskyldighed, fremhævede De, som en meget mistænkelig Omstændighed, at han befandt sig ude paa Landstedet, da Diamanten blev borte. Men tillad mig at minde Dem om, at Hr. Franklin Blake ligeledes befandt sig der.“

„De er dog ikke en saa god Jurist, som jeg antog, Frøken Clack.“ sagde han langsomt, „men De har Ret i en Ting, og det er, at de Grunde, der har henledet min Mistanke paa Hr. Ablewhite, i og for sig ligesaa godt kunde have henledt den paa Hr. Blake. Godt, — lad os da nære Mistanke til ham! Spørgsmaalet er altsaa kun, om det laa i hans Interesse at stjæle Maanestenen.“

„Det er notorisk, at Hr. Franklin Blake har Gæld,“ bemærkede jeg.

„Og Hr. Godfrey Ablewhites Gæld er maaske mindre notorisk? — Ganske vist! Men der stiller sig to Vanskeligheder i Vejen for Deres Teori, Frøken Clack. Jeg bestyrer hans Pengesager, og jeg ved, at saa godt som alle hans Kreditorer meget gerne lader sig nøje med Renten af, hvad han skylder dem, da de véd, at hans Fader er en rig Mand. Desuden har Lady Verinder selv fortalt mig, at hendes Datter var rede til at skænke Franklin Blake sin Haand, førend denne fordømte hinduiske Diamant blev borte. Altsaa, Frøken Clack, hans Kreditorer var rede til at vente paa deres Penge, og han havde sikker Udsigt til at blive gift med en rig Arving! De maa gerne anse ham

for en Skurk; men vær saa god at sige mig, hvorfor han skulde stjæle Maanestenen! Nej, nej, Frøken Clack! Nu, efter vor Samtale er Sagen et fuldstændigt Mysterium. Rachels Uskyldighed er utvivlsom; — for *den* indestaar hendes Moder og jeg. For Hr. Ablewhites Uskyldighed indestaar Rachel, og Franklin Blakes Uskyldighed indestaar for sig selv. Alt dette er vi vis paa. Men paa den anden Side er vi ligeledes vis paa, at Maanestenen er kommen til London, og at enten Hr. Luker eller hans Bankier i dette Øjeblik er i Besiddelse af den.“

Her blev vor Samtale afbrudt, ved at Tjeneren traadte ind i Værelset og meldte, at Lægen var gaet, og at min Tante var rede til at modtage os.

Hr. Bruff tog sine Papirer, og uden at veksle et Ord gik vi op til Lady Verinders Værelse.

*

*

*

Det gik langt hurtigere for min Tante at gøre sit Testamente, end jeg havde ventet. Sagen blev efter min Mening behandlet med usømmeligt Hastværk. Tjeneren Samuel blev hentet; han skulde være det andet Vidne, — og saa greb min Tante Pennen. Jeg følte mig i høj Grad opfordret til at sige nogle velvalgte Ord ved denne højtidelige Lejlighed; men et Blik paa Hr. Bruff overtødede mig om, at jeg gjorde klogest i at lade være. Det hele varede kun et Par Minutter, og Samuel fik Lov til at gaa sin Vej igen. Straks efter gik ogsaa Hr. Bruff.

Da jeg var bleven alene med min Tante, lagde hun sig tilbage i Sofaen og gav sig med en vis Forvirring til at omtale sit Testamente.

„Jeg vil da haabe, at Du ikke føler Dig tilsidesat?“ sagde hun. „Det lille Legat, jeg havde bestemt til Dig, har jeg i Sinde selv at give Dig.“

„Hvor det var smukt af Dig, Tante,“ svarede jeg, „men

nu trænger Du vist til Ro. Farvel! I Morgen kommer jeg igen.“

Da jeg næste Dag ved Totiden atter indfandt mig hos hende, meddelte Samuel mig, at min Tante havde haft en meget daarlig Nat. Nu ønskede hun at være alene for at prøve paa, om hun kunde falde i Søvn.

Jeg sagde da, at jeg vilde vente oppe i Salen, men ligesom jeg var naaet derop, hørte jeg nogen banke paa Gadedøren; Samuel lukkede op, og jeg hørte ham tydelig sige:

„Vil Herren være saa venlig at gaa op i Salen og vente.“

Hvem kunde denne begunstigede mandlige Besøgende vel være?

Naturligvis ikke nogen anden end Lægen!

Dersom det havde været en anden Person, vilde jeg ganske rolig være bleven, hvor jeg var; men med ham ønskede jeg ikke at mødes. Jeg gik derfor ind i det tilstødende lille Værelse og trak det Tæppe, der adskilte det fra Salen, ganske tæt sammen. Derinde vilde jeg kun komme til at vente i nogle faa Minutter, da Lægen jo straks vilde blive ført ind til Patienten.

Men jeg kom til at vente i mange Minutter. Min Nabo fandt nok ogsaa, at det varede temmelig længe; thi jeg kunde høre, at han gik op og ned ad Gulvet, som om han var meget utaalmodig. Jeg hørte ham ogsaa tale halvhøjt med sig selv. Det forekom mig tilmed, at Stemmen ikke var var mig ubekendt. — Havde jeg da taget fejl? Var det ikke Lægen, men en anden?

Jeg trak det tunge Tæppe en lille bitte Smule til Side og lyttede.

De Ord, jeg fik at høre, var:

„Jeg vil gøre det i *Dag!*“

Og den Stemme, der udtalte disse Ord, var mig ikke ubekendt; — det var nemlig:

Godfrey Ablewhites!

Jeg vilde lige styrte ind til ham for at spørge ham om,

hvad det var, han vilde gøre i Dag, da jeg pludselig hørte Rachel Verinders Stemme.

„Hvorfor er Du her, Godfrey?“ spurgte hun.

I Stedet for at svare greb han hendes Haand og trykkede den til sit Hjærte.

„Har Du da rent glemt vor Overenskomst ude paa Landet, Godfrey?“ spurgte hun. — „Vi blev jo enige om, at vi skulde være Fætter og Kusine, — og ikke andet!“

„Denne Overenskomst bryder jeg hver Gang, jeg ser Dig, Rachel!“

„Saa lad være med at se mig!“

„Det nytter ikke det ringeste! Jeg bryder ligeledes Overenskomsten, hver Gang jeg tænker paa Dig! — Rachel, for et Par Dage siden sagde Du til mig, at Du nu nærede større Agtelse for mig, end nogensinde før! Har jeg Lov til at bygge et Haab paa disse kære Ord? Har jeg Lov til at drømme om en Tid, da Dit Hjerte kan blive venlig stemt imod mig? Svar mig, Rachel!“

„Er Du vis paa, at Du holder *saa meget* af mig, Godfrey?“

„Om jeg er vis derpaa? Jeg har mistet enhver anden Interesse, end Interessen for Dig! Min tidligere Livsopgave er mig nu utaalelig, og naar jeg ser en Damekomitee, ønsker jeg, at jeg var mange Mile borte! Rachel, vil Du gøre mig til det lykkeligste Menneske paa Jorden ved at blive min Hustru?“

„Godfrey!“ svarede hun, „er Du gaaet fra Forstanden?“

„Jeg har aldrig talt fornuftigere. Jeg forlanger ikke Din Kærlighed, Rachel, — jeg vil være tilfreds med Din Hengivenhed og Din Agtelse. Og overlad saa Resten til Fremtiden.“

„Frist mig ikke, Godfrey!“ svarede hun. „Jeg er allerede i Forvejen urolig og ulykkelig nok!“

„Et Spørgsmaal endnu, Rachel! — Har Du noget som helst at indvende imod mig?“

„Jeg? — Jeg har altid godt kunnet lide Dig, og jeg

maatte være meget følelsesløs, hvis jeg ikke agtede og beundrede Dig!“

„Kender Du ret mange gifte Koner, som agter og beundrer deres Mænd, kære Rachel? Findes der mange Kvinder, der elsker de Mænd, der fører dem til Alteret? Og dog er de fleste Ægteskaber saa temmelig lykkelige. Vil Du, der er saa ung og saa smuk, virkelig fordømme Dig selv til at blive gammel Jomfru?“

„Ti, Godfrey! — Jeg siger Dig endnu en Gang, jeg er ulykkelig og fortvivlet nok til at tage Dig paa Ordet. Lad Dig advare, — og gaa!“

„Jeg gaar ikke, før end Du har sagt Ja!“

„Dersom jeg siger Ja, vil baade Du og jeg komme til at fortryde det, naar det er for sent!“

„Nej, min Elskede, vi vil begge velsigne den Dag, da jeg bønfaaldt Dig, og Du gav efter.“

„Føler Du dette lige saa sikkert, som Du udtaler det?“

„Ja, jeg gør.“

„Og vil du finde Dig i at vente i nogen Tid?“

„Saa længe, som Du vil!“

„Og Du vil ikke forlange mere af mig, end jeg kan give Dig?“

„Jeg beder Dig jo kun om at give mig Dig selv!“

„Saa tag mig!“

Med disse tre Ord modtog hun hans Tilbud!

„Skal jeg tale med Din kære Moder derom?“ spurgte han. „Eller vil Du gøre det?“

„Ingen af Delene. Lad min Moder være fritaget for at høre noget derom, førend det bliver bedre med hende,“ svarede hun. „For Øjeblikket maa det være en Hemmelighed, Godfrey. Gaa nu, og kom igen i Aften. Vi har længe nok været alene sammen her!“

I det samme hørte jeg pludselig den unge Tjeners Stemme. Han var aabenbart meget ophidset.

„Frøken Rachel!“ raabte han. „Frøken Rachel! Hvor er De dog henne?“

Hun ilede hen til Døren.

Den unge, ellers saa rødmossede Tjener var nu ganske bleg.

„Vær saa god at komme ned til Mylady!“ sagde han. „Mylady er besvimet, og vi kan ikke faa hende bragt til sig selv igen!“

Et Øjeblik efter var jeg alene og kunde ubemærket liste mig ned ad Trapperne.

Nede i Forsalen kom Hr. Godfrey farende forbi mig; han skulde hente Lægen.

„Gaa ind og hjælp dem!“ sagde han, idet han pegede paa Dagligstuen.

Rachel laa paa Knæ henne ved Sofaen; hendes Moders Hoved hvilede ved hendes Bryst. Jeg behøvede kun at kaste et eneste Blik paa min Tantes Ansigt for at fatte hele den sørgelige Sandhed. Det varede ikke længe, inden Doktoren kom; han gav straks Rachel en Ordre som nødte hende til at forlade Værelset, og derpaa meddelte han os andre, at Lady Verinder var død.

Dette gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, at jeg først nogle Dage efter huskede paa, at hun var død uden at have givet mig det omtalte lille Legat.

III. KAPITEL

I Lady Verinders Testamente var hendes Svoger, Hr. Ablewhite senior udnævnt til hendes Datters Væрге, indtil den unge Pige enten giftede sig eller blev myndig. Formodentlig fandt Hr. Godfrey det af den Grund hensigtsmæssigt at gøre sin Fader bekendt med det Forhold, i hvilket han nu stod til Rachel. En halv Snes Dage efter min Tantes Død var det i alt Fald ikke længer nogen Hemmelighed for Familien, at Hr. Godfrey og Rachel var forlovede, og Hr. Ablewhite senior tænkte nu kun paa, hvorledes han skulde gøre sig rigtig behagelig for den rige unge Dame, der havde besluttet at skænke hans Søn sin Haand.

Rachel voldte ham straks en Del Bryderier, nemlig med Hensyn til Valget af hendes fremtidige Bolig. I Huset paa Montague-Square var hendes Moder jo død, og ude paa Godset i Yorkshire var den skandaløse Historie med Maanestenen jo foregaaet. Nu foreslog Hr. Ablewhite senior, at hun og han i Forening skulde leje et fuldt møbleret Hus i Brighton. Hans Kone, en af hans Døtre, der var svagelig, og Rachel skulde bebo det; noget senere paa Aaret vilde han selv komme ud til dem. De vilde da kun omgaaes nogle faa gamle Venner og hans Søn Godfrey, der ikke ganske kunde rive sig løs fra London, vilde saaledes bestandig sætte dem i Forbindelse med Hovedstaden.

Min Tante Ablewhite er en fyldig, rødmosset Kvinde, der lige fra det Øjeblik hun blev født ikke har kunnet staa paa sine egne Ben, som man siger. Hun er vandret igennem Livet, idet hun har modtaget Alverdens Bistand og antaget Alverdens Meninger. En i aandelig Heenseende mere hjælpeløs og haabløs Person har jeg aldrig i mine Dage truffet paa. Det fuldt møblerede Hus i Brighton opdagede hun ved at ligge paa en Sofa i et Hotel i London og sende Bud efter sin Søn. De fornødne Tjenestefolk fandt hun ved at spise Frokost paa Sengen og give sin Kammerjomfru en Fridag, men paa den Betingelse, at hun vilde sende Bud efter mig. Klokken elleve om Formiddagen kom jeg og fandt hende liggende paa Sofaen i Toiletværelset, udelukkende beskæftiget med at vifte sig. — „Kære Dru-sella,“ sagde hun, „jeg maa have nogle Tjenestefolk. Du er saa flink; — skaf mig dem!“

„Hvor er Fortegnelsen over de Tjenestefolk, De ønsker?“ spurgte jeg. Min Tante rystede paa Hovedet. „Den har Rachel,“ sagde hun, „hun er inde i Værelset ved Siden af.“ Jeg gik derind og fik saaledes Rachel at se igen, for første Gang efter at jeg havde forladt Montague-Square.

Hun saa bedrøveligt lille og mager ud i sin Sørgedragt.

Da jeg traadte ind i Værelset, rejste hun sig til min store Forbavselse og ilede mig i Møde med udstrakt Haand.

„Det glæder mig at se Dem,“ sagde hun. „Jeg har vist

tidligere tiltalt Dem paa en meget taabelig og urigtig Maade, Drusella; — nu beder jeg Dem om Forladelse derfor og haaber, at De vil tilgive mig.“

Efter at jeg med al mulig Hjærtelighed havde besvaret hendes venlige Imødekommenhed, begyndte jeg at tale om Tjenestefolkene.

„Hvor er Fortegnelsen over dem, mit Barn?“ spurgte jeg.

Rachel gav mig den.

„Kokkepige, Stuepige og Tjener,“ læste jeg. „Kære Rachel, disse Tjenestefolk skal kun fæstes for det Tidsrum, Deres Formynder har i Sinde at bo i Brighton, og det vil falde os vanskeligt i London, at finde dygtige og paalidelige Personer, der vil indlade sig paa et saadant midlertidigt Engagement. — Har De fundet et Hus i Brighton?“

„Ja. Godfrey har lejet et, og talt med nogle Personer, der gerne vil lade sig fæste som Tjenestefolk. Han tror imidlertid ikke, at de passer rigtigt for os, og har derfor ikke taget nogen endelig Beslutning i saa Henseende.“

„Og De har ingen Erfaring i den Slags Sager, Rachel?“

„Ak, nej!“

„Og Tante Ablewhite vil ikke anstrenge sig lidt?“

„Nej, — men det maa De ikke tage hende ilde op, Drusella. Jeg tror virkelig, at hun er den eneste lykkelige Kvinde, jeg nogensinde har truffet paa.“

„Saa bliver jeg vel nødt til at ordne Sagen med Tjenestefolkene?“

„Ja, hvis De vilde være saa rar at tage derned og ordne det hele for os, var det jo det aller bedste.“

Jeg lovede allerede næste Morgen at tage til Brighton.

„Hvor det er smukt af Dem! Vi kommer saa derud, naar De kan modtage os. Og jeg haaber da, De bliver der som *min* Gæst. Der er saa livligt i Brighton; De vil bestemt mere Dem der!“

Det var midt i Ugen, og allerede om Lørdagen var Huset i Stand til dem. I dette korte Tidsrum havde jeg ikke blot prøvet de omtalte Personer, hvad Dygtigheden, men ogsaa

hvad deres moralske Værd angik, og det var lykkedes mig at gøre et Udvalg, som min Samvittighed billigede.

Om Eftermiddagen ankom mine Paarørende, men til min Forbauselse var ikke Hr. Godfrey men Prokuratoren, Hr. Bruff, deres Ledsager.

„Det gjorde Godfrey meget ondt, at han ikke kunde komme med, Drusella,“ ytrede Tante Ablewhite. „Der var noget, som nødte ham til at blive i Byen. Hr. Bruff var da saa god at tage med i Stedet for ham, og han bliver her til Mandag Morgen.“

*

*

*

Da Prokuratoren om Aftenen gav Rachel Haanden til Afsked, saa jeg, at hans listige Øjne hvilede et Øjeblik paa hende med en ganske særegen Opmærksomhed og Interesse. Hans Besøg havde aabenbart noget med hende at skaffe. Efter at han havde indbudt sig selv til Frokost næste Dag, vendte han tilbage til sit Hotel.

Den næste Morgen var det mig umuligt at faa Tante Ablewhite til at klæde sig paa og gaa i Kirke. Hendes svagelige Datter, der efter min Mening ikke led af nogen anden Sygdom, end en forfærdelig Dovenskab, som hun havde arvet efter sin Moder, erklærede, at hun vilde blive liggende hele Dagen. Rachel og jeg gik saa alene i Kirke.

Tante Ablewhite og Hr. Bruff sad og spiste Frokost, da vi kom hjem. Da Rachel klagede over Hovedpine og Mangel paa Appetit, greb den snedige Jurist straks den gunstige Lejlighed, der frembød sig for ham.

„Der gives kun et Middel mod Hovedpine,“ sagde den gamle Mand, „og det er en Spadseretur, Frk. Rachel. Jeg er ganske til Deres Tjeneste, dersom De tillader mig at byde Dem Armen.“

„Jeg takker Dem af mit ganske Hjerte! Jeg vil netop saa gerne gaa en Tur.“

Hr. Bruff aabnede meget tjenstfærdigt Døren for hende, og et Øjeblik efter havde de forladt Huset.

Da de efter en Times Forløb kom tilbage, kunde jeg straks se paa dem, at Prokuratoren havde faaet sagt, hvad han vilde. Aldrig før havde jeg set Rachel saa tankefuld og ordknap, og aldrig før havde jeg set Hr. Bruff vise hende saa megen Opmærksomhed, ja næsten Ærbødighed.

„Er De nu ganske enig med Dem selv?“ spurgte han, da han tog Afsked med hende.

„Ja,“ svarede hun.

Og dermed skiltes de.

Saasnart han var gaaet, trak Rachel sig tilbage til sit Værelse. Ved Middagsbordet saa vi ikke noget til hende; hendes Kammerjomfru underrettede os om, at Hovedpinnen var vendt tilbage. Jeg løb op til hendes Værelse og gjorde alle Slags Anstrengelser for at komme ind til hende, men forgæves!

Da Teen den næste Morgen blev bragt op til hende, fulgte jeg med. Jeg satte mig ved Siden af hendes Seng og talte nogle faa, men indtrængende Ord til hende. Hun hørte paa mig, men aabenbart kun af Høflighed.

„Nu skal jeg sige Dem noget, Kære,“ sagde jeg omsider; „da De i Gaar havde været ude at spadsere med Hr. Bruff, var jeg virkelig bange for, at han havde bragt Dem en eller anden ubehagelig Efterretning.“

„Tværtimod,“ svarede hun, „det var en Efterretning, der interesserede mig i højeste Grad, og jeg er Hr. Bruff meget taknemmelig for, at han bragte mig den.“

„Ja saa!“ ytrede jeg i en Tone, der røbede den inderligste Deltagelse. „Saa maa det vel have været noget an-gaaende Hr. Godfrey Ablewhite?“

Hun foer op og blev ligbleg. Jeg kunde tydelig se, at hun var lige ved at give mig et uforskammet Svar. Hun gjorde imidlertid Vold paa sig, lagde sig tilbage i Sengen og sagde efter en kort Pause:

„Jeg gifter mig aldrig med Hr. Godfrey Ablewhite!“

Nu var det mig, der foer op.

„Hvad mener De dermed?“ udbød jeg. „Hele Familien betragter jo denne Forbindelse som en afgjort Sag!“

Hun svarede tvært:

„Hr. Godfrey Ablewhite kommer hertil i Dag. Vent saa længe, — saa skal De faa at se!“

„Men, kære Rachel!“ . . .

Hun greb den lille Klokke, der stod paa Bordet ved Siden af Sengen, og ringede. Kammerpigen kom straks færende ind i Værelset.

„Penelope gør mit Bad i Stand til mig!“

Jeg maa oprigtig tilstaa, at hun her havde fundet det eneste Middel, der fandtes til at faa mig til at trække mig tilbage.

Efter Frokosten gik jeg mig en lang Tur, og da jeg ved Hjemkomsten følte mig lidt træt, vilde jeg sætte mig ind i Spisestuen, der paa denne Tid af Dagen næsten altid var tom, da jeg pludselig befandt mig Ansigt til Ansigt med — Godfrey Ablewhite!

Han gjorde ikke det ringeste Forsøg paa at undgaa mig; — tværtimod! Med den største Hjærtelighed ilede han mig i Møde.

„Kære Frk. Clack,“ sagde han, „jeg har kun ventet for at faa Dem at se! Tilfældigvis kunde jeg forlade London tidligere, end jeg havde ventet, — og kom derfor tidligere herud, end jeg havde gjort Regning paa.“

„Har De talt med Rachel?“ spurgte jeg.

„Ja, jeg har,“ svarede han med den største Ro af Verden. „Kære Veninde, De ved vel, at hun var forlovet med mig? Godt, — nu har hun pludselig betænkt sig. Efter nærmere Overvejelse er hun kommen til det Resultat, at det er bedst for hende selv og mig, at hun tager et ubesindigt Løfte tilbage og dermed sætter mig i Stand til at træffe et andet og bedre Valg. Det er den eneste Grund, hun vil give, — det eneste Svar, hun har paa alle mine Spørgsmaal!“

„Og hvad har De foretaget Dem?“ spurgte jeg. „Har De givet efter!“

Maanestenen.

„Ja,“ svarede han, bestandig ganske rolig, „jeg har givet efter!“

„Men hvad skal dette betyde?“

„Ja, sig De mig det,“ svarede han, „men jeg maa nu se at komme videre ind til London igen.“

Jeg vovede at spørge ham, hvorfor han havde saa stærk Hast med at komme tilbage til Hovedstaden.

„Jeg har hørt fra min Fader,“ svarede han. „En vigtig Forretning tvinger ham til at rejse fra Frizinghall til London i Dag; men i Aften eller i Morgen tidlig mener han at kunne være her. Jeg maa underrette ham om, hvad der er foregaaet mellem Rachel og mig. Han har sat sin Lid til denne Forbindelse, og jeg er bange for, at det vil blive vanskeligt at faa ham forsonet med den Tanke, at der ikke bliver noget af den. Og før det er sket, tror jeg ikke, det er heldigt, at han kommer hertil. Bedste Veninde, vi ses snart igen.“

Med disse Ord ilede han bort.

*

*

*

Hr. Ablewhite senior kom ikke den Aften. Jeg vidste imidlertid, hvor megen Vægt han lagde paa sin Søns Forbindelse med Frk. Verinder, og var derfor overbevist om, at hvor ivrigt Hr. Godfrey end bestræbte sig for at forebygge det, vilde vi faa ham at se den følgende Dag. Naar han først blandede sig i Sagen, vilde Uvejret bryde løs, og saa vilde det snart være forbi med Rachels Modstandsevne.

Det gik, som jeg havde ventet. Den næste Dag var Tante Ablewhite nær ved at faa et Tilfælde, da hun pludselig saa sin Mand komme, og faa Minutter efter indfandt sig ogsaa Hr. Bruff.

„Hvilken behagelig Overraskelse!“ udbrød Hr. Ablewhite ved Synet af Hr. Bruff. „Da jeg i Gaar forlod Deres Kontor, ventede jeg ikke at faa den Fornøjelse at se Dem her i Brighton i Dag.“

„Efter at De var gaaet, tænkte jeg nærmere over vor Samtale,“ svarede Hr. Bruff, „og det faldt mig da ind, at jeg maaske kunde være til nogen Nytte her. Det lykkedes mig at komme af Sted med samme Tog, som De; men hvor De sad, fik jeg ikke Tid til at overbevise mig om.“

Da han havde givet denne Forklaring, tog han Plads ved Siden af Rachel. Min Tante sad henne ved Vinduet og viftede sig, som sædvanlig, ganske rolig. Hr. Ablewhite stod midt paa Gulvet; i en meget venlig Tone sagde han til sin Niece:

„Kære Rachel, Godfrey har meddelt mig en i højeste Grad overraskende Efterretning, og jeg er nu kommen for at faa at vide, om den er sand. Vil du gøre mig den Ære at tilstaa mig en Samtale under fire Øjne?“

Rachel rørte sig ikke af Stedet.

„Hvad De har at sige mig, kan De godt sige mig her,“ svarede hun. „Der er jo kun mine Paarørende og Hr. Bruff til Stede.“

„Som du vil, mit Barn,“ sagde den elskværdige Hr. Ablewhite. Han tog en Stol og vedblev:

„For nogle Uger siden, underrettede min Søn mig om, at Frk. Verinder havde gjort ham den Ære at forlove sig med ham. Er det muligt, at han ved den Lejlighed kan have misforstaaet dig, Rachel?“

„Nej, han misforstod mig aldeles ikke,“ svarede hun. „Jeg forlovede mig virkelig med ham.“

„Den Gang har han altsaa ikke taget fejl. Saa maa han altsaa have taget fejl med Hensyn til det, han fortalte mig i Gaar. I har naturligvis været lidt oppe at nappes, og den dumme Dreng har taget Sagen alvorligt. Hm! Da jeg var i hans Alder, vidste jeg bedre Besked!“

„Lad os endelig forstaa hinanden ret, Hr. Ablewhite!“ sagde Rachel. „Deres Søn og jeg var ikke oppe at nappes i Gaar. Og hvis han har sagt Dem, at jeg foreslog ham at hæve Forbindelsen, og at han gik ind paa mit Forslag, — saa har han sagt Sandhed!“

„Er det virkelig din Mening, at Jeres Forlovelse er hævet?“ spurgte han.

„Ja, med Deres Tilladelse er det netop min Mening, Hr. Ablewhite!“

„Og det var dig, der foreslog det?“ vedblev den gamle Herre.

„Ja, det var mig; men som jeg før bemærkede, gik Deres Søn straks ind paa det!“

„Tør jeg saa bede Dem sige mig, hvad De har at ud sætte paa ham?“

Nu tog Hr. Bruff for første Gang Ordet.

„Det Spørgsmaal er De ikke forpligtet til at svare paa,“ ytrede han til Rachel.

Øjeblikkelig foer den gamle Hr. Ablewhite løs paa ham.

„Glem endelig ikke, at De er en selvbuden Gæst her!“ sagde han. „Det vilde have været mere passende, om De havde ventet med at sige Deres Mening, til man havde spurgt Dem om den!“

Hr. Bruff tog ikke den allerringeste Notits af denne Bemærkning. Rachel takkede ham for hans Raad, og ytrede rolig til Hr. Ablewhite senior:

„Deres Søn rettede det samme Spørgsmaal til mig, og jeg vil give Dem det samme Svar, som jeg gav ham. Jeg foreslog ham, at vi skulde hæve Forbindelsen, fordi jeg efter nærmere Overvejelse var kommen til det Resultat, at det var det bedste baade for ham og mig, at jeg tog et ubesindigt Løfte tilbage og saaledes satte ham i Stand til at træffe et andet Valg.“

„Hvad har min Søn da gjort?“ vedblev Hr. Ablewhite. „Jeg har Ret til at faa det at vide! Hvad har min Søn gjort?“

Hun var lige saa haardnakket.

„Jeg har givet Dem den eneste Forklaring, som jeg anser det for nødvendigt at give Dem,“ svarede hun. „Jeg har ikke mere at sige.“

Hr. Ablewhite foer op og skubbede sin Stol saa voldsomt tilbage, at den faldt om paa Gulvet.

„Men jeg har mere at sige!“ raabte han, idet han slog

med den flade Haand i Bordet, saa at det rystede. „Jeg har at sige, at selv om min Søn er ufølsom overfor denne Fornærmelse, saa er jeg det ikke!“

Rachel saa ganske forbauset paa ham.

„Fornærmelse?“ gentog hun. „Hvad mener De dermed?“

„Jeg mener,“ gentog Hr. Ablewhite, „at jeg kender den Grund, der har bevæget Dem til at hæve Forbindelsen med min Søn. Det er den fordømte Familiestolthed, der nu fornærmer Godfrey, ligesom den fornærmede *mig*, da jeg giftede mig med Deres Tante. Hendes Familie, — hendes usle Familie vendte hende Ryggen, fordi hun giftede sig med en jævn Mand, der selv havde skabt sig en Stilling i Samfundet og erhvervet sig en Formue. *Jeg* var ikke god nok for Herncastlerne, da jeg giftede mig. Og nu finder *De* heller ikke min Søn god nok. Jeg tænkte det nok; — De har jo noget af Herncastlernes Blod i Deres Aarer, min unge Frøken; — jeg tænkte det nok! Men hvis min Søn ikke er god nok til at blive Frk. Verinders Mand, saa kan hans Fader heller ikke anse sig for god nok til at være hendes Formynder. Med andre Ord: jeg vægrer mig herved paa det bestemteste ved at modtage det Hverv, som Lady Verinder i sit Testamente har overdraget mig. Huset her er bleven lejet i mit Navn, og jeg beholder det; — det er altsaa mit, og jeg har Lov til at vælge, hvilke Personer jeg vil se der.“

Og dermed bukkede han og forlod Værelset.

ANDEN BERETNING

(Meddelt af Mathew Bruff, Prokurator, Grays Inn-Square.)

Da min Veninde, Frk. Clack, har lagt Pennen fra sig, har jeg to Grunde til at gribe den.

For det første, fordi jeg kender Frk. Verinders Grund til at hæve Forbindelsen med sin Fætter.

For det andet, fordi jeg paa den Tid var impliceret i den hemmelighedsfulde Historie om den hinduiske Diamant.

Den hævede Forbindelse indtraf først, og jeg maa derfor først omtale den.

Et Par Uger efter at jeg havde opsat Lady Verinders Testamente, kom jeg en Dag ind paa en Kollegas Kontor. Jeg lagde Mærke til, at han modtog mig med en ganske besynderlig Mine.

„Jeg har noget Nyt at fortælle Dem,“ sagde han. — „Der er allerede blevet spurgt efter Lady Verinders Testamente, og det er blevet undersøgt!“

Det var virkelig en interessant Nyhed! Der kunde ikke rejses en eneste begrundet Indvending imod Testamentet, og jeg kunde ikke begribe, hvem der kunde have nogen Interesse af at undersøge det. Jeg bør maaske her bemærke, at Enhver, imod at erlægge en Shilling, kan faa en Afskrift af et til Retten indsendt Testamente at læse.

„Fik De ogsaa at vide, hvem det var, der havde forlangt at se Testamentet?“ spurgte jeg.

„Ja, det var Hr. Smalley, af Firmaet Skipp og Smalley, der forlangte at læse det.

Kan De begribe, hvad han vilde med det?“

Jeg rystede paa Hovedet, og svarede:

„Nej, men førend Dagen er til Ende, skal jeg have faaet det at vide!“

Dersom ethvert andet Firma havde haft noget med denne Sag at gøre, vilde jeg vistnok haft vanskeligt ved at gøre den nødvendige Opdagelse. Men til Skipp og Smalley stod jeg i et Forhold, der gjorde mig det temmelig let at faa mit Ønske opfyldt. Min Fuldmægtig var en Broder til Hr. Smalley, og som en Følge deraf havde Skipp og Smalley i nogle Aar levet af de Krummer, der faldt fra mit Bord, nemlig: af Sager, som jeg af forskellige Grunde ikke havde haft Lyst til at paatage mig, og derfor havde overladt dem. Dette havde jeg i Sinde i dette Tilfælde at gøre opmærksom paa, hvis det blev nødvendigt.

Jeg fortalte straks min Fuldmægtig, hvad der var fore-

gaaet, og sendte ham hen til Broderen, for at spørge, hvorfor d'Hrr. Skipp og Smalley havde fundet det nødvendigt at undersøge Lady Verinders Testamente.

Kort Tid efter kom begge Brødrene hen til mig. Hr. Smalley indrømmede, at han i den nævnte Sag havde opfyldt en Klient's Ønske, og spurgte mig derpaa, om han ikke vilde gøre Brud paa den Diskretion, han skyldte den omtalte Klient, hvis han sagde mere.

Vi talte længe frem og tilbage om dette Punkt, men sluttelig nævnede Hr. Smalley sin Klient's Navn; det var — Hr. Godfrey Ablewhite.

Dette var tilstrækkeligt for mig; — Mere ønskede jeg ikke at vide.

I Følge Lady Verinders Testamente skulde Rachel kun oppebære Indtægterne af Godserne. Hendes Moders kærlige Omhu havde sikret hende imod at blive et Bytte for en samvittighedsløs Lykkejæger. Godserne kunde hverken hun eller hendes eventuelle Mand sælge eller pantsætte. De kunde efter Behag bo i London eller paa to forskellige Steder i Yorkshire og vilde faa en betydelig aarlig Indtægt; — men det var ogsaa det hele.

Da jeg tænkte nærmere over min Opdagelse, vidste jeg ikke ret, hvad jeg skulde foretage mig.

For en Ugestid siden var jeg til min store Overraskelse og Smerte bleven underrettet om, at Frk. Verinder var bleven forlovet med Hr. Godfrey Ablewhite. Jeg nærede den inderligste Hengivenhed og Beundring for hende og kunde ikke begribe, at hun vilde kaste sig hen til en Mand, som jeg altid havde anset for en glattunget Bedrager. Og nu retfærdiggjorde han ganske den Mening, jeg havde næret om ham, idet han tydeligt viste, hvorfor han havde forlovet sig med Frk. Rachel.

Men vilde han anse sig for bundet til sit Ord, efter hvad hans Sagfører nu havde meddelt ham?

Dette beroede ganske og aldeles paa hans pekuniære Stilling, om hvilken jeg ikke vidste det ringeste. Var hans Stilling ikke fortvivlet, kunde det nok være Umagen værd

for ham at gifte sig med Frk. Verinder, ene og alene for hendes aarlige Indtægts Skyld. Trængte han derimod til en betydelig Sum paa en Gang og i en nær Fremtid, saa var Lady Verinders Testamente ligefrem møntet paa ham.

Men nu var Spørgsmaalet: Skulde jeg sætte Frk. Rachel ind i Sagen eller ikke?

Et Besøg, som jeg aflagde paa det Hotel i London, hvor Fru Ablewhite og Frk. Verinder boede, gjorde Ende paa min Tvivl. De underrettede mig om, at de den næste Dag vilde rejse til Brighton, og at Hr. Godfrey Ablewhite pludselig var bleven forhindret fra at følge med dem. Jeg tilbød straks min Tjeneste som deres Ledsager. Naar jeg blot tænkte paa Frk. Verinder, kunde jeg endnu tvivle, men ikke da jeg saa hende, — da følte jeg, at jeg maatte sige hende Sandheden.

Da jeg Dagen efter min Ankomst spadserede alene med hende, sagde jeg:

„Maa jeg tale med Dem om Deres Forlovelse?“

„Ja,“ svarede hun i en ligegyldig Tone, „dersom De ikke har mere interessante Ting at tale om!“

„Vil De tillade Deres Families gamle Ven og Raadgiver at spørge Dem, om Deres Forlovede elsker Dem, Frk. Rachel?“

„Det siger han da, og saa bør jeg vel tro ham.“

„Det klinger lidt besynderligt for mine gamle Øren,“ ytrede jeg.

„Hvilket?“ spurgte hun.

„At De taler om Deres Forlovede, som om De ikke var ganske sikker paa hans Kærlighed. Har De nogen Grund til at nære Tvivl i saa Henseende?“

Hun standsede og saa mig stift i Øjnene, idet hun sagde:

„Hr. Bruff, De har noget at meddele mig om Godfrey Ablewhite. Sig mig, hvad det er!“

Jeg kendte hende godt nok til at vide, at jeg burde tage hende paa Ordet. Jeg sagde hende derfor alt, hvad jeg vidste.

Hun lagde sin Arm i min og gik langsomt videre med mig uden at sige et Ord.

Først efter et Kvarters Forløb syntes hun at vaagne op af sine Drømmerier.

„Jeg har allerede meget at takke Dem for,“ sagde hun, „og nu skylder jeg Dem mere, end nogensinde! Hvis De i London skulde høre et eller andet Rygte om mit nærforestaaende Bryllup, beder jeg Dem om paa mine Vegne at dementere det.“

„De vil altsaa hæve Forbindelsen?“ spurgte jeg.

Hun svarede stolt:

„Kan De tvivle om det, efter hvad De har meddelt mig?“

„Kære Frk. Rachel, De er endnu saa ung, . . . det vil maaske falde Dem vanskeligere at trække Dem tilbage, end De tror, og De maa da ogsaa give en Grund derfor.“

„Jeg siger blot, at jeg har tænkt nærmere over Sagen og er kommen til det Resultat, at det er det bedste for os begge, at vi hæver Forlovelsen.“

„Ikke mere?“

„Nej.“

Endnu en Gang forsøgte jeg at overtale hende; men hun var urokkelig. Dog lovede hun at skrive mig til, naar hun havde noget at meddele mig. I høj Grad ilde til Mode vendte jeg tilbage til London og til mine Forretninger.

Samme Aften, som jeg var ankommen dertil, overraskede Hr. Ablewhite senior mig med et Besøg og fortalte mig, at Frk. Rachel samme Dag havde foreslaaet Hr. Godfrey at hæve Forbindelsen, og at *han var gaaet ind paa hendes Forslag.*

Jeg forstod nu, at han trængte til en stor Sum Penge i en nær Fremtid, og at Rachels rigelige aarlige Indtægt ikke kunde være ham til nogen Nytte; derfor havde han heller ikke et eneste Øjeblik modsat sig hendes Forslag.

*

*

*

En Ugestid efter Hr. Ablewhites Besøg hos mig, kom en af mine Kontorister ind til mig med et Visitkort og underrettede mig om, at der var en Herre, som ønskede at tale med mig.

Jeg saa paa Kortet. Der stod et udenlandsk Navn paa det, som jeg har glemt. Nedenunder stod der imidlertid paa Engelsk følgende Ord, som jeg meget godt husker:

„Anbefalet af Hr. Septimus Luker.“

At en Mand som Hr. Luker kunde have den Frækhed at anbefale nogen til mig, overraskede mig i den Grad, at jeg et Øjeblik blev siddende maalløs og næppe kunde tro mine egne Øjne.

Da Kontoristen saa, hvor forvirret jeg var, tillod han sig at meddele mig sin private Anskuelse med Hensyn til den Fremmede, som ønskede at tale med mig.

„Han ser ganske besynderlig ud,“ sagde han. „Hans Ansigtssfarve er saa mørk, at ikke blot jeg, men alle Kontoristerne anser ham for en Hindu, eller noget lignende.“

Ved disse Ord kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa Maa-nestenen og til min Kontorists store Forbavselse bad jeg ham om at føre den Fremmede ind til mig.

Saasnart jeg fik Øje paa min mystiske Klient, følte jeg mig overtudet om, at det var en af de tre Hinduer.

Jeg bød ham en Stol og spurgte, hvormed jeg kunde være ham til Tjeneste.

Efterat han først paa ganske fortræffeligt Engelsk havde gjort en Undskyldning, fordi han forstyrrede mig, tog han en Pakke op af Lommen. Den indeholdt et lille Ibenholts-skrin, rigt prydet med Ædelstene.

„Jeg er kommen,“ begyndte han, „for at bede Dem om at laane mig nogle Penge. Og som Pant paa, at Pengene vil blive betalte tilbage, vil jeg overlade Dem dette Skrin.“

„Og det er Hr. Luker, der har henvist Dem til mig?“ spurgte jeg, idet jeg pegede paa Kortet.

Hinduen bukkede.

„Maa jeg spørge Dem, hvorfor Hr. Luker ikke selv laante Dem Pengene?“

„Hr. Luker sagde, at han ikke kunde laane mig Pengene.“

„Og saa henviste han Dem til mig?“

Nu var det Hinduen, der pegede paa Kortet.

„Det staar der,“ sagde han.

„Saa gør det mig ondt, at De har gjort Dem forgæves Ulejlighed,“ sagde jeg. „Hr. Luker maa have taget fejl, da han henviste Dem til mig. Ganske vist har vi Sagførere ikke sjældent Penge at laane ud, men aldrig til Udlændinge og aldrig mod saadanne Panter.“

Hinduen gjorde ikke det fjerneste Forsøg paa at rokke mine Principper; han bukkede blot, pakkede sit Skrin ind og rejste sig.

„Vil De tillade mig at rette endnu et Spørgsmaal til Dem, inden jeg gaar?“ spurgte han.

Nu var det mig, der bukkede. Kun et Spørgsmaal paa Falderebet; — jeg var vant til halvtreds!

„Dersom De havde *kunnet* laane mig Pengene, til hvilken Tid skulde jeg saa have betalt dem tilbage?“ spurgte han.

Jeg svarede:

„I Følge Skik og Brug skulde De have betalt Pengene tilbage om et Aar.“

Hinduen bukkede atter meget dybt, — og derpaa gik han pludselig sin Vej.

Dette foregik saa lydløst, saa katteagtigt, at jeg et Øjeblik blev lidt forvirret derover. Da jeg imidlertid havde fatet mig lidt, kom jeg til ét bestemt Resultat med Hensyn til den ubegribelige Gæst, der nylig havde forladt mig.

Medens han var hos mig, havde han i den Grad behersket sin Stemme, sit Ansigt og sit Væsen, at det havde været mig umuligt at gennemskue ham. Men alligevel havde han givet mig en Lejlighed til at kige ind under den glatte Overflade. Det var, da jeg talte om Tiden for Tilbagebetalingen af et Laan. Først da saa han mig stift i Øjnene. Deraf drog jeg den Slutning, at han havde speciel Interesse af at rette dette Spørgsmaal til mig og indprente mit Svar i sin

Hukommelse. Jo mere jeg tænkte over, hvad der var forefaldet imellem ham og mig, desto mere følte jeg mig overbevist om, at hans Anmodning om et Laan og hans Forevisning af det kostbare Skrin kun havde været rene Formaliteter.

Jeg skulde netop til at gaa et Skridt videre og se, om jeg kunde gennemskue Hinduens Bevæggrunde, — da der blev bragt mig et Brev fra Hr. Septimus Luker selv. I en oprørende slavisk Tone bad han mig om at tilgive ham den Frihed, han havde taget sig, og forsikrede, at han saa sig i Stand til at forklare, hvad der var forefaldet, paa en aldeles tilfredsstillende Maade, dersom jeg vilde gøre ham den Ære at tilstaa ham en Samtale.

Atter bragte jeg min Værdighed som Sagfører som Offer paa min Nysgerrigheds Alter. Jeg gjorde ham den Ære at underrette ham om, naar han samme Dag kunde træffe mig paa mit Kontor.

Hvad han meddelte mig, var i Korthed følgende:

Dagen førend Hinduen besøgte mig, var Hr. Luker bleven bæret med et Besøg af denne Herre. Skønt den Fremmede var klædt paa europæisk Vis, havde Hr. Luker dog straks i ham genkendt den fornemste af de tre Hinduer, der havde foruroliget ham saa meget ved bestandig at gaa frem og tilbage udenfor hans Butik. Denne Formodning gjorde ham saa bange, at han fuldt og fast troede, at hans sidste Time var kommen.

Hinduene lod imidlertid, som om han slet ikke kendte ham. Han tog Skrinet frem og bar sig akkurat ad paa samme Maade, som senere hos mig. For i en Fart at blive ham kvit, sagde Hr. Luker straks, at han ingen Penge havde at laane ud. Hinduen spurgte derpaa, hvor han da kunde faa Penge at laane, og Hr. Luker svarede, at han gjorde bedst i at henvende sig til en anset Sagfører. Hinduens Spørgsmaal om, hvor han kunde træffe en saadan anset Sagfører, besvarede Hr. Luker ved at henvise ham til mig, fordi mit Navn var det første, der faldt ham ind. „Sveden haglede ned ad mig,“ sagde den arme Mand tilsidst, „og jeg vidste

næppe, hvad jeg sagde. Jeg haaber, at De vil undskylde mig, Hr. Bruff; — jeg var virkelig nær ved at gaa fra Forstanden af Ængstelse!“

Jeg undskyldte Manden; — det var det bedste Middel til at blive ham kvit. Først end han gik, spurgte jeg ham dog, om Hinduen ikke have sagt noget til ham, lige først end han tog Afsked med ham.

Jo, — Hinduen havde rettet det selvsamme Spørgsmaal til Hr. Luker, som til mig, og naturligvis faaet det selv samme Svar.

Hvad skulde dette betyde? Det kunde Hr. Luker ikke sige mig, og selv var jeg heller ikke i Stand dertil.

*

*

*

Jeg var samme Dag bedt ud til Middag hos en god Ven, og ved Middagsbordet traf jeg den berømte Rejsende, Hr. Murthwaite.

Hans Tilbagekomst til England havde vakt megen Opsigt; thi han havde opholdt sig længe i fjerne Egne og oplevet mangfoldige mærkelige Eventyr der.

Efter at Damerne havde forladt Bordet, begyndte Herterne, der alle var Englændere, naturligvis at tale om Politik. I den Henseende er jeg ikke nogen ægte Engländer; jeg finder i Almindelighed politiske Samtaler meget kedelige og blottede for alt Udbytte. Jeg kunde se paa Hr. Murthwaite, at han og jeg var saa temmelig enige, hvad dette Punkt angik; — han var aabenbart lige ved at falde i Søvn, skønt han syntes at gøre sig megen Umage for at lade det være. Det faldt mig da ind, om jeg ikke kunde holde ham vaagen ved at omtale Maanestenen og tillige faa hans Mening at vide om Hinduens Besøg paa mit Kontor.

„Hvis jeg ikke tager meget fejl, Hr. Murthwaite,“ begyndte jeg, „kendte De afdøde Lady Verinder og nærede nogen Interesse for de Begivenheder, der stod i Forbindelse med Tabet af Maanestenen.“

Den berømte Rejsende vaagnede nu lidt op, vendte alle de politiserende Herrer Ryggen og gjorde mig den Ære at skænke mig sin udelte Opmærksomhed.

„Har De nylig hørt noget om Hinduerne?“ spurgte han.

„Jeg har Grund til at tro, at en af dem i Gaar var inde paa mit Kontor,“ svarede jeg.

Det var just ikke nogen let Sag at gøre Hr. Murthwaite forbavset; men dette Mirakel udrettede mit Svar dog aabenbart. Jeg fortalte ham nu, hvad der var hændet Hr. Luker og mig, og tilføjede:

„Det er klart, at Hinduens sidste Spørgsmaal havde et bestemt Øjemed. Hvorfor skulde han ellers have været saa begærlig efter at faa at vide, naar et Laan skal betales tilbage?“

„Kan De virkelig ikke indse, hvilken Hensigt han havde dermed, Hr. Bruff?“

„Nu har jeg det!“ udbrod jeg. „Hinduerne mener ligesom vi, at Maanestenen er bleven sat i Pant, og nu vil de vide, naar det Laan, der er blevet rejst paa den, kan blive tilbagebetalt, — fordi Diamanten først da vil blive taget ud af Banken!“

„Ja, jeg tænkte nok, at De selv vilde finde paa det, naar jeg blot hjalp Dem lidt paa Gled! — Naar kan man vel omtrent antage, at Diamanten er bleven pantsat?“

„I Slutningen af Juni Maaned, antager jeg,“ svarede jeg.

„Og vi skriver nu 1848. Altsaa — dersom den Ube kendte, der har sat Maanestenen i Pant, igen kan indløse den efter et Aars Forløb, vil den altsaa i Slutningen af Juni Maaned 1849 paany være i Vedkommendes Besiddelse. Naa, til den Tid vil jeg være flere hundrede Mile borte fra England.“

Disse var de sidste Ord, han sagde om denne Sag. Kaffen blev bragt ind; de øvrige Gæster rejste sig fra Bordet, og kort Tid efter gik vi op til Damerne.

Jeg skrev et Par Ord i min Lommebog, og med dem vil jeg slutte min Fortælling. De lød saaledes:

Juni Maaned 1849. I Slutningen af Maaneden kan man vente at høre fra Hinduerne.“

Og da jeg nu ikke har mere at meddele, rækker jeg min Efterfølger Pennen.

TREDIE BERETNING

(Meddelt af Franklin Blake.)

I Foraaret 1849 opholdt jeg mig i Orienten, men ved Efterretningen om, at min Fader var død, blev jeg nødt til ufortøvet at vende tilbage til England.

Den første, jeg opsøgte efter min Tilbagekomst, var min gamle Ven, Prokurator Bruff.

Han meddelte mig naturligvis alt, hvad der var foregaaet, medens jeg havde været borte; kun fortalte han mig ikke, af hvilke hemmelige Grunde Rachel og Godfrey Ablewhite havde hævet deres Forbindelse. Jeg trængte heller ikke videre ind paa ham for at faa dette at vide; — det var mig nok, at hun havde forlangt sit Løfte tilbage.

Derefter fik jeg at vide, at Rachel for Tiden var i Huset hos en Fru Merridew, en Søster til Sir John Verinder. Hun boede paa Portland-Place, og efter Sigende kom hun og Rachel særdeles godt ud af det sammen.

En halv Time efter var jeg paa Vejen til Portland-Place.

Den Tjener, som aabnede Døren for mig, vidste ikke, om Frk. Verinder var hjemme. Jeg sendte ham op med mit Kort, men han vendte tilbage med den Besked, at Frk. Verinder *ikke* var hjemme.

Jeg sagde da, at jeg vilde komme igen Klokken seks om Aftenen.

Klokken seks fik jeg atter det Svar, at Frk. Verinder ikke var hjemme. Havde hun efterladt nogen Besked til mig? — Nej. — Havde Frk. Verinder da faaet mit Kort? — Jo, svarede Tjeneren høfligt, Frk. Verinder *havde* faaet det.

Nu kunde jeg ikke længer nære Tvivl om Sagens rette Sammenhæng; — Rachel *vilde* ikke modtage mig.

Saa havde jeg ikke andet at gøre end at skrive til hende. Den næste Dag sendte jeg hende et Brev og befalede min Tjener at vente paa hendes Svar.

Han bragte mig ogsaa ganske rigtigt hendes Svar, der lød saaledes:

„Frk. Verinder beklager, at hun ikke kan indlade sig i nogen Korrespondance med Hr. Franklin Blake.“

Hvor meget jeg end holdt af hende, blev jeg dog opbragt over den Fornærmelse, der laa i hendes Svar. Førend jeg endnu havde genvundet min Fatning, kom Hr. Bruff til mig for at tale med mig om Forretninger. Jeg lagde straks Forretningerne paa Hylden og forelagde ham hele Sagen, idet jeg sluttelig erklærede, at jeg vilde rejse til Yorkshire med det første Tog.

„Og i hvilken Hensigt?“ spurgte Hr. Bruff.

„Jeg vil se at faa at vide, hvorfor hun er saa vred paa mig. Og dersom Tid og Penge kan udrette noget i saa Henseende, skal jeg nok opdage den Person, der har stjaalet Maanestenen! Jeg vil genoptage Undersøgelsen paa det Sted, hvor jeg opgav den,“ sagde jeg, „og vil ikke undlade Skridt for Skridt at forfølge den lige til den nærværende Tid. Der mangler desværre nogle Led i Kæden; men dem kan nok Gabriel Betteredge skaffe til Veje.“

Samme Aften stod jeg atter paa den velkendte Terrasse og stirrede paa det kære, gamle Hus. Gartneren var den første, jeg traf paa; han havde for en Timestid siden set Betteredge sidde og sole sig paa det gamle Sted nede i Baggaarden. Det Sted kendte jeg godt, og jeg gik ned til ham.

Jeg ventede naturligvis, at han vilde give sig til at bestorme mig med Spørgsmaal; men den gamle Tjener tænkte først og fremmest paa at opfylde Gæstfrihedens Pligter imod et Medlem af Familien.

„Gaa indenfor, Hr. Franklin,“ sagde han. „Senere skal jeg nok spørge om, hvad der har ført Dem herud; — nu maa jeg først byde Dem Velkommen. Der er foregaaet sørgelige Forandringer her, siden De var her sidst, og vi har

ikke mange Tjenestefolk; — men jeg skal nok lave Middagsmad til Dem og Gartnerens Kone skal rede Deres Seng.“

Det gjorde mig ondt at skulle sige ham, at nu tilhørte Huset Rachel, og at min Selvagtelse forbød mig at betræde det.

„Nej, jeg gaar nu over til Frizinghall og tilbringer Natten paa Hotellet der,“ sagde jeg, „og i Morgen spiser De Frokost sammen med mig; jeg har noget at sige Dem.“

Betteredge rystede paa Hovedet med en meget alvorlig Mine og sagde:

„Dette her gør mig meget ondt, Hr. Franklin! Jeg havde haabet, at De og Frk. Rachel igen var blevne gode Venner!“

Efter en kort Pause vedblev han imidlertid:

„Men vil De endelig have Deres Krig frem, behøver De dog ikke derfor at tage til Frizinghall! Hotherstones Forpagtergaard ligger kun en Fjerdingsvej herfra, og der kan De faa Logis.“

„Godt, saa gør jeg det, Betteredge!“

Han fulgte mig paa Vej, og da vi var kommet udenfor Gaardens Enemærker, mente han, at han nok kunne give sin Nysgærrighed Luft i Ord.

„Vilde det være meget næstvist,“ begyndte han, „hvis jeg spurgte, hvad det er, der saa pludselig har ført Dem herud.“

„Hvad var det, der forrige Gang førte mig herud?“ spurgte jeg.

„Det var Maanestenen, Hr. Franklin; — men nu?“

„Nu er det ogsaa Maanestenen, Betteredge!“

Den gamle Mand blev pludselig staaende og saa paa mig, som om han ikke kunde tro sine egne Øren.

„Lad dog den Maanesten fare!“ sagde han. „Den har jo kun bragt os Alle Ulykker. Og hvorledes kan De dog tro, at det, der mislykkedes for Inspektør Cuff, den største Politimand i hele England, skulde kunne lykkes Dem?“

Og Betteredge truede ad mig med Pegefingern.

„Min Beslutning kan ikke en Gang Tanken om Inspektør Cuff rokke, gamle Ven! — Men det er sandt; ham maa jeg tale med! Har De hørt fra ham i den sidste Tid?“

„Inspektøren vil ingen Hjælp yde Dem, Hr. Franklin!“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi han har trukket sig tilbage fra Forretningerne og købt sig en lille Landejendom ved Dorking.“

„Naa ja,“ sagde jeg, „saa maa jeg klare mig uden hans Bistand; saa maa jeg nøjes med Deres.“

„Ja, Vejen, der fører til Opdagelsen, kan jeg nok vise Dem, naar De saa blot selv kan klare Resten. Kan De huske den stakkels Rosanna Spearman?“

„Ja, naturligvis!“

„Hun efterlod sig et forsegleet Brev, der var adresseret til *Dem!*“

„Hvor er *det* henne?“

„Hos en Veninde af hende, der boer i Cobb's Hole. Har De aldrig hørt Tale om Halte Lucy?“

„Fiskerens Datter?“

„Ja, netop.“

„Men hvorfor har jeg ikke tidligere faaet dette Brev?“

„Halte Lucy er et stædigt Pigebarn! Hun vil kun udlevere det til Dem selv. Og De havde forladt England, før end jeg kunde faa Tid til at skrive til Dem derom.“

„Lad os saa straks gaa derhen og hente det, Bette-redge!“

„Nej, i Aften er det for sent! I Cobb's Hole gaar Folk tidlig til Ro for at spare Lys. Nej, hvil Dem nu godt ud i Nat, og kom saa hen til mig i Morgen tidlig! Saa gaar vi sammen hen til Fiskerens Hytte.“

*

*

*

Hvad der foregik i Hotherstones Forpagtergaard, min-des jeg kun utydeligt.

Jeg ved kun, at jeg ikke fik et Øje lukket hele Natten.

og at det var en ubeskrivelig Lindring for mig, da Solen endelig stod op.

Jeg klædte mig paa i en Fart og begav mig paa Vej med en Brødskorpe i Haanden. Betteredge havde rigtignok givet mig Lov til at komme tidlig; — men han ventede mig dog vist ikke saa tidlig; uden al Tvivl laa han endnu og sov. — Dog nej, deri tog jeg fejl. Betteredge var allerede oppe og fuldt paaklædt; han stod endog med Stokken i Haanden og ventede paa mig.

Skønt det endnu var saa tidlig paa Dagen, traf vi dog Fiskerens Kone ude i Køkkenet. Da Betteredge havde forestillet mig for hende, viste den gode Fru Yolland mig en Forekommenhed, som hun, efter hvad jeg senere erfarede, udelukkende forbeholdt særdeles fremragende Gæster. Hun satte en Flaske hollandsk Genever paa Bordet, lagde et Par Piber ved Siden af den og indledede Samtalen ved at sige til mig:

„Hvad Nyt fra London?“

Førend jeg kunde faa Tid til at besvare dette ret omfattende Spørgsmaal, kom en Skikkelse gaaende henimod mig fra en mørk Krog i Køkkenet. Det var en bleg og meget udtæret ung Pige med ualmindeligt smukt Haar og stærkt funklende Øjne. Støttende sig til en Krykke, kom hun haltende hen til det Bord, jeg sad ved, og stirrede paa mig med en Blanding af Interesse og Rædsel, som om jeg var et Uhyre.

„Hr. Betteredge,“ sagde hun uden at vende sine Øjne fra mig, „vær saa god at gentage hans Navn!“

„Denne Herres Navn,“ svarede Betteredge, „er Hr. Franklin Blake.“

Den halte Pige vendte mig Ryggen og forlod pludselig Køkkenet. Jeg hørte hende humpe op ad Trapperne, humpe omkring ovenover mig og humpe ned ad Trapperne igen, — og pludselig stod hun i den aabne Dør med et Brev i Haanden og vinkede ad mig!

Jeg afbrød min Samtale med Fru Yolland og fulgte efter

den besynderlige unge Pige, som humpede af Sted ned mod Kysten. Bagved nogle Baade, hvor ingen af Fiskerlejets faa Beboere kunde se eller høre os, blev hun endelig staaende og saa mig stift i Øjnene.

„Bliv staaende der!“ sagde hun. „Jeg vil se paa Dem!“

Hun stirrede et Øjeblik stift paa mig og ytrede derpaa:

„Nej, jeg kan ikke begribe, hvad hun saa i hans Ansigt; — jeg kan ikke fatte, hvad hun hørte i *hans* Stemme?“

Derpaa slog hun Øjnene ned, lod sit Hoved hvile paa Krykken og spurgte:

„Kan De spise og drikke?“

Saa alvorligt, som muligt, svarede jeg:

„Ja, jeg kan.“

„Kan De sove?“

„Ja.“

„Bliver De ikke pint af Samvittighedsnag, naar de faar en stakkels Tjenestepige at se!“

„Nej, jeg gør ikke! Hvorfor skulde jeg det?“

Hun stak Brevet lige op i Næsen paa mig og udbrød rasende:

„Tag det! — Jeg har aldrig set Dem før, — og Gud forbyde, at jeg nogen Sinde faar Dem at se mere!“

Og med disse Ord humpede hun hurtigt bort fra mig. Jeg troede, at hun var gaaet fra Forstanden.

Efter at jeg var kommen til dette uundgaaelige Resultat, henvendte jeg min Opmærksomhed paa Brevet. Adressen var saalydende:

„Til Hr. Franklin Blake, Afleveres af Lucy Yolland til ham selv, og ikke til nogen anden.“

Jeg aabnede Brevet: Inden i laa en Lap Papir. Jeg læste først Brevet. Det lød saaledes:

„Min Herre!

Hvis De ønsker en Forklaring angaaende min Opførsel imod Dem, medens De opholdt Dem hos min Frue, Lady Verinder, saa ret Dem efter, hvad der staar skrevet

paa indlagte Stykke Papir, men vær ganske alene, naar De gør det!

Deres meget ærbødige
Rosanna Spearman.“

Paa den omtalte Lap Papir stod Ord til andet følgende:
„Gaa ned til Flyvesandet, naar det er Ebbe! Gaa helt ud til det sydlige Klippestykke og stil Dem saaledes, at De staar lige under Fyrtaarnet og har Flagstangen ved Cobb's Hole ligefor Dem! Stik saa en Stang eller Stok ud i Vandet, i Retningen imod Flagstangen, indtil den naar Kæden! Lad Haanden glide henad Kæden, indtil den berører Flyvesandet, — og *træk saa i Kæden!*“

Da jeg var kommen til de sidste Ord, hørte jeg Bette-redges Stemme bagved mig.

„Jeg kan ikke vente længer, Hr. Franklin!“ udbrød han.
„For Himlens Skyld, sig mig, hvad der staar i hendes Brev!“

Jeg rakte ham Brevet og den omtalte Lap Papir. Brevet syntes ikke at interessere ham videre; men derimod gjorde de Ord, der stod paa den lille Strimmel Papir, et stærkt Indtryk paa ham.

„Hvorlænge mon det vil vare, inden det bliver Ebbe?“ spurgte han.

Han saa op og fik Øje paa en ung Fyr, der stod og reparerede et Fiskergarn.

„Tammie Bright!“ raabte han, saa højt han kunde.

„Ja, vel!“ raabte Tammie.

„Naar faar vi Ebbe?“

„Om en Timestid!“

Vi saa begge paa vore Ure.

„Paa en Time kan vi mageligt langs Kysten naa hen til Flyvesandet,“ sagde Betteredge. „Hvad siger De til det, Hr. Franklin?“

„Lad os gaa!“

Da vi naaede Flyvesandet, indtog jeg den foreskrevne

Stilling, men til min store Forbavselse vilde Betteredge nu forlade mig.

„Hvorfor gaar De?“ spurgte jeg.

„Læs Brevet igennem en Gang endnu,“ svarede han, „saa vil De kunne indse, hvorfor jeg forlader Dem.“

Ganske rigtigt; — der stod, at jeg skulde være ganske alene, naar jeg gjorde Opdagelsen.

„Det er haardt for mig at skulle forlade Dem i dette Øjeblik,“ sagde Betteredge. „Men De kan jo senere fortælle mig, hvad De har opdaget. Jeg driver nu omkring her i Nærheden; men lad mig se, at De ikke bliver længere borte end nødvendigt.“

Og med disse Ord gik han sin Vej.

Da Ebben indtraadte, lod jeg i Overensstemmelse med Forskrifterne min Haand glide henad Stokken og henad den Kæde, som Stokken pludselig stødte paa. Jeg trak Kæden op og saa, at en Kasse af Tin eller Blik var gjort fast til den. Efter mange frugtesløse Anstrengelser lykkedes det mig at faa Laaget taget af Kassen, og i denne laa der et hvidt Stof, som jeg straks gav mig til at føle paa. — Det var Lærred.

Da jeg tog dette Lærred, der var aldeles tørt, op af Kassen, faldt der et Brev ud af den. Dette Brev var adresseret til mig. Jeg stak det i Lommen og gav mig først til at undersøge det Lærred, — aabenbart en Lærredskjole eller Frakke, — jeg havde fundet.

Til min store Forbavselse opdagede jeg da paa dette Lærred en Plet, — en Plet af Farven paa Døren til Rachels Boudoir.

Medens jeg næsten forstenet stod og stirrede paa denne Plet, faldt det mig ind, hvad Inspektør Cuff i sin Tid havde sagt til mig om denne Plet. Han havde omtrent udtrykt sig paa følgende Maade:

„Faa at vide, om der her i Huset er et Klædningsstykke med Farve paa. Faa at vide, hvem dette Klædningsstykke tilhører. Faa at vide, om den Person, det tilhører, kan

gøre Rede for, hvorledes han (eller hun) er kommen ind i Værelset og har skrabet Farven af Døren imellem Midnat og Klokken tre om Morgen.

Nu havde jeg opdaget Pletten paa et Klædningsstykke — men hvem tilhørte dette Klædningsstykke?

Jeg gav mig straks til at undersøge det og fandt endelig:

Mit eget Navn!

Klædningsstykket var virkelig min egen Lærredsfrakke!

Jeg havde forladt London med følgende Ord:

„Hvis Tid og Penge kan udrette det, skal jeg nok opdage den Person, der har stjaalet Maanestenen!

Nu havde jeg opdaget *mig selv som Tyven!*“

*

*

*

Kort efter sad jeg inde i Betteredges lille Dagligstue. Jeg havde helt glemt, at jeg ikke vilde sætte min Fod i Rachels Hus.

„Der maa stikke noget under alt dette her,“ ytrede Betteredge, og vi to maa se at finde Rede i, hvad det er. — Var der ikke andet i Kassen, da De stak Haanden ned i den?“

Dette Spørgsmaal mindede mig straks om det Brev, jeg havde i Lommen. Jeg tog det frem og aabnede det. Det var langt, og Papiret var tæt beskrevet. Utaalmodig saa jeg efter Underskriften. Der stod: „Rosanna Spearman.“

For ikke at sætte Betteredges Taalmodighed paa en altfor haard Prøve, gav jeg mig til at læse Brevet højt for ham.

Det lød saaledes:

„Min Herre!

Jeg har noget at tilstaa Dem: Jeg elsker Dem og vilde ikke kunne have sagt Dem dette i levende Live, men naar De faar dette Brev, vil jeg være død og borte.

Husker De den Dag, da De kom ned til Stranden

for at se efter Hr. Betteredge? De lignede en Prins i et Feeventyr; — De lignede en Elsker i en Drøm. De var den tilbødeligste Skabning, jeg nogen Sinde havde set. Skønt jeg ikke vidste, hvad Lykke vilde sige, følte jeg dog, at jeg var lykkelig, da jeg saa Dem.

Da jeg kom op paa mit Værelse, skrev jeg Deres og mit Navn paa Laaget af min Syæske og tegnede et Hjerte udenom disse Navne. Med hver Dag, der gik, blev jeg mere og mere forelsket i Dem, — akkurat som om jeg var en fornem Dame og den smukkeste unge Pige, man kunde se for sine Øjne. Hvor ivrigt bestræbte jeg mig ikke for at faa Dem til at se paa mig! Dersom De havde vidst, hvorledes jeg laa og græd om Natten af Sorg og Ærgrelse over, at De aldrig tog den ringeste Notits af mig, vilde De dog maaske have næret Medlidenhed med mig og en Gang imellem skænket mig et Blik.

Saa kom den Morgen, da vi fik at vide, at Diamanten var bleven borte.

Jeg skulde rede Deres Seng og rydde op i Deres Værelse. Det var den lykkeligste Time, jeg havde hele Dagen. Jeg kyssede den Pude, paa hvilken Deres Hoved havde hvilet om Natten, og alle de smaa Nipssager, der stod paa Deres Toiletbord, blev hver Dag støvede af; men De lagde lige saa lidt Mærke dertil, som til mig! . . .

Den Morgen havde De kastet Deres Lærredsfrakke paa Sengen. Jeg tog den for at lægge den sammen — og fik Øje paa en Plet af Farven paa Frk. Rachels Dør!

Denne Opdagelse gjorde et saa mægtigt Indtryk paa mig, at jeg med Frakken i Haanden løb op paa mit Værelse for uforstyrret at se paa den.

„Han har altsaa været inde i Frk. Rachels Værelse imellem Midnat og Klokkeren tre i Morges!” sagde jeg til mig selv.

Min første Tanke var at gemme Frakken, og dernæst maatte jeg have syet en ny inden Lørdag, naar Vasketøjet blev hentet.

Ved Middagsbordet foregav jeg, at jeg var syg, og paa den Maade fik jeg hele Eftermiddagen til min egen Raadighed.

Ved Tebordet beklagede jeg mig atter over Upasselighed, og hvorledes jeg anvendte Eftermiddagen, Aftenen og Natten, behøver jeg vel ikke at sige Dem. *Det* opdagede Inspektør Cuff i alt Fald. Jeg ved meget godt, at jeg blev røbet, da jeg var inde i en Butik i Frizinghall og købte Lærredet.

Men *det* var, og *det* er ligegyldigt. Fredag Morgen, ganske tidlig, var Deres nye Lærredsfrakke færdig, og dersom alle Klædningsstykkerne i Huset blev undersøgte, vilde intet kunne røbe Dem. Det eneste Bevis, der talte imod Dem, havde jeg skaffet af Vejen, og det vidste intet Menneske, ikke en Gang De selv!

Her blev jeg afbrudt i min Læsning ved, at der blev banket paa Døren.

„Kom ind!“ raabte Betteredge, ærgerlig over denne Afbrydelse.

Døren blev aabnet, — og ind traadte det mærkværdigste Menneske, som jeg nogen Sinde havde set. Hans Figur og Bevægelser syntes at vidne om, at han endnu var ung; men efter hans Ansigt at dømme maatte han være ældre, end Betteredge. Hans Ansigt farve var saa mørk som en Zigøjners, og hans Kinder var saa indfaldne, at jeg aldrig havde set Mage dertil. Hans besynderlige, rynkede Ansigt fik et endnu besynderligere Udtryk ved hans blide, brune Øjne, der maatte fængsle enhver, — (i det mindste fængslede de da *mig*). Hans Haar var fyldigt og krøllet; men ved et besynderligt Lune fra Naturens Side havde det mistet sin sorte Farve paa den mest forbavsende Maade; det var nærmest spraglet. Jeg saa paa denne Mand med en Nysgerrighed, som det var mig umuligt at betvinge.

„Om Forladelse,“ sagde han, „jeg vidste ikke, at Hr. Betteredge var optaget.“

Han tog et Stykke Papir op af Lommen og rakte Betteredge det, idet han sagde:

„Listen for næste Uge!“
 Og derpaa forlod han Værelset ligesaa rolig, som han var kommen.

„Hvem var det?“ spurgte jeg.

„Dr. Candys Medhjælper,“ svarede Betteredge.

„Han ser lidt mærkelig ud,“ ytrede jeg.

„Ja, og hans Rygte er af en meget tvivlsom Beskaffenhed. Ingen ved, hvem han er, og han har ikke en eneste Ven.“

„Hvad er det for et Stykke Papir, han gav Dem?“

„Det var kun den ugentlige Liste over de Syge her i Nabolaget, der trænger til lidt Vin. Mylady lod mig altid uddele Portvin og Sherry iblandt dem, og denne Skik vil Frk. Rachel ikke opgive.“

„Hvad hedder denne Mand?“ spurgte jeg.

„Hans Navn er lige saa grimt som han selv,“ svarede Betteredge. „Han hedder Ezra Jennings.“

Da Betteredge havde sagt mig hvad Dr. Candys Medhjælper hed, syntes jeg, at vi havde spildt Tid nok paa denne ubetydelige Person, og fortsatte derfor Læsningen af Brevet.

Slutningen af det lød saaledes:

„Men hvor skulde jeg gemme Lærredsfrakken saaledes, at Inspektøren ikke kunde finde den? De vil maaske le ad mig, naar De faar at vide, hvilken Udvej jeg foreløbig greb til. Jeg klædte mig om og tog Frakken paa. *De* havde haft den paa; at bære den efter *Dem* var ogsaa en Fornøjelse for mig. Men længe turde jeg jo ikke gaa med den.

Jeg kunde jo hvert Øjeblik blive arresteret som mistænkt, — og saa vilde Frakken jo straks blive opdaget. Jeg maatte altsaa enten tilintetgøre Lærredsfrakken eller skjule den paa et Sted, hvor ingen vilde falde paa at søge efter den.

Hvis jeg havde holdt mindre af *Dem*, havde jeg sikkert tilintetgjort den; — men hvorledes skulde jeg kunne tilintetgøre det eneste Bevis paa, at jeg havde beskær-

met Dem mod Vanære. Jeg besluttede derfor at skjule Frakken, og dertil valgte jeg det Sted, jeg kendte bedst, nemlig i Flyvesandet.

Saasnat som Forhøret var endt, gik jeg ned til Hr. Yollands Hytte. Hans Kone og Datter var mine bedste Veninder. De maa dog ikke tro, at jeg betroede dem Deres Hemmelighed; den har jeg ikke betroet noget Menneske. Jeg vilde kun skrive dette Brev til Dem og tage Frakken af.

Og naar *det* er gjort, — hvad saa?

Saa maa jeg endnu gøre et Forsøg paa at faa sagt Dem, hvad jeg endnu ikke har kunnet sige Dem, — og det af to Grunde. Dels er det jo muligt, at De snart forlader os, og dels har jeg jo Deres Frakke til at overbevise Dem med. Og hvis De saa alligevel vedbliver at være kold og ligegyldig overfor mig, saa siger jeg Farvel til Verden, der har nægtet mig den Lykke, som den tilstaar andre. Saa tager jeg Afsked med Livet, som kun en lille Smule Venlighed fra Deres Side kan gøre glædeligt for mig.

Og nu maa jeg slutte mit Brev. Maaske har jeg skrevet det til ingen Nytte. Jeg gemmer det paa samme Sted som Frakken. Det har kostet mig megen Møje at skrive det; — men med Glæde vil jeg rive det i Stykker, hvis vi to kommer til at forstaa hinanden!

Jeg forbliver Deres trofaste, ydmyge og hengivne

Rosanna Spearman.“

Jeg gemte Brevet i min Tegnebog.

*

*

*

Gabriel Betteredige fulgte mig naturligvis til Jernbanelstationen. Jeg havde Brevet og Lærredsfrakken med; begge Dele vilde jeg endnu samme Aften forelægge Hr. Bruff.

For første Gang i mine Dage fandt jeg gamle Bette-

redge meget ordknap. Jeg havde imidlertid noget at sige til ham, og det var derfor mig, der indledede Samtalen.

„Førend jeg rejser til London, har jeg to Spørgsmaal at rette til Dem,“ sagde jeg. „De angaar mig selv og vil vistnok overraske Dem en Del. Først og fremmest maa jeg spørge Dem, om jeg var beruset paa Rachels Fødselsdag?“

„De beruset?“ udbrød den gamle Mand. „Ih, Hr. Franklin, De har jo netop den store Fejl, at De kun drikker til Deres Middagsmad og aldrig smager en Draabe Spiritus senere paa Dagen!“

„Men det var jo en særegen Lejlighed; — den Aften afveg jeg maaske fra mine Vaner?“

Efter at Betteredge havde tænkt sig et Øjeblik om, sagde han:

„Ja, *det* gjorde De, — og jeg skal sige Dem hvorledes. De saa meget daarlig ud, og vi overtalte Dem til at drikke lidt Cognac og Vand, da vi troede, at *det* kunde hjælpe Dem.“

„Jeg er ikke vant til at drikke Cognac og Vand. Maaske.“ . . .

„Vent lidt, Hr. Franklin! Jeg vidste nok, at De ikke var vant dertil, og derfor kom jeg kun et halvt Vinglas fuldt af vor halvtredsindstyve Aar gamle Cognac, (Gud tilgive mig, at jeg fordærvede den ædle Drik!), i et stort Glas koldt Vand. Et Barn vilde ikke have kunnet blive beruset deraf, — endsige et voksent Menneske!“

Jeg vidste, at jeg kunde stole paa hans Hukommelse, hvad saadanne Sager angik. Beruset kunde jeg altsaa ikke have været. Jeg gik saa over til det andet Spørgsmaal.

„De kendte mig jo, da jeg var Dreng, Betteredge. Sig mig en Gang, om De nogen Sinde har hørt tale om, at jeg gik i Søvne?“

Betteredge standsede, saa et Øjeblik paa mig, nikkede og gik videre.

„Nu ser jeg, hvor De vil hen, Hr. Franklin!“ sagde han. „De vil se at faa den Gaade løst, hvorledes Farvepletten kom paa Deres Frakke, uden at de vidste noget

deraf. Men det gaar ikke, De er endnu milevidt fra Sandheden. De har aldrig gaaet i Søvn!“

Jeg følte atter, at Betteredge maatte have Ret. Hverken hjemme eller i Udlandet havde jeg nogen Sinde boet alene; og dersom jeg havde haft den Vane at gaa i Søvn, maatte Hundreder af Mennesker have vidst det, og de vilde da have gjort mig opmærksom derpaa.

Vi kom akkurat i rette Tid til Jernbanestationen.

I en Fart gav jeg Betteredge min Adresse i London, for at han, om fornødent, kunde skrive mig til. I samme Øjeblik fik jeg Øje paa Hr. Ezra Jennings, der var i Færd med at stige op i en Vogn. Han saa ogsaa mig og hilste paa mig. Besynderligt nok, at jeg aldrig før havde set Manden med det spraglede Haar og nu paa en Dag havde set ham to Gange.

Jeg kom for sent til London til at træffe Hr. Bruff paa Kontoret. Jeg begav mig derfor straks ud til Hampstead, hvor han boede, og forstyrrede den gamle Prokurator, mens han sad og fik sig en Middagslur inde i Spisestuen.

Det første, han gjorde, da han havde hørt min Beretning, var at forlange stærk Te, som skulde bringes ind i hans Studereværelse, og underrette Damerne om, at de ikke under noget somhelst Paaskud maatte forstyrre ham. Derpaa undersøgte han først Frakken og læste derefter Rosanna Spearmans Brev igennem.

„Franklin Blake,“ sagde han, „denne Sag er i flere Henseender meget alvorlig, og efter min Mening angaar den i lige saa høj Grad Rachel, som Dem. Nu er hendes mærkelige Opførsel ikke længer nogen Gaade. Hun tror, at De har stjaalet Diamanten! Det første, vi derfor maa gøre, er at henvende os til Rachel. Af Grunde som jeg, der kender hende nøje, meget godt kan fatte, har hun hidtil tiet stille; men nu kan vi ikke længer finde os i hendes Tavshed. Men hvordan skal vi faa hende til at aabne sit Hjerte for os? Har De noget Forslag at gøre i den Henseende?“

„Der er vist intet andet at gøre, end at jeg selv taler med Rachel.“

„Ja, muligvis har De Ret, men hvorledes skal det lade sig gøre?“

„Hun har jo været Gæst i Deres Hus,“ svarede jeg. „Kunde jeg ikke komme til at træffe hende her, uden at hun i Forvejen fik noget at vide derom?“

„Det var et nydeligt Forslag! Med andre Ord, mit Hus skulde forvandles til en Snare for Rachel, og Lokkemaden skulde være en Indbydelse fra min Kone og mine Døtre. Hvis De ikke var Franklin Blake, og hvis Sagen ikke var saa vigtig, vilde jeg rentud sige Nej: Men jeg antager i Grunden, at Rachel en Gang vil takke mig, fordi jeg paa mine gamle Dage er bleven Forræder imod hende. Betragt mig derfor blot som Deres Medskyldige! Rachel skal blive inviteret herud en Dag, og De skal rettidig blive underrettet om hendes Ankomst.“

„Naar kommer hun? — I Morgen?“

„Nej, det kan ikke lade sig gøre, — men i Overmorgen. Bliv hjemme hele Formiddagen og vent paa mig!“

Den næste Dag var den længste i hele mit Liv. Skønt jeg vidste, at jeg var uskyldig, og at den afskyelige Hemmelighed snart vilde blive opklaret, var jeg dog i meget daarligt Humør. Jeg nægtede mig hjemme for alle og vovede mig først ud, da det var blevet mørkt.

Den følgende Morgen overraskede Hr. Bruff mig, mens jeg sad ved Frokostbordet. Han rakte mig en stor Nøgle og fortalte mig, at han for første Gang i hele sit Liv skammede sig over sig selv.

„Det er Nøglen til min Baghave,“ sagde han. „Kom Klokken tre i Eftermiddag og gaa saa ind i Musikværelset; der vil De træffe Rachel alene.“

„Hvorledes kan jeg dog takke Dem?“ . . .

„Det skal jeg sige Dem. De maa ikke senere give mig Skylden for, hvad der sker!“

Og med disse Ord forlod han mig.

Da jeg Klokken tre traadte ind i Hr. Bruffs Have, kan jeg ikke nægte, at jeg var temmelig ængstelig til Mode,

men efter nogle faa Minutters Forløb tog jeg Mod til mig og aabnede Døren ind til Musikværelset.

I det Øjeblik, da jeg viste mig i Døren, rejste Rachel sig fra Klaveret.

Tavse saa vi paa hinanden, og jeg begyndte at blive bange for, at jeg havde vist mig altfor pludselig for hende. Jeg traadte nogle Skridt frem og sagde i en kærlig Tone:

„Rachel!“

Lyden af min Stemme bragte atter Liv i hende. Hun rødmede og nærmede sig mig, men uden at tale. Jeg glemte i det Øjeblik, hvad jeg vilde hende; saa kun, at den Kvinde, jeg elskede, nærmede sig mig, og jeg kunde ikke længer beherske mig. Jeg slyngede Armene om hende og bedækkede hendes Ansigt med Kys.

Et Øjeblik troede jeg, at hun besvarede mine Kærtegn; men et Sekund efter viste hun mig, at hun *ikke* havde glemmt. Med et Skrig, der næsten røbede Rædsel, stødte hun mig fra sig. Hun maalte mig fra Top til Taa, som om jeg var en Fremmed, der fornærmede hende.

„Kujon!“ udbrød hun. „Usle, elendige Kujon!“

Saaledes lød hendes første Ord til mig!

„Dersom du ikke var den Kvinde, jeg elskede, svarede jeg, „vilde jeg efter denne Fornærmelse aldrig se dig mere! Men du gør mig Uret. Jeg ved godt, at du har mig mistænkt for at have stjålet din Diamant, og nu vil jeg vide, hvorpaa du støtter denne Mistanke!“

„Mistanke!“ gentog hun, „Jeg saa jo med mine egne Øjne, at du tog Diamanten.“

Denne Meddelelse, der med et Slag kulkastede alle Hr. Bruffs Theorier overvældede mig. Skønt jeg var uskyldig, stod jeg tavs overfor hende. Hun maatte i dette Øjeblik tro, at det var min brødebetyngede Samvittighed, der gjorde mig maalløs.

„For Himlens Skyld, sig dog noget!“ udbrød hun lidenskabeligt.

Uden ret at vide, hvad jeg foretog mig, gik jeg hen til hende. Jeg greb hendes Haand og bestræbte mig for at

tale til hende med fast Stemme. Alt, hvad jeg var i Stand til at sige, var:

„Rachel, — engang elskede du mig!“

Hun foer sammen. Hendes Haand laa skælvende i min.

„Slip mig!“ sagde hun med svag Røst.

„Rachel, jeg kan ikke finde Rede i alt dette Virvar,“ sagde jeg. „Jeg kan kun følge dit Eksempel og sige Sandheden. Du siger, at du med egne Øjne saa, at jeg tog Diamanten; — men ved Gud, som hører, hvad jeg siger, sværger jeg dig til, at jeg først nu har faaet at vide, at jeg har taget den! — Tvivler du endnu om Sandheden af mine Ord?“

Hun havde slet ikke hørt, hvad jeg sagde. Hun gentog blot med svag Røst:

„Slip min Haand!“

Men hendes Hoved sank ned paa min Skulder, og hendes Haand trykkede krampagtigt min, i samme Øjeblik som hun opfordrede mig til at slippe den.

„Der er noget, jeg maa spørge dig om,“ sagde jeg.

„Jeg maa bede dig om at meddele mig alt, hvad der foregik fra det Øjeblik, da vi sagde Godnat til hinanden, til det Øjeblik, da du saa mig tage Diamanten.“

Hun foer op og bestræbte sig for at tage Haanden til sig.

„Hvorfor skal vi nu vende tilbage dertil?“

„Det skal jeg sige dig, Rachel,“ svarede jeg. „Vi er begge Ofre for en forfærdelig Skuffelse; men hvis vi begge genkalder i Erindringen, hvad der foregik hin Aften, kan vi dog maaske endnu komme til at forstaa hinanden.“

Hendes Hoved sank atter ned paa min Skulder, og Taaernerne trillede ned ad hendes Kinder.

„Lad os begynde med, hvad der forefaldt, efterat vi havde sagt Godnat til hinanden!“ sagde jeg. „Gik du til Ro, eller blev du siddende oppe?“

„Jeg gik til Ro ved Tolvtiden, men kunde ikke falde i Søvn.“

„Havde du Lys hos dig?“ spurgte jeg.

„Nej, — men jeg stod op ved Ettiden og tændte Lys for at hente en Bog i Dagligstuen.“

„Gjorde du saa det?“

„Nej, jeg blev forhindret derfra ved at Døren til Dagligstuen gik op og jeg saa!“

„Hvem?“

„Dig! Med din Lærredsfrakke paa, — og med et Lys i Haanden.“

„Kunde du se mit Ansigt? Havde mine Øjne ikke et ejendommeligt, stirrende Udtryk?“

„Nej, slet ikke! Dine Øjne var klare, — klarere, end ellers. Du saa dig om i Værelset, som om du følte, at du var paa et Sted, hvor du ikke burde være, og som om du var bange for at blive opdaget.“

„Hvad foretog du dig, da du fik Øje paa mig?“

„Jeg kunde ikke foretage mig noget. Jeg var som forstenet. Jeg kunde ikke tale, — ikke udstøde et Skrig.“

„Hvad foretog jeg mig, efter at jeg var kommen ind i Værelset?“

„Du gik lige hen til den Krog ved Vinduet, hvor mit ostindiske Skab staar.“

„Men da jeg kom hen til Skabet, maa jeg have vendt Ryggen til dig; — hvorledes kunde du saa se, hvad jeg foretog mig?“

„Der er tre Spejle i Værelset. I det ene af dem kunde jeg se alle dine Bevægelser.“

„Og hvad saa du da?“

„Du satte Lyset paa Skabet; — Du aabnede og lukkede den ene Skuffe efter den anden, indtil du kom til den, i hvilken jeg havde lagt Diamanten, du stak saa Haanden ned i Skuffen, og straks efter saa jeg Diamanten funkke imellem din Tommelfinger og Pegefinger.“

„Forlod jeg saa straks Værelset?“

„Nej, du blev staaende temmelig længe, som om du grublede over noget og var misfornøjet med dine egne Tanker. Men pludselig foer du sammen og gik uden at lukke Døren efter dig.“

„Og derpaa?“

„Saa forsvandt dit Lys; Lyden af dine Skridt døde hen, og jeg blev alene tilbage i Mørket.“

„Forefaldt der intet fra det Øjeblik indtil om Morgenens, da hele Huset vidste, at Diamanten var bleven borte?“

„Nej, der gjorde ikke!“

„Er du vis paa det? Kan du ikke have sovet i Mellemtiden?“

„Nej, jeg sov ikke, jeg gik ikke mere til Ro den Nat. Hvad jeg tænkte paa, vil jeg ikke sige dig; du vil ikke kunne forstaa mine Tanker. Jeg vil blot fortælle dig, hvad jeg foretog mig, da jeg havde fattet mig lidt. Jeg skrev et Brev til dig og tilbød dig en stor Sum Penge, hvis du havde en større Gæld, der skulde klares.

Jeg besluttede at Penelope skulde levere dig Brevet, naar du var alene, og saa vilde jeg lukke mig inde i mit Sovekammer for at give dig Lejlighed, til igen at lægge Diamanten ned i Skuffen.“

„Det Brev har jeg ikke faaet.“

„Nej, jeg rev det i Stykker, fordi jeg ikke vilde kaste det bort til et Menneske af din Kaliber! Hvad var nemlig det første, jeg fik at høre om Morgenens? At *du*, — netop *du* havde været mest ivrig for at faa Politiet hentet! Du var tilmed fræk nok til at tale til *mig* om Diamanten, — om den Diamant, som du selv havde stjaalet! Saa rev jeg Brevet i Stykker. Og nu taler du, som om det Hele var en Misforstaaelse, der kunde ordnes med et Par Ord. Nuvel, — Misforstaaelsen er endt; — men er Sagen derved bragt i Orden? Nej, den er ikke. Jeg tror ikke et eneste Ord af, hvad du har sagt mig. Jeg saa, at du stjal Diamanten, og jeg er vis paa, at du har pantsat den i London. Den næste Morgen flygtede du over til Fastlandet med dit Bytte, og nu vender du tilbage med en ny Løgn paa Læben og paastaar, at jeg har gjort dig Uret!“

Dette var mig for meget; jeg kunde ikke længer udholde dette rædselsfulde Oprin.

„Du skal endnu faa at se, at Du har gjort mig Uret —

eller ogsaa faar Du mig aldrig mere at se!“ sagde jeg og tog min Hat for at gaa.

„Franklin,“ raabte hun, „jeg tilgiver Dig! Franklin, — Franklin, — vi ses aldrig mere! Sig blot, at Du ogsaa tilgiver mig!“

Jeg vendte mig om for at lade hende se, at jeg ikke var i Stand til at tale; — jeg vinkede med Haanden, og igennem mine Taarer saa jeg hende dunkelt som et Drømmesyn.

Et Øjeblik efter var den bitreste Smerte gaaet over. Jeg befandt mig atter ude i Haven.

Jeg saa og hørte hende ikke mere.

*

*

*

Samme Aften overraskede Hr. Bruff mig med et Besøg i mit Hjem.

„Ja, kære Hr. Franklin,“ begyndte han, „jeg indrømmer, at *min* Opfattelse af Sagen har vist sig at være aldeles fejlagtig; men alligevel kan det maaske nok være Umaagen værd for Dem at høre mit Raad. Jeg vil rent ud sige Dem, at vi spilder Tiden og bryder vore Hoveder til ingen Nytte ved at forsøge paa at gaa baglænds og lære denne afskyelige Historie at kende, lige fra dens første Begyndelse. Nej, lad os se, hvad vi kan opdage i Fremtiden, i Stedet for hvad vi *ikke* kan opdage i Fortiden! Maanestenen, der er Skyld i hele Ulykken, befinder sig, saa vidt vi ved, i London og er vistnok deponeret hos Hr. Lukers Bankier. Vi er nu allerede i Juni, og i Slutningen af Maaneden vil der være gaaet et Aar, siden Diamanten blev sat i Pant, og saa vil den Person, der har pantsat den efter al Sandsynlighed indløse den. Gør han det, maa Hr. Luker selv hente Diamanten hos Bankieren. Jeg foreslaar derfor, at vi i Slutningen af Maaneden lader paalidelige Personer holde Vagt udenfor Bankierens Hus, for at vi kunne faa at

vide, til hvem Hr. Luker leverer Maanestenen. Hvad siger De til det?"

„Jeg kan ikke nægte, at Deres Plan er ligesaa skarp-sinding som ny,“ sagde jeg, „men den nøder os til at vente!“

„Ganske vist, — en fjorten Dages Tid. — Men er det da saa længe?“

„For et Menneske, der er saaledes stillet, som jeg, er det en Evighed. Min Tilværelse vil ligefrem blive utaalelig, med mindre jeg straks kan foretage mig noget for at værne om mit gode Navn og Rygte!“

„Naa ja, — det kan jeg forstaa! Har De tænkt paa, hvad De vil foretage Dem?“

„Jeg har tænkt paa at raadføre mig med Inspektør Cuff. Han er ganske vist ikke længer i Politiets Tjeneste; men han vil nok staa mig bi!“

„Naa ja, prøv derpaa! Og lad mig vide, hvad dette Forsøg fører til,“ vedblev han, idet han rejste sig; „og dersom det ikke fører til noget, inden den sidste Uge af Maaneden begynder, har De vel ikke noget imod, at jeg prøver paa, hvad det kan føre til, at vi holder Udkig med Bankieren?“

Og dermed gik han.

Den næste Morgen, ganske tidlig, begav jeg mig ud til Dorking, — den lille By, hvortil Inspektør Cuff havde trukket sig tilbage.

Det kostede mig ikke nogen Ulejlighed at faa at vide, hvor Inspektørens smukke lille Villa laa; ethvert Menneske i Byen kendte baade *ham* og *den*.

En velklædt ældre Kvinde aabnede Porten for mig og meddelte mig til min store Skuffelse, at Inspektør Cuff den foregaaende Dag var rejst til Irland. —

„Ved De ikke, naar han kommer tilbage?“ spurgte jeg.

„Det er meget uvist! Hr. Cuff sagde selv, at han maa-ske kom meget snart tilbage, og maaske blev længe borte; men dersom De ønsker, at jeg skal sige ham Besked, er jeg til Tjeneste.“

Jeg gav hende mit Kort, efter at jeg først med Blyant havde skrevet paa det:

„Jeg har noget at meddele Dem om Maanestenen. Lad mig høre fra Dem, saa snart De kommer hjem!“

Og nu maatte jeg finde mig i min Skæbne og vende tilbage til London.

Undervejs søgte jeg at genkalde hin skæbnesvangre Fødselsdag i Erindringen. Men jeg gjorde derved den sørgelige Opdagelse, at jeg ikke en Gang kunde mindes, hvor mange Gæster der var til Stede.

Nogle af disse kunde jeg dog huske. Hr. Murthwaite og Godfrey Ablewhite havde været iblandt dem, det vidste jeg; men Hr. Bruff havde ved Forretninger været forhindret fra at modtage Indbydelsen. Af Damerne kunde jeg kun huske Frk. Clack. Disse tre Personer vilde det være hensigtsmæssigt, at jeg talte med, men da jeg ikke vidste, hvor de boede, begav jeg mig hen til Hr. Bruff, om hvem jeg mente, at han maaske kunde meddele mig de fornødne Oplysninger i saa Henseende.

Hr. Bruff havde meget travlt, men fik dog Tid til at besvare mine Spørgsmaal.

Hr. Murthwaite var nu paa Vej til Ostindien, Frøken Clack havde af økonomiske Grunde anset det for det rigtigste at udvandre til Frankrig, og hvor Hr. Godfrey Ablewhite boede, vidste han ikke; men jeg kunde vel faa det at vide i hans Klub. Og dermed bad Hr. Bruff mig undskylde, at han bød mig Farvel og vendte tilbage til sine Forretninger.

Jeg begav mig hen til Godfrey Ablewhites Klub. I Forsalen mødte jeg et Medlem, der var en gammel Ven af min Fætter og mig. han fortalte mig baade hvor Godfrey boede, og hvad han havde foretaget sig i den sidste Tid.

Det lod ikke til, at Historien med Rachel havde gjort ham modløs; thi kort Tid efter havde han gjort Kur til en anden ung Dame, der havde Udsigt til at blive meget rig. Han var endog bleven forlovet med hende; men ogsaa denne Forbindelse var ganske pludselig bleven hævet, —

efter Sigende fordi Brudgommen og den unge Dames Fader ikke kunde blive enige om Medgiften.

Som en Slags Erstatning for denne Ubehagelighed havde Godfrey senere faaet en Arv, paa hvilken han neppe havde gjort Regning. En rig gammel Dame, der havde været Medlem af en af Godfreys mange Dame-Komiteer, havde ved sin Død testamenteret *ham* femtusind Pund. Nu havde Godfrey erklæret, at han trængte til at rekreere sig, og at hans Læge desuden havde raadet ham til at foretage en Rejse til Fastlandet. Dersom jeg vilde tale med ham, var det derfor bedst, at jeg skyndte mig med at aflægge ham et Besøg.

Det gik mig imidlertid hos ham, som det var gaaet mig hos Inspektør Cuff. Godfrey var den foregaaende Dag rejst til Dover; derfra vilde han tage til Ostende, og hans Tjener mente, at Bryssel foreløbig var hans Bestemmelsessted. Naar han kom tilbage var usikkert; men han vilde i det mindste blive borte i tre Maaneder.

Noget fortrædelig gik jeg hjem. Ingen af de tre Gæster, som jeg saa gerne havde villet tale med, var det lykkedes mig at træffe! Nu maatte jeg sætte min Lid til Dr. Candy, der heldigvis boede lige ved mit Hotel.

Betteredge havde ganske vist fortalt mig, at Doktoren havde været meget syg; men den Forandring, der var foregaaet med ham, overraskede mig dog i allerhøjeste Grad. Hans Haar var blevet aldeles graat, og han gik foroverbøjet som en Olding.

„Jeg har mange Gange tænkt paa Dem, Hr. Blake,“ sagde han, idet han venligt trykkede min Haand, „og det glæder mig meget at se Dem. Hvis der er noget, jeg kan være Dem til Tjeneste med, saa beder jeg Dem blot at befale over mig!“

„Mange Tak. Ja, det er længe siden, jeg saa Dem sidst,“ sagde jeg. „Vi har vist ikke set hinanden, siden min stakkels Tante gav sit sidste Middagsgilde.“

„Det er rigtigt!“ udbrød Hr. Candy. „Middagsgildet . . . paa Fødselsdagen!“

Han foer op og saa paa mig. Derpaa rødmede han dybt og satte sig igen. Jeg kunde mærke, at Hukommelsen svigtede ham, og at han gerne vilde skjule denne Svag-
hed for andre.

„Det er nu næsten et Aar siden, at dette Middagsgilde fandt Sted,“ vedblev jeg. „Har De ikke i Deres Dagbog eller paa et andet Sted noteret noget, som De vilde sige mig?“

Disse Ord optog Hr. Candy som en Fornærmelse.

„Jeg behøver ikke at notere noget, Hr. Blake,“ sagde han. „Jeg er endnu ikke nogen gammel Mand, og min Hukommelse er, Gud være lovet, til at stole paa!“

Jeg lod naturligvis, som om jeg aldeles ikke mærkede, at jeg havde fornærmet ham.

„Blot jeg kunde sige det samme om *min* Hukommelse,“ svarede jeg. „Naar jeg gør mig Umage for at mindes Be-
givenheder, der blot er et Aar gamle, svigter min Hukommelse mig tit. Dette Middagsgilde hos Lady Verinder f. Eks.“ . . .

Hr. Candys Ansigt oplaredes atter, da jeg udtalte Ordet „Middagsgilde.“

„Ja vist, — dette Middagsgilde hos Lady Verinder!“ udbrød han ivrigere, end nogen Sinde før. „Derom har jeg noget at sige Dem!“

Atter sendte han mig dette udtryksløse Blik, som det gjorde mig saa ondt at se paa. Han kæmpede aabenbart haardt for at tvinge sin Hukommelse til at staa ham bi; men desværre forgæves.

„Det var et overordentlig behageligt Selskab, Hr. Blake, — var det ikke?“ udbrød han pludselig med en Mine, som om han nu havde faaet sagt, hvad han ønskede at sige.

Dette var saa pinligt for mig, at jeg, hvormeget jeg end interesserede mig for Sagen, dog fandt det rigtigst at lede Samtalen hen paa Emner af mere lokal Natur.

„Det glæder mig, at jeg har faaet Dem at se igen, Hr. Blake,“ sagde han, da jeg rakte ham Haanden til Afsked. „Jeg ønskede virkelig at tale med Dem om det Middags-

gilde hos Lady Verinder. Det var en meget behagelig Aften, — var det ikke, Hr. Blake?“

Langsomt gik jeg ned ad Trapperne med den sørgelige Overbevisning om, at Doktoren virkelig havde haft noget vigtigt at meddele mig, men ikke kunde huske, hvad det var.

Da jeg var kommen ned i Forstuen og vilde forlade Huset, blev en Dør ganske sagte aabnet, og en blid Stemme sagde bagved mig:

„Jeg er bange for, at De har fundet Hr. Candy frygtelig forandret?“

Jeg vendte mig om og stod lige overfor — Ezra Jennings.

„Ja, unægtelig,“ svarede jeg. „Hans Sygdom maa have været alvorligere, end jeg troede.“

Da jeg saa, at han havde Hatten i Haanden, vedblev jeg:

„Skal De samme Vej, som jeg, Hr. Jennings? Jeg skal hen til min Tante, Fru Ablewhite.“

Ezra Jennings svarede, at han skulde hen til en Patient, der boede tæt ved Fru Ablewhite, og vi fulgtes ned ad Gaden.

„Det er næsten et Mirakel, at han har overstaaet sin Sygdom,“ bemærkede Ezra Jennings.

„Er hans Hukommelse aldrig bedre, end den var i Dag? Han forsøgte paa at tale til mig . . .“

„Om noget, der foregik, førend han blev syg?“ spurgte Doktorens Medhjælper, da jeg afbrød mig selv.

„Ja.“

„Med Hensyn til Begivenheder fra den Tid er der intet Haab om, at hans Hukommelse nogensinde vil blive bedre,“ sagde Ezra Jennings. „Tror De, at det var noget af Vigtighed, at Hr. Candy vilde sige Dem?“

„Ja, jeg tror virkelig, det vilde være af stor Interesse for mig at faa at vide, hvad det er, Hr. Candy nu ikke længer kan huske med Hensyn til min Person,“ sagde jeg.

„Kan De ikke sige mig, paa hvilken Maade jeg kan hjælpe paa hans Hukommelse?“

„Hr. Candys Hukommelse kan desværre ingen hjælpe paa,“ svarede han. „Det kan jeg forsikre Dem for; thi jeg har mange Gange anstillet frugtesløse Forsøg paa at hjælpe paa den, siden han kom sig.“

Dette var en stor Skuffelse for mig.

„Jeg maa tilstaa, at jeg havde ventet et mere opmuntrende Svar af Dem,“ sagde jeg.

Ezra Jennings svarede smilende:

„Det er maaske heller ikke mit endelige Svar, Hr. Blake. Det er muligt, at vi kan faa at vide, hvad det er, Hr. Candy har glemt med Hensyn til Dem, uden at vi derfor behøver at henvende os til Hr. Candy selv.“

„Nej, virkelig? — Er det indiskret af mig at spørge, hvorledes det skulde gaa til?“

„Nej, paa ingen Maade! Kun maa jeg gøre Regning paa Deres Taalmodighed, idet jeg atter omtaler Hr. Candys Sygdom. De har vel nok hørt, hvad der oprindeligt fremkaldte den? Den Aften, da jeg havde været til Middag hos Lady Verinder, regnede det stærkt, og han kørte hjem i aaben Vogn; da han kom hjem, var han følgelig gennemvaad. Der havde været Bud efter ham fra en Patient, som i høj Grad trængte til hans Bistand, og uheldigvis tog han straks igen af Sted uden at skifte Klæder. Allerede næste Morgen var han alvorlig syg, og han blev svagere for hver Dag, der gik. Største Delen af Døgnet tilbragte jeg ved hans Leje, saa længe som hans Liv svævede i Fare. Ved Solens Nedgang begyndte han at fantasere, og dermed blev han ved den største Del af Natten, d. v. s. indtil Klokken to. Som en Slags Adspredelse nedskrev jeg stenografisk, hvad han sagde i sine Feberfantasier, uden at tænke paa, at disse Optegnelser maaske senere kunde blive mig til Nytte. Forstaar De nu, hvad jeg sigter til, Hr. Blake?“

Jeg indsaa det tydeligt og ventede med ængstelig Spænding paa at faa mere at vide.

„Jeg omskrev saa senere mine stenografiske Notitser

i almindeligt Sprog og gjorde mig Umage for at udfylde Hullerne imellem de afbrudte Sætninger," vedblev Ezra Jennings.

„Undskyld, jeg afbryder Dem," udbrød jeg ivrigt. „Næv-
nede han mit Navn, naar han fantaserede?"

„Det skal De straks faa at høre, Hr. Blake! Blandt de
stenografiske Notitser, jeg nylig talte om, er der en, i
hvilken Deres Navn forekommer. En Nat var Hr. Candys
Tanker næsten udelukkende beskæftiget med noget, der
angik Dem og ham. Af de afbrudte Sætninger, jeg den
Nat hørte, fik jeg ud, at Patienten dels talte om noget,
der virkelig *var* sket, dels om noget, som han senere *vilde*
have foretaget sig, hvis hans Sygdom ikke havde stillet sig
hindrende i Vejen for ham."

„Og hvad var det han talte om?"

„Det kan jeg ikke sige Dem, Hr. Blake."

„Hvorfor ikke?"

„Sæt Dem et Øjeblik i mit Sted," sagde Ezra Jennings.
„Vilde De røbe en anden, hvad Deres Patient, Deres Ven
i bevidstløs Tilstand har meddelt Dem? Dog kan jeg bero-
lige Dem med, at Hr. Candy ikke med et eneste Ord om-
talte Diamanten."

„Hr. Jennings," sagde jeg, „jeg har ikke behandlet Dem
ganske, som jeg burde. At jeg gerne vil vide, hvad det
var, Hr. Candy ønskede at sige mig, har ikke udelukkende
sin Grund i, at jeg ønsker at genfinde Maanestenen. Det
er af rent personlige Grunde, som det er mig pinligt at
skulle sige Dem."

„Jeg er ikke berettiget til — og ønsker heller ikke at
trænge mig ind i Deres private Anliggender, Hr. Blake,"
sagde han. „Jeg maa bede Dem at tilgive mig, at jeg,
uden at ane det, har forvoldt Dem Smerte."

Disse Ord besvarede jeg ved uforbeholdent at fortælle
ham hele Sandheden.

Han foer op og stirrede paa mig med den mest levende
Interesse, da jeg kom til Hovedpunktet i min Historie.

„Det er vist, at jeg gik ind i Værelset og tog Diaman-

ten," sagde jeg. „Men det er ligesaa vist, at jeg gjorde det uden at vide noget deraf.“

I sin Ophidselse greb Ezra Jennings min Arm og sagde:

„Vent lidt! De har sagt mig mere, end De aner! Har De nogensinde nydt Opium?“

„Aldrig i mine Dage!“

„Var Deres Nerver i Uorden for et Aarstid siden? Var De pirrelig og urolig?“

„Ja.“

„Sov De daarligt om Natten?“

„Meget daarligt! Adskillige Nætter fik jeg ikke Søvn i mine Øjne.“

„Dannede Natten efter Fødselsdagen en Undtagelse fra Regelen? Tænk Dem godt om! Sov De godt den Nat?“

„Jeg husker tydeligt, at jeg den Nat sov særdeles godt.“

Han slap min Arm lige saa pludselig, som han havde grebet den, og saa paa mig, som om enhver Tvivl nu havde forladt ham.

„Denne Dag er en Mærkedag i Deres Liv," sagde han med Alvor. „Jer er nemlig vis paa, at mine Notitser indeholder det, som Hr. Candy vilde have sagt til Dem, Hr. Blake! Men giv mig Tid til at tænke mig om! Jeg tror, jeg er i Stand til at bevise, at De er uskyldig!“

„For Himlens Skyld, forklar Dem! — Hvad mener De med alt dette?“

Førend Ezra Jennings kunde faa Tid til at svare mig, kaldte en Mand ude paa Vejen paa ham. Det lod til, at han længe havde staaet paa Udkig efter ham.

„Nu skal jeg komme; — jeg skal komme straks!“ raabte han tilbage. Og derpaa sagde han til mig:

„Jeg har en Patient nede i Landsbyen, der i høj Grad trænger til min Hjælp. Men kom om to Timer tilbage til Hr. Candys Hus, saa skal jeg sørge for, at vi kan tale sammen uden at blive forstyrrede.“

Manden ude paa Vejen kaldte atter, og han forlod mig.

Da de to Timer var omme, vendte jeg tilbage til Hr. Candys Hus.

Ezra Jennings ventede paa mig.

Han sad i et lille, tarveligt møbleret Værelse.

„Jeg gør ingen Undskyldninger, fordi jeg modtager Dem her, Hr. Blake,“ sagde han, „men dette Værelse er det eneste i hele Huset, hvor vi paa denne Tid af Dagen kan være sikre paa ikke at blive forstyrrede. Her ligger mine Optegnelser; tag Dem nu en Stol, og sæt Dem ved Bordet.“

Jeg efterkom Opfordringen, og Ezra Jennings rakte mig sine Optegnelser. Disse bestod af to Ark Papir; paa det ene var det skrevne fuldt af Huller; paa det andet var disse udfyldte.

„Inden De begynder at læse, Hr. Blake, maa jeg saa rette et Par Spørgsmaal til Dem?“ ytrede Jennings.

„Ja, saa mange som De vil!“

„De har sagt mig, at De for et Par Aarstid siden led af nervøs Ophidselse og sov daarligt om Natten. Hvad tror De, var Grunden til Deres Søvnløshed?“

„At jeg ikke røg Tobak.“

„Var De da vant til at ryge?“

„Ja.“

„Og holdt pludselig op dermed?“

„Ja.“

„Naar man er vant til at ryge, kan man ikke pludselig holde op dermed, uden at Nervesystemet lider derunder. Efter min Mening er Deres søvnløse Nætter nu forklarede. — Og nu maa jeg spørge Dem om Hr. Candy. Kan De mindes, at De ved eller efter Middagsbordet disputerede med ham om hans Virksomhed?“

Jeg huskede ikke alle Enkelthederne, og kunde kun svare Ezra Jennings, at jeg den Gang havde angrebet Lægevidenskaben med en saadan Heftighed, at endog Hr. Candy var bleven ærgerlig derover. Jeg huskede ogsaa, at Lady Verinder havde gjort Ende paa Striden, og at den lille Doktor og jeg var blevne gode Venner igen, førend vi skiltes.

„Der er een Ting endnu, jeg maa vide,“ sagde Ezra

Jennings. „Havde De for et Aarstid siden nogen Grund til at være ængstelig for Diamanten?“

„Ja, det havde jeg al god Grund til! Jeg vidste, at Diamanten var Maalet for en Sammensværgelse, og jeg havde altsaa Grund til at være bekymret for Frøken Verinder, der var i Besiddelse af den.“

„Hr. Blake, naar De nu læser mine Notitser vil De gøre to forbavsende Opdagelser, der angaar Dem selv. For det første vil De se, at det var i en Opiumsrus, De gik ind i Frøken Verinders Værelse og tog Diamanten. For det andet vil De faa at vide, at det var Hr. Candy, der havde givet Dem Opium for at imødegaa de Argumenter, De fremkom med ved Middagsbordet.“

Aldeles forstenet sad jeg der med de to Ark Papir i Haanden.

„Gør Dem Umage for at tilgive den stakkels Hr. Candy,“ sagde Doktorens Medhjælper blidt. „Jeg tilstaar, at han har gjort Dem meget Uret; men han har ikke gjort det med Forsæt, og hvis han ikke var bleven syg, vilde han allerede næste Dag have gjort Dem bekendt med det Puds, han havde spillet Dem. Frøken Verinder vilde have faaet alt at vide, og Sandheden vilde samme Dag være kommen for Lyset.“

Jeg begyndte at fatte mig.

„Men hvem gav mig Opiumen, uden at jeg vidste det?“ spurgte jeg.

„Det kan jeg ikke sige Dem. Derom har Hr. Candy ikke sagt et Ord, medens han fantaserede. Men læs nu mine Optegnelser, og bagefter har jeg saa et Forslag at gøre Dem.“

Jeg saa først paa det Ark Papir, paa hvilket der var Huller i det, der stod skrevet. Der stod:

„Hr. Franklin Blake og behagelig Tillid
 Lægevidenskaben sove om Natten
 vel sagde Uorden Medicin famle i Mørke
 Selvsamme den ene Blinde vittig
 rolig Nat Frøken Verinders Husapotek

en lille Smule ved det i Morgen tidlig
 lidt Medicin i Dag uden det fejl, Hr. Candy
 fortræffeligt uden Sandheden
 Opium til Ro hvad nu
 Lægevidenskaben.“

Jeg gav Ezra Jennings Papiret og sagde:

„Det var altsaa, hvad De hørte ham sige, medens han
 laa og fantaserede?“

„Ja, Ord til andet,“ svarede han,, „kun har jeg ikke
 villet nedskrive Gentagelserne. Nogle Ord gentog han
 mindst en halv Snes Gange. Jeg paastaar selvfølgelig ikke,
 at jeg har fundet de selvsamme Udtryk, som Hr. Candy
 vilde have benyttet, dersom han havde kunnet tale sam-
 menhængende; jeg mener kun, at det er lykkedes mig at
 opdage den Tanke, der laa til Grund for hans Feberfanta-
 sier. — De maa selv bedømme, om jeg har Ret deri.“

Jeg kastede nu et Blik paa det andet Ark Papir, der
 indeholdt Nøglen til det første.

Der var Hr. Candys afbrudte Ord nedskrevne med sort
 Blæk, og Hullerne havde Ezra Jennings udfyldt med rødt
 Blæk. Paa dette Ark Papir stod der:

„Hr. Franklin Blake er en begavet og behagelig ung
 Mand; men han har ingen Tillid til mig eller Lægeviden-
 skaben. Da han nylig beklagede sig over, at han ikke kunde
 sove om Natten, skønt han ellers befandt sig vel, sagde
 jeg til ham, at hans Nerver maatte være i Uorden, og at
 han maatte bruge Medicin. Han svarede, at *det* var at
 famle i Mørke, og hvis jeg hjalp ham, vilde det være det
 samme, som om den ene Blinde vilde være den andens
 Vejviser. Han er vittig; men han skal dog faa en rolig
 Nat. Jeg har Nøglen til Lady Verinders Husapotek, og
 jeg lader ham da faa en lille Smule Opium, — uden at han
 ved det, naturligvis! I Morgen tidlig siger jeg saa til ham:
 ‚Naa, Hr. Blake, vil De saa ikke have lidt Medicin i Dag?
 De kommer dog ikke til at sove uden det!’ Han svarer da:
 ‚De tager fejl, Hr. Candy! I Nat har jeg sovet fortræffeligt,
 uden at have faaet Medicin!’ Og saa rykker jeg ud med

Sandheden og siger til ham: „De fik Opium, førend De i Aftes gik til Ro, — blot nogle faa Draaber! — Hvad siger De nu om Lægevidenskaben?“

Opfyldt af Beundring over hans Skarpsindighed, rakte jeg Ezra Jennings Manuskriptet.

„Tror De nu ligesom jeg, at De handlede under Indflydelse af Opium, da De om Natten efter Frøken Verinders Fødselsdag foretog Dem det, De ved nok, i Lady Verinders Hus?“ spurgte han.

„Jeg kender altfor lidt til Virkningen af Opium, til at jeg kan have nogen Mening herom,“ svarede jeg. „Men jeg er overbevist om, at Deres Anskuelse er den rette.“

„Meget vel! De og jeg er overbeviste; — men nu er det Spørgsmaalet, hvorledes vi skal bibringe andre vor Overbevisning. Er De villig til at anstille et dristigt Eksperiment?“

„Jeg vil gøre alt for at rense mig for den afskyelige Mistanke!“

„Saa skal jeg sige Dem, hvad De skal gøre,“ svarede han. „De skal endnu en Gang, uden at vide det, stjæle Diamanten, men denne Gang i Overværelse af Vidner, hvis Paalidelighed er hævet over enhver Tvivl!“

Jeg foer op. Jeg forsøgte at tale; men kunde ikke faa et Ord frem.

„Jeg tror, at det kan lade sig gøre,“ vedblev han, „og det skal blive gjort, hvis De blot vil staa mig bi. — Sæt Dem nu ned og hør, hvad jeg har at sige Dem! Jeg har set, at De igen er begyndt at ryge Tobak. Hvor længe er det siden, at De igen begyndte derpaa?“

„Næsten et Aar.“

„Vil De atter vænne Dem af dermed? Men vel at mærke, pludselig, — ligesom forrige Gang!“

Nu begyndte jeg at faa en Anelse om, hvad det var, han sigtede til.

„Jeg vil ophøre dermed lige med det samme,“ svarede jeg.

„Dersom de samme Følger indtræder som forrige Aar,“

sagde Ezra Jennings, „dersom De atter kommer til at lide af søvnløse Nætter, vil De befinde Dem i en lignende nervøs Ophidselsestilstand, som den Gang. Hvis vi kan reproducere de huslige Forhold, som De den Gang var omgivet af, og atter beskæftige Deres Tanker med Diamanten, vil vi have bragt Dem saa nær, som muligt, i den samme fysiske og moralske Tilstand som den Gang. Og da tør vi haabe paa, at den samme Dosis Opium vil føre til et lignende Resultat. Der har De i faa Ord mit Forslag. Gaar De ind derpaa?“

„Absolut ja.“

„De holder altsaa fra nu af op med at ryge Tobak?“

„Ja.“

„Dernæst maa De sove i det samme Værelse som hin Nat, og det maa være møbleret paa samme Maade, som den Gang. Trapperne, Korridorerne og Frk. Verinders Værelse maa ligeledes bringes i samme Stand, som den Gang. Er blot et eneste Møbel blevet flyttet, maa det sættes tilbage paa den Plads, paa hvilken det tidligere stod. Dertil maa vi selvfølgelig have Frk. Verinders Tilladelse. Kan De skaffe den?“

„Nej. Efter hvad der er forefaldet imellem hende og mig i Anledning af Diamanten, kan jeg hverken tale med hende eller skrive til hende.“

Efter et Øjeblik's Betænkning sagde Ezra Jennings:

„Maa jeg rette et delikat Spørgsmaal til Dem?“

Jeg nikkede.

„Tror De, at Frk. Verinder vilde have nogen Interesse af det Forsøg, vi vil gøre for at bevise Deres Uskyldighed?“

„Det er jeg vis paa.“

„I saa Fald vil jeg med Deres Tilladelse skrive til Frk. Verinder og meddele hende mit Forslag.“

Jeg modtog naturligtvis med største Glæde dette Tilbud.

Dette hændte den femtende Juni. — De følgende ti Dages Begivenheder er blevne nøjagtig meddelte i Ezra Jennings' Dagbog.

FJERDE BERETNING.

(Udtog af Ezra Jennings' Dagbog.)

Den 15de Juni 1849. . . . Efter en Del Afbrydelser fik jeg endelig mit Brev til Frk. Verinder færdigt. Det blev længere, end jeg havde ønsket; men jeg tror nok, det er klart og tydeligt.

Den 16. Juni. — Paa Grund af en søvnløs Nat kom jeg først sent hen til Hr. Franklin Blake. Han laa paa Sofaen og nød sin Frokost, der bestod af Sodavand, Cognac og en Tvebak.

„Jeg begynder saa godt, som De kan ønske det,“ sagde han. Jeg har ingen Appetit i Dag, ganske som den forrige Aar, da jeg hørte op med at ryge.“

„Naa altfor udmattet maa De heller ikke være,“ svarede jeg. „Til Middag skal De have Appetit. De maa derfor ride Dem en Tur!“

Den 17. Juni. — I Morges underrettede Hr. Candy mig om, at han vilde rejse bort en fjorten Dages Tid for at besøge en Ven i Syd-England. Den Stakkell gav mig saa mange Ordre med Hensyn til Patienterne, som om han endnu havde den store Praksis fra før, han blev syg.

Efter at Hr. Candy var taget bort, modtog jeg Frøken Verinders Brev, der sætter hende højt i min Agtelse. Hun skriver, at mit Brev har overtydet hende om Hr. Blakes Uskyldighed, og at Eksperimentet, hvad hende angaar, er aldeles overflødig. Hun bebrejder sig endog, at hun ikke i Tide har gættet, hvorledes Gaaden skulde løses, og med Glæde stiller hun sit Hus til vor Disposition. Hun vil straks give Betteredge Befaling til i et og alt at rette sig efter mine Ordre i saa Henseende.

Den 18. Juni. — Franklin Blake har faaet Brev fra Hr. Bruff, der i højeste Grad misbilliger det Skridt, som hans Ven og Klient efter mit Raad vil foretage sig. Det er farligt, fordi det vækker Forhaabninger, som vistnok ikke vil gaa i Opfyldelse.

Jeg spurgte Hr. Blake, om hans Vens Protest havde gjort noget Indtryk paa ham. Dette benægtede han paa det bestemteste.

Den 19. Juni. Hr. Blake befinder sig i Dag omtrent som i Gaar.

Den 20. Juni. Hr. Blake sover daarligere for hver Nat, der gaar. Jo før Værelserne nu kan blive bragt i Orden, desto bedre!

Han viste mig et Brev, han havde faaet fra Inspektør Cuff, der for Tiden opholder sig i Irland. Han ønsker at vide, *hvad* det er, Hr. Blake har at meddele ham om Maanestenen.

Jeg raadede straks Hr. Blake til at meddele Inspektør Cuff alt, hvad der var foregaaet, siden han forlod Lady Verinders Hus, og indbyde ham til at være til Stede, naar Eksperimentet blev anstillet, da han vilde være et værdifuldt Vidne. Han lovede at følge mit Raad.

Den 21. Juni. — Hr. Blake har tilbragt en saa daarlig Nat, at jeg, meget imod min Villie, har maattet foreskrive ham et Lægemedel; ellers vilde han, naar Tidens Fylde kommer, ikke være i Stand til at underkaste sig Eksperimentet.

Den 22. Juni. Vi har i Dag aflagt et Besøg i Frk. Verinders Hus, og i Morgen vil alt være i Orden, saa at Eksperimentet kan blive anstillet i Overmorgen Aften. I Mellemtiden maa jeg holde Øje med Hr. Blake og, saa vidt muligt, sørge for, at hans Tilstand ikke forandrer sig.

Han har skrevet til Hr. Bruff og forlangt, at han skal være til Stede som Vidne. Lykkes det os at faa *ham* overbevist, er vor Sejr utvivlsom.

Hr. Blake har ogsaa skrevet til Inspektør Cuff, og jeg har sendt Frk. Verinder et Par Ord. Disse Vidner vil være tilstrækkelige.

Den 23. Juni. — Hr. Blake har det mindre godt i Dag, end i Gaar. Han tilstaar, at han Klokker to i Morges aabnede den Skuffe, i hvilken han har gemt sine Cigarer. Det kostede ham megen Overvindelse at lukke Skuffen

igen. For ikke tiere at blive ledet i Fristelse, kastede han Nøglen ud af Vinduet. En Tjener fandt den nede i Gaarden og gav ham den. Jeg tog Nøglen til mig; — paa Tirsdag skal han faa den igen. —

Den 24. Juni. — Hr. Blake og jeg har foretaget os en lang Køretur i aaben Vogn. Den friske Sommerluft var velgørende for os begge. Jeg spiste til Middag hos ham paa Hotellet, og til min store Glæde sov han et Par Timerstid efter Bordet.

Den 25. Juni. — I Nat skal Eksperimentet finde Sted! Det vigtigste Spørgsmaal er Hr. Blakes Helbredstilstand.

Efter hvad jeg kan se, er han i fysisk Henseende lige saa modtagelig for Virkningen af Opium nu, som for et Aar siden. Han er meget nervøs og pirrelig. Han skifter let Farve; hans Hænder skælver hvert Øjeblik, og han farer sammen, naar han hører en usædvanlig Lyd eller faar Øje paa Personer og Ting, som han ikke har ventet at faa at se.

Alt dette er fremkaldt ved, at han pludselig hørte op med at ryge Tobak, efter at han havde drevet denne Vane til Yderlighed. Aarsagerne er de samme, som den Gang, og Virkningerne vil sandsynligvis ogsaa blive de samme.

— — — — —
Klokken syv. Vi har inspiceret de istandsatte Værelser og derpaa spadseret sammen nede i det Krat, der tidligere var Hr. Blakes Yndlingsopholdssted. Paa den Maade haaber jeg saa levende som muligt, at fremkalde de gamle Indtryk og Følelser hos ham.

Vi skal nu spise til Middag, — akkurat paa samme Tid, som Middagsgildet fandt Sted paa Fødselsdagen. Her er mit Motiv udelukkende af lægevidenskabelig Beskaffenhed. Den Dosis Opium, jeg vil give Hr. Blake, maa jeg omtrent give ham paa samme Stadium af Fordøjelsen, paa hvilket han fik den forrige.

— — — — —
Klokken ti. Vidnerne (eller Selskabet, — hvad skal jeg kalde dem?) — kom for en Time siden.

Lidt før ni fik jeg Hr. Blake til at gaa med ind i Sovekammeret for at se, at der ikke var glempt noget. Jeg havde truffet den Aftale med Betteredge, at det Værelse, der stødte op til Hr. Blakes, skulde indrettes til Hr. Bruff, og saa snart jeg saa ham komme, gik jeg ud og forestillede mig for ham.

„De er nok kommen hertil sammen med Frøken Verinder?“ spurgte jeg.

„Ja,“ svarede Hr. Bruff meget tørt.

„Frøken Verinder har formodentlig sagt Dem, at Hr. Blake ikke maa vide, at hun er til Stede, førend Eksperimentet er blevet anstillet?“

„Jeg ved, at jeg skal holde Mund!“ sagde Hr. Bruff utaalmodig. „Jeg er vant til at tie med Hensyn til menneskelig Daarskab og føler mig særligt kaldet til at tie stille ved denne Lejlighed. — Er De saa fornøjet?“

Jeg bukkede og lod Betteredge føre ham ind til Hr. Blake.

Næpe var han gaaet, før Frk. Verinder aabnede Døren til sit Værelse.

„Er det Hr. Jennings?“ spurgte hun.

Førend jeg kunde faa Tid til at svare, kom hun hen til mig og rakte mig Haanden med en Venlighed, der gjorde et behageligt Indtryk paa mig.

„Jeg kan ikke behandle Dem som en Fremmed, Hr. Jennings,“ vedblev hun. „De ved ikke, hvor lykkelig Deres Breve har gjort mig! Hvor er han nu henne? Hvad foretager han sig? Har han talt om mig? Hvorledes finder han sig i at være her? Naar vil De give ham Opium? Jeg er saa urolig, saa ophidset; — jeg har titusind Ting at sige Dem, men er saa fortumlet i Hovedet, at jeg ikke ved, hvad jeg skal begynde med.“

Her blev vi afbrudte af Betteredge, der kom for at sige, at Hr. Franklin gerne vilde tale med mig. Jeg tog saa Afsked med Frk. Verinder og gik op til Hr. Blake.

Til min store Forbavselse fandt jeg ham gaaende op og ned ad Gulvet, ærgerlig over, at han *var* alene.

„Hvor er Hr. Bruff henne?“ spurgte jeg.

Han pegede paa Døren. Hr. Bruff havde set et Øjeblik ind til ham og atter protesteret imod Eksperimentet, men til ingen Nytte.

„Naar vil De give mig Opiumen?“ spurgte Hr. Blake utaalmodig.

„De maa vente lidt endnu,“ sagde jeg. „Jeg skal imidlertid holde Dem med Selskab saa længe!“

Imidlertid var vi begge altfor optagne af vore Tanker, til at vi skulde kunde føre en livlig Konversation.

— — — — —
Klokken to om Morgen. Eksperimentet er blevet anstillet, og jeg skal nu fortælle, hvorledes det forløb.

Klokken elleve kaldte jeg paa Betteredge og sagde til Hr. Blake, at han nu kunde gaa til Ro.

Derpaa gav jeg Betteredge Ordre til at bringe Medicinkassen ind i Frk. Verinders Værelse.

Ganske forbavset stirrede han paa mig, som om han havde mig mistænkt for at nære en eller anden skummel Plan imod Frk. Verinder!

„Maa jeg spørge Dem, hvad min unge Frøken har at bestille med Medicinkassen?“ sagde han.

„Bliv inde i Stuen, saa vil De faa det at se.“

„Er der noget i Vejen for, at jeg tager Hr. Bruff med?“ spurgte han.

„Nej, tværtimod! Jeg vilde selv anmode Hr. Bruff om at være til Stede!“

Uden at sige et Ord mere, hentede Betteredge Medicinkassen. Jeg gik saa op og bankede paa Døren ind til Hr. Bruffs Værelse.

„Det gør mig ondt, at jeg maa afbryde Dem,“ sagde jeg, „men jeg vilde gerne bede Dem om at være til Stede, medens jeg laver Miksturen til Hr. Blake.“

„Ja,“ svarede Hr. Bruff og fulgte med mig ind paa Frk. Verinders Værelse.

Bleg og bevæget gik Frk. Verinder op og ned ad Gulvet.

„Hvorledes har han det nu?“ spurgte hun mig. „Er han

nervøs? Er han i daarligt Humør? Tror De, det vil lykkes? Er De vis paa, at det ikke vil skade ham?"

„Det er jeg; men nu maa jeg lave Miksturen.“

„Hvor længe vil det vare, inden der sker noget?"

„Det er ikke let at sige. Maaske en Time.“

„Der maa vel være mørkt i Værelset, ligesom der var forrige Aar?"

„Ja.“

„Jeg bliver inde i mit Sovekammer, — ligesom sidst. Naar Yderdøren bliver aabnet, puster jeg mit Lys ud, ganske som Natten efter min Fødselsdag. For det skal jo gaa til akkurat paa samme Maade nu, — ikke sandt?"

„Ja. Men er De nu vis paa, at De kan beherske Dem, Frøken Verinder?"

„For *hans* Skyld kan jeg gøre alt!" svarede hun med Varme og hentede mig et Glas koldt Vand, hvori jeg hældte de fyrretyve Draaber Opium. Derpaa tog jeg et Stykke Krystal, som skulde forstille Diamanten, op af Lommen og gav hende det.

„De maa lægge dette her," sagde jeg, „paa samme Sted, hvor De i Fjor lagde Maanestenen.“

Hun gik hen til det ostindiske Skab og lagde det omtalte Stykke Krystal ned i den Skuffe, hvori hun for et Aarstid siden havde lagt Diamanten.

Derpaa gik jeg sammen med Hr. Bruff og Betteredje op til Hr. Blake.

Han laa og kastede sig fra den ene Side af Sengen til den anden og spurgte os meget ærgerlig, om han skulde have Opium i Aften, eller ikke. I de to Vidners Overværelse gav jeg ham saa Miksturen og sagde til ham, at han skulde lægge sig ned og vente.

Men Hr. Blake vedblev at kaste sig fra den ene Side til den anden og undrede sig over, at Miksturen ikke begyndte at virke. Det vilde ikke have nyttet det ringeste, om jeg havde sagt ham, at jo mere han tænkte paa Miksturen, desto længere vilde det vare, inden den begyndte

at virke. Det var derfor langt klogere at lede hans Tanker hen paa andre Ting.

Jeg begyndte derfor at tale til ham om Diamanten og om Hinduernes uventede Optræden paa Fødselsdagen. Efterhaanden glemte han rent at kaste sig fra den ene Side til den anden, og han tænkte slet ikke mere paa Miksturen.

Jeg saa paa Uret. Klokken manglede fem Minutter i tolv, da jeg kunde mærke, at Draabernes Indvirkning paa hans Hjerne tog sin Begyndelse.

Han vedblev at tale til mig; men efter fem Minutters Forløb var der ingen Mening i, hvad han sagde. Lidt efter lidt blev Sætningerne til enkelte Ord, og derpaa indtraadte der en Pavse.

Nu var Klokken tre og tyve Minutter over tolv. I Løbet af en halv Time vilde det vise sig, om han vilde staa op og forlade Værelset, eller ikke.

Der forløb nu en halv Snes Minutter, uden at der hændte noget. Derpaa kastede han pludselig Tæppet af sig og stak det ene Ben ud af Sengen. Han ventede.

„Jeg vilde ønske, at jeg ikke havde taget den ud af Banken,“ sagde han halvhøjt, aabenbart til sig selv. „Der var den i god Behold!“

Mit Hjerter bankede voldsomt; Blodet strømmede som Ild igennem mine Aarer. Tvivlen om Diamantens Sikkerhed var atter den fremherskende Tanke hos ham!

„Den er ikke engang gemt under Laas og Lukke,“ vedblev han. „Den ligger inde i en Skuffe i hendes Skab, — og denne Skuffe kan ikke lukkes af!“

Han saa sig om i Værelset med funklende Øjne og gav sig til at betragte det Lys, der stod ved hans Hovedgærde. Efter et Øjeblik's Forløb tog han det i Haanden, rejste sig op, aabnede Sovekammerdøren og gik ud.

Vi fulgte efter og saa ham aabne Døren til Frk. Verinders Dagligstue.

Efter at han i et Par Minutter havde staaet raadvildt midt paa Gulvet, gik han hen til det Sted, hvor det ostindiske Skab stod.

Han satte Lyset ovenpaa Skabet og aabnede derpaa den ene Skuffe efter den anden, indtil han kom til den, i hvilken det Stykke Krystal, der forestillede Diamanten, laa. Han saa et Øjeblik ned i Skuffen. Derpaa greb han med højre Haand den foregivne Diamant, og med venstre Haand tog han Lyset, som han havde sat ovenpaa Skabet.

Hidtil havde han nøjagtigt gentaget, hvad han havde foretaget sig paa Fødselsdagen. Hvad vilde nu ske? Vilde han vende tilbage til sit Sovekammer og vise os, hvad han senere havde foretaget sig med Diamanten?

Det første, han gjorde, da han atter bevægede sig, var noget, som han *ikke* havde gjort, da han første Gang havde faaet Opium. Han satte Lyset paa et Bord og gik hen til en Sofa, som han støttede sig til med venstre Haand; — derpaa fo'r han pludselig op og gik atter midt ud paa Gulvet. Nu kunde jeg se hans Øjne. De funkledede næsten ikke mere; de begyndte at blive matte.

I en ubeskrivelig Spænding ventede vi paa, hvad der *nu* vilde ske.

Den næste Begivenhed var afgørende. — Han lod det Stykke Krystal, der forestillede Diamanten, falde ud af Haanden paa sig.

Det faldt ned paa Gulvet, lige foran Døren, og han gjorde sig ikke den Ulejlighed at tage det op; med et usikkert Blik saa han paa det, og hans Hoved sank ned paa hans Bryst. Han vaklede, — syntes et Øjeblik at opbyde hele sin Energi og gik derpaa hen og satte sig i Sofaen. Endnu en Gang gjorde han en Anstrengelse og forsøgte at rejse sig; men han sank tilbage, og hans Hoved faldt ned paa Puderne. Da var Klokken fem Minutter i halv to. Førend jeg havde faaet Tid til at stikke Uret i Lommen igen, var han faldet i Søvn.

Nu var det hele forbi. Giftens deprimerende Indflydelse gjorde sig gældende; Eksperimentet var endt. — — —

Medens jeg stod og saa paa ham, hørte jeg, at Sovekammerdøren ganske sagte blev aabnet, og Frk. Verinder kom hen til mig.

„Gør mig endnu en Tjeneste!“ hviskede hun. „Lad mig ogsaa vaage hos ham!“

Jeg betænkte mig, — men kun af Hensyn til hendes Nattero.

„Jeg kan ikke sove; — jeg kan ikke udholde at være ene!“ sagde hun. „Hvis De var i mit Sted, vilde De ogsaa længes efter at komme til at sidde ved Siden af ham! — Sig Ja!“

Jeg gav naturligtvis efter.

Hun satte sig ved Siden af ham og stirrede lykkelig, ja, begejstret paa ham, indtil hun fik Taarer i Øjnene.

Klokken otte Morgen. Nu begynder han at bevæge sig. Frk. Verinder ligger paa Knæ ved Siden af Sofaen. Saa snart han slaar Øjenene op, maa han se hende.

Skal jeg lade dem være ene?

Ja!

FEMTE BERETNING

(Fortsættelse af Franklin Blakes Dagbog.)

I. KAPITEL

Jeg kan med faa Ord supplere den Beretning, der indholdes i Ezra Jennings' Dagbog.

Om mig selv kan jeg kun sige, at jeg den 26. om Morgenen vaagnede, aldels uvidende om alt, hvad jeg havde sagt eller foretaget mig, medens Opiumsrusen udøvede sin Indflydelse paa mig.

For hvad der forefaldt, da jeg vaagnede, finder jeg mig ikke foranlediget til at aflægge detailleret Regnskab. Jeg vil lade mig nøje med at meddele, at Rachel og jeg ganske forstod hinanden, førend vi havde vekslet et eneste forklarende Ord.

Ved Frokostbordet udtalte Hr. Bruff det Ønske, at jeg straks vilde følge med ham tilbage til London, hvor han vilde holde Øje med, hvad der foregik ved Banken. Rachel

interesserede sig i den Grad for denne Sag, at hun besluttede at tage til London sammen med os, og underrettede Betteredge om, at vi alle vilde tage til London med Formiddagstoget.

Det eneste, der gjorde os ondt, var, at vi saa hovedkuldts maatte tage Afsked med Ezra Jennings. Der var ganske vist al mulig Udsigt til, at vi atter vilde ses om nogle faa Maaneder, — og dog laa der noget ubeskrivelig sørgeligt for mig i at se vor bedste og kæreste Ven staa ganske alene tilbage ved Stationen, da Toget satte sig i Bevægelse.

Da vi ankom til London, blev Hr. Bruff paa Banegaarden tiltalt af en lille Dreng, der var iført luvslidte sorte Klæder, og hvis store Øjne rullede saa vildt omkring, at man maatte undres over, at de overhovedet forblev i deres Huler. Efter at vi havde hørt paa Drengen, bad Hr. Bruff Damerne undskylde, at vi ikke fulgte dem til Portland-Place. Jeg fik neppe Tid til at tage Afsked med Rachel; Hr. Bruff greb min Arm, skubbede mig ind i en Droske og gav Kusken Ordre til at køre til Lombardstreet.

„Noget nyt fra Banken?“ spurgte jeg.

„Noget nyt angaaende Hr. Luker,“ svarede Hr. Bruff. „For en Timestid siden kørte han i Droske fra Lambeth, ledsaget af to forklædte Politibetjente. Er det Hinduerne, han er bange for, saa er det klart, at han nu vil tage Maanestenen ud af Banken.“

„Og nu kører vi hen til Banken for at se, hvad *det* bliver til?“

„Ja, — eller for at høre, hvad det *er* blevet til; — det hele er nemlig maaske nu forbi. — Lagde De Mærke til Drengen?“

„Jeg lagde Mærke til hans Øjne.“

Hr. Bruff svarede leende:

„Mine Kontorister har givet den stakkels Fyr Øgenavnet „Frøen“ paa Grund af hans Øjne; men jeg vilde blot ønske, at de alle var saa flinke som han. Tiltrods for sine Øjne, er han nemlig en af de mest begavede Drengene i hele London.“

Klokken var omtrent tre Kvarter til fem, da vi holdt uden for Banken i Lombardstreet. Idet „Frøen“ aabnede Vogn døren, tilkastede han sin Herre et bønligt Blik.

„Du vil gerne derind?“ spurgte Hr. Bruff venligt. „Godt, følg da lige i Hælene paa mig!“

Vi gik ind i Banken. Der var en Mængde Mennesker til Stede, som enten vilde gøre Indbetaling eller tage Penge ud, inden Banken blev lukket Kl. 5.

To Mænd kom straks hen til Hr. Bruff.

„Naa,“ sagde Juristen, „har I set noget til ham?“

„Han gik igennem dette Værelse for en halv Time siden. Han havde Forretninger i Kontoret indenfor.“

„Og han er derinde endnu?“

„Ja.“

„Saa lad os vente!“ sagde Hr. Bruff til mig.

Jeg vendte mig om for at se efter de tre Hinduer, men de var ikke til at øjne. Den eneste af de tilstedeværende, der havde en iøjnefaldende mørk Ansigtssfarve var en høj Mand, der var klædt som Sømand og havde en Matros hat paa Hovedet. Kunde *det* være en forklædt Hindu? Umuligt! Han var højere, end nogen af Hinduerne, og skønt hans Ansigt var skjult af et tykt Skæg, var det dog let at se, at det var dobbelt saa bredt som nogen af Østerlændernes.

„De maa bestemt have en Spion her,“ sagde Hr. Bruff, som nu ligeledes saa paa den mørke Sømand, „og *der* staar han maaske!“

I samme Øjeblik trak „Frøen“ ham i Frakken. Hr. Bruff saa sig om og fik Øje paa Hr. Luker, der kom ud fra Bankens indre Lokaler, fulgt af de to forklædte Politibetjente, som han straks tog Afsked med.

„Tror De, at Hr. Luker har Maanestenen hos sig?“ spurgte jeg.

„Nej, han har ikke,“ svarede Hr. Bruff. „Han vilde ikke have ladet de to Politibetjente gaa deres Vej, hvis han havde haft Diamanten hos sig. Men hvor er „Frøen“ bleven af?“

Vi saa os om efter Drengen, men forgæves. Hr. Bruff vendte saa tilbage til Hampstead, og jeg gik hen til Rachel. Jeg bad Portneren om, hvis Drengen kom, at sige ham, at jeg vilde være hjemme næste Morgen mellem ni og ti.

Da der derfor den følgende Morgen Kl. 9½ blev banket paa min Dør, troede jeg, at det var „Frøen“ og raabte:

„Kom kun ind, min Dreng!“

„Tusind Tak!“ svarede en alvorlig og melankolsk Stemme.

Døren blev aabnet, og jeg fo'r op ved Synet af — Inspektør Cuff.

„Jeg kom først hertil fra Irland i Aftes,“ sagde han, idet han gik lige løs paa Sagen. „Førend jeg gik til Ro, læste jeg Deres Beretning om Diamanten, og jeg kan kun sige, at jeg har begaaet en slem Fejltagelse.“

„Saa er De akkurat kommen i rette Tid til at hævde Deres Renommé,“ sagde jeg.

„Om Forladelse, Hr. Blake,“ svarede Inspektøren. „Nu, da jeg har trukket mig tilbage fra Forretningerne, har jeg, Gud være lovet, ikke mere med mit Renommé at bestille! Men i Betragtning af afdøde Lady Verinders Gavmildhed vil jeg, hvis De ønsker det, endnu en Gang befatte mig med min gamle Haandtering, uden at forlange en eneste Skilling for min Ulejlighed!“

Jeg fortalte ham nu om Hr. Jennings' Eksperiment og om Begivenhederne ved Banken henne i Lombardstreet. Eksperimentet interesserede ham i høj Grad; det var noget ganske nyt for ham.

„Dog er jeg ikke enig med Hr. Jennings i, at De gemte Maanestenen,“ sagde han, „men jeg maa give ham Medhold i, at De ganske sikkert tog den med ind paa Deres Værelse.“

„Naa,“ sagde jeg, „og hvad skete der saa?“

„Har De ikke selv den fjerneste Anelse derom?“

„Nej, jeg har ikke.“

Inspektør Cuff gik nu hen til mit Skrivebord og bragte

mig lidt efter et forseglede Brev, der var adresseret til mig og mærket „Privat“.

„I Fjor nærede jeg Mistanke til en Uskyldig,“ sagde han, „og det samme gør jeg maaske nu. Vent med at aabne dette Brev, til De har lært Sandheden at kende, Hr. Blake, og sammenlign saa Navnet paa den Skyldige med det Navn, jeg har skrevet i dette forseglede Brev!“

Jeg stak Brevet i Lommen og spurgte derpaa Inspektøren, om han godkendte de Foranstaltninger, vi havde truffet i Banken.

„Altsammen i sin Orden,“ svarede han, „men Hr. Luker var ikke den eneste, De skulde have holdt Øje med!“

„Man burde maaske ogsaa have holdt Øje med den Person, De har navngivet i Brevet?“

„Ja, netop. Men først maa vi se, om Drengen ikke har noget at meddele os.“

Klokken var næsten ti, da „Frøen“ omsider indfandt sig.

Da han fik Øje paa min Gæst, saa han med en vis Mistillid paa ham.

„Tal kun!“ sagde jeg. „Denne Herre ved, hvad der er foregaaet, og han vil staa os bi. Ikke sandt, Hr. Inspektør Cuff?“

Selv den lille „Frø“ havde hørt tale om den berømte Hr. Cuff, og hans Øjne funkede, da jeg udtalte det kendte Navn.

„Lad os høre, hvad Du har at fortælle os!“ ytrede Inspektøren. „Hvorfor løb Du bort fra Banken i Gaar?“

„Jeg fulgte efter en Mand.“

„Hvem var det?“

„En høj Mand, der var klædt som Sømand og havde et stort sort Skæg.“

„Naa, og hvorfor fulgte Du efter ham?“

„Fordi Hr. Bruff ønskede at vide, om Hr. Luker, da han gik ud af Banken, gav nogen noget. Og nu saa jeg, at Hr. Luker gav Sømanden med det sorte Skæg noget.“

„Hvorfor sagde Du ikke til Hr. Bruff, hvad Du havde set?“

„Det fik jeg ikke Tid til, Sømanden havde saadant Hastværk.“

„Naa, — og hvad foretog Sømanden sig saa, da han var kommen ud paa Gaden?“

„Han tog en Droske!“

„Og du?“

„Jeg løb efter den!“

Her blev vi afbrudt af Hr. Bruffs første Fuldmægtig, der ønskede at tale med mig.

Da jeg indsaa, hvor vigtigt det var, at Inspektør Cuffs Forhør over Drengen ikke blev standset, modtog jeg min nye Gæst i et andet Værelse. Han bragte mig mindre gunstige Efterretninger om sin Principal. De sidste to Dages Anstrenge og Ophidselse havde været for meget for Hr. Bruff. Han maatte blive ude i Hampstead, og det foruroligede ham, at jeg i min kritiske Situation maatte savne en erfaren Mands Bistand og Raad. Hans første Fuldmægtig havde faaet Ordre til at stille sig til min Disposition, og han forsikrede, at han skulde gøre sit bedste for at erstatte ham selv.

Jeg skrev straks til den gamle Mand for at meddele ham, at Inspektør Cuff var kommen, og lovede, at jeg senere paa Dagen, enten mundtlig eller skriftlig, skulde meddele ham, hvad der var forefaldet. Da jeg havde sendt Hr. Bruffs første Fuldmægtig tilbage med dette Brev, gik jeg atter ind til Inspektør Cuff, som netop vilde til at trække i Klokkestrengen.

„Undskyld, Hr. Blake,“ sagde Inspektøren, „men vi har ikke et Øjeblik at spilde. Der maa straks gaa Bud efter en Droske!“

Fem Minutter efter sad Inspektør Cuff og jeg i Drosken. „Frøen“ sad paa Bukken for at vise Kusken Vejen.

Idet Inspektøren pegede paa Drengen, sagde han til mig:

„Den lille Fyr der vil en Gang drive det vidt i min gamle Haandtering; det er den flinkeste lille Krabat, jeg i mange Aar har truffet paa. Nu skal jeg meddele Dem,

hvad han fortalte mig, medens De var borte. Var De ikke til Stede, da han sagde, at han løb efter Drosken?"

„Jo.“

„Godt. — Drosken kørte fra Lombardstreet hen til Tower-Værft. Her steg Sømanden ud og talte med Proviantforvalteren paa et Dampskib, der næste Dag skulde afgaa til Rotterdam. Han spurgte, om han kunde faa Lov til at gaa om Bord straks og tilbringe Natten der. Proviantforvalteren svarede imidlertid Nej; — alle Køjeklæderne skulde luftes ud om Aftenen, og ingen Passager kunde faa Lov til at komme om Bord før den næste Morgen. Med denne Besked gik Sømanden. Da han kom ud paa Gaden, lagde Drengen Mærke til en Mand, der var klædt som en respektabel Haandværker, som gik ovre paa den anden Side af Gaden og aabenbart holdt Øje med Sømanden. Denne gik nu ind i en Restaurant, og medens Drengen blev staaende udenfor og saa paa de mange delikate Ting, der var udstillet i Vinduerne, ventede Haandværksmanden stadig ovre paa den anden Side af Gaden. Et Øjeblik efter kom en Droske langsomt kørende og holdt tæt ved det Sted, hvor Haandværkeren stod. Drengen kunde tydeligt se en Person sidde inde i Drosken; og da Vedkommende lænede sig ud af Vinduet og talte til Haandværkeren, saa han, at han havde et mørkt Ansigt, ligesom en Hindu. Lidt efter kørte Drosken videre, og Haandværksmanden gik ind i Restauranten. Drengen blev staaende uden for, indtil han blev sulten og træt, og gik saa ogsaa derind. Han havde en Shilling i Lommen og fik sig et prægtigt Maaltid, — sagde han til mig: Aalepostej, Budding og Ingefærøl. Der inde saa han Sømanden og Haandværkeren sidde hver ved sit Bord og læse en Avis. Da han kom ud paa Gaden, saa han sig mistænksomt om, som om han ikke vidste, hvor han skulde gaa hen. Lidt efter viste Haandværkeren sig atter ovre paa den anden Side af Gaden. Sømanden gik nu videre, til han kom til Lower-Thamesstreet. Der blev han staaende uden for et Logishus, der hedder „Lykkens Hjul“. Efter at have set lidt paa Huset,

gik han derind, og „Frøen“ fulgte efter. Inde i Skænkestuen spurgte Sømanden, om han kunde faa Natteløgis der. Værten svarede, at alle Værelserne var optagne; men Opvarningspigen bemærkede, at Nummer ti var ledigt. Nu skulde en Opvarter vise Sømanden op til Nummer ti. Et Øjeblik i forvejen havde „Frøen“ set Haandværkeren inde i Skænkestuen, men nu var han forsvunden. Sømanden blev derpaa ført op til Værelset. Skønt „Frøen“ ikke vidste, hvad han nu skulde foretage sig, var han dog saa klog at vente og se, om der ikke skulde hænde et eller andet. Saa hændte det, at Værten blev kaldt ovenpaa, og man hørte vrede Stemmer deroppe. Haandværkeren kom nu atter til Syne, og det lod til, at han var beruset. Værten kastede ham saa paa Døren og truede ham med Politiet, hvis han kom igen. „Frøen“ fik saa meget ud af deres Klammeri, at Haandværkeren var bleven opdaget oppe paa Værelse Nummer ti og med en fuld Mands Haardnakkethed havde paa-staaet, at han havde lejet Værelset. „Frøen“ var i den Grad forbavset over Haandværkerens pludselige opstaaede Rus, at han ikke kunde modstaa sin Lyst til at løbe efter ham. Saa længe Haandværkeren befandt sig i Nærheden af Beværtningen, dinglede han frem og tilbage, men ikke saa snart var han kommen ind i en anden Gade, førend han pludselig blev aldeles ædru igen. Ganske forvirret vendte „Frøen“ tilbage til „Lykkens Hjul“ og gav sig til at vente paa, at der skulde ske noget. Men der skete intet, og han besluttede derfor at vende hjem. Men hvem fik han Øje paa paa den anden Side af Gaden? Ingen anden end Haandværkeren! Han stod og stirrede paa et Vindue øverst oppe, — det eneste i hvilket der var Lys! Dette Lys syntes at lette hans Sind, thi han gik straks sin Vej. Nu ved De, hvorledes Sagen for Øjeblikket staar, Hr. Blake!

„Og hvad mener De om den, Inspektør?“

„Jeg anser den for meget alvorlig! Hinduerne har aabenbart en Finger med i Spillet, og den Mand, der var forklædt som Haandværker, var naturligvis deres Spion. Han

skulde aabenbart undersøge, hvilket Værelse Sømanden fik i Logishuset, og efter al Sandsynlighed kommer Diamanten ogsaa til at tilbringe Natten i dette Værelse. Men nu faar vi at se, hvad vi kan gøre.“

Et Kvarterstid efter holdt Drosken foran „Lykkens Hjul“, og „Frøen“ aabnede Døren for os.

„Er det her?“ spurgte Inspektøren.

„Ja,“ svarede Drengen.

I samme Øjeblik, som vi traadte ind i Værtshuset, kunde selv mit uøvede Øje opdage, at der var noget paa Færde.

I Skænkestuen var der kun en Tjenestepige, og da Inspektør Cuff spurgte efter Værten, svarede hun barsk, at han var ovenpaa og ikke til at faa i Tale for den første den bedste.

„Kom blot,“ sagde Inspektøren til mig, idet han rolig gik op ad Trapperne og lod Drengen agere Vejviser.

Opvartningspigen raabte op til sin Herre, at der var brudt nogle Fremmede ind i Huset, og at de nu kom op til ham. Oppe paa første Sal mødte vi Værten, der meget ophidset ilede ned ad Trapperne for at se, hvad der var paa Færde.

„Hvem Fanden er De, — og hvad vil De her?“ spurgte han.

„Ikke saa hidsig!“ svarede Inspektøren rolig. „Nu skal jeg sige Dem, hvem jeg er! Jeg er Inspektør Cuff.“

Det berømte Navn gjorde øjeblikkelig sin Virkning. Den ophidsede Vært aabnede Døren til et Værelse og bad Inspektøren om Forladelse.

„Vi kommer,“ sagde Hr. Cuff, „for at forhøre os om en Mand med mørk Ansigtifarve, som har sovet her i Nat. Han var klædt som Sømand.“

„Det er jo netop ham, der i dette Øjeblik vender op og ned paa hele Huset!“ udbrød Værten. „I Aftes gav han Ordre til, at der skulde kaldes paa ham Klokkeren syv. Det skete; — men han svarede ikke. Saa kaldte man endnu

tre Gange paa ham, men han svarede stadig ikke, og der var ganske stille inde i hans Værelse! Jeg var ude i Morges og kom først hjem for et Kvarterstid siden. Jeg har selv hamret paa Døren, men til ingen Verdens Nytte. Men hvis de Herrer blot vil vente lidt, skal Døren straks blive sprængt!“

„Var Manden maaske beruset i Aftes?“ spurgte Inspektør Cuff.

„Nej, han var aldeles ædru; — ellers havde jeg ikke taget imod ham.“

„Kan han have forladt Værelset paa nogen anden Maade, end igennem Døren?“

„Det er et Kvistværelse,“ sagde Værten. „Men oppe i Loftet er der en Luge, der fører ud til Taget, — og Huset ved Siden af er under Reparation. Tror De maaske den Kæltring er stukket af paa den Maade for at slippe for at betale?“

„En Sømand kunde nok have faaet det Indfald. Den Slags Folk er jo vante til at klatre!“

Nu kom Smeden for at sprænge Døren, men den var barrikaderet indvendig fra ved Hjælp af nogle Møbler. Langt om længe lykkedes det os at faa disse Hindringer ryddede af Vejen, og vi gik ind i Værelset.

Alle saa vi hen til Sengen. Dér laa Sømanden fuldt paaklædt, med Ansigtet skjult af en hvid Pude.

„Hvid skal det betyde?“ udbrød Værten, idet han pegede paa Pudsen.

Uden at sige et Ord, gik Inspektør Cuff hen til Sengen og tog Pudsen bort.

Mandens mørke Ansigt var aldeles roligt; kun hans sorte Haar og Skæg var lidt i Uorden. Øjnene stod aabne og stirrede med et uhyggeligt tomt Udtryk op i Loftet. Jeg kunde ikke udholde at se paa dem, men gik hen til Vinduet.

„Han maa have faaet et Slagtilfælde!“ hørte jeg Værten sige.

„Han er død!“ svarede Inspektøren. „Send Bud efter den nærmeste Læge og efter Politiet!“

Et Øjeblik efter mærkede jeg, at nogen trak mig i Frakken, og jeg hørte en Stemme sige:

„Se her!“

„Frøen“ havde listet sig ind i Værelset og havde gjort en Opdagelse paa egen Haand. „Se her,“ gentog han, idet han førte mig hen til et Bord, der stod i en Krog af Værelset.

Paa dette Bord stod der en lille tom Trææske, og ved Siden af den laa der lidt Bomuld og et iturevet Stykke Papir, hvorpaa der stod:

„Deponeret hos d'Hrr. Bushe & Co. af Hr. Septimus Luker: en lille Trææske, indeholdende en meget værdifuld Ædelsten. Æsken udleveres kun af d'Hrr. Bushe & Co. til Hr. Luker selv.“

Disse Ord fjernede enhver Tvivl, idetmindste med Hensyn til et Punkt. Sømanden havde været i Besiddelse af Maanestenen, da han den foregaaende Dag forlod Banken.

Nu hørte jeg, at Inspektør Cuff spurgte efter mig og ligefrem tvang mig til at gaa hen til Sengen.

„Hr. Blake,“ sagde han, „se en Gang paa Mandens Ansigt! Det er ikke hans rigtige Ansigt,“ og med disse Ord rev han Skægget og Haaret af den Døde.

Men mine Nerver var ikke stærke nok til at udholde dette Syn, og jeg gik atter hen til Vinduet.

Et Øjeblik efter stod Inspektør Cuff ved min Side.

„Kom hen til Sengen!“ sagde han. „Aa nej, først maa De aabne det forseglede Brev, — det Brev, jeg gav Dem i Morges!“

Jeg aabnede Brevet.

„Læs det Navn, jeg har skrevet inden i det, Hr. Blake!“

Jeg læste det Navn, han havde skrevet. Det var — *Godfrey Ablewhite*.

„Og kom saa med!“ sagde Inspektøren.

Jeg gik hen og saa paa Manden i Sengen.

Det var — *Godfrey Ablewhite!*

SJETTE BERETNING

(Meddelt af Inspektør Cuff.)

Dorking, Surrey, den 30. Juli 1849. — Højstærede Hr. Franklin Blake. De maa undskylde, at jeg først nu indsender den Rapport, jeg har lovet Dem, men jeg har paa flere Steder stødt paa uventede Vanskeligheder, som jeg kun har kunnet overvinde ved Udholdenhed og Taalmodighed.

Hvad Deres Fætters Dødsmaade angaar, er det hævet over enhver Tvivl, at han, medens han sov, eller umiddelbart efter at han vaagnede, er bleven kvalt med en Pude, og at det er Hinduerne, der har begaaet dette Mord for at komme i Besiddelse af den Diamant, der kaldes „Maanestenen“.

Paa et Bord i Værelset fandtes en tom Æske, og Hr. Luker har erklæret, at den virkelig har indeholdt Maanestenen, og at han den seks og tyvende Juni overleverede den til Hr. Godfrey Ablewhite, som den Gang var forklædt.

Der er heller ingen Tvivl om, at Hinduerne gennem Loftslugen er trængt ind i Værelset, og til at komme op paa Taget har de benyttet en lang Stige, der stod op ad Nabohuset.

Hvad nu Hr. Godfrey Ablewhite angaar, har jeg faaet oplyst, at han som Formynder for et ungt Menneske skulde forvalte 20,000 Pund og hver Termin udbetale ham 300 Pund, indtil han i Februar 1850 blev myndig. Dette har han ogsaa hidtil gjort, men samtidig forbrugt hele Kapitalen. Nu skulde han senest den 23. Juni skaffe tre hundrede Pund, og i Februar Maaned 1850 yderligere tyvetusind Pund. Kunde han ikke opdrive de nævnte Beløb, vilde han være ødelagt i Bund og Grund.

Paa Frk. Verinders Fødselsdag frier han saa til hende, i Haab om ved Hjælp af hendes Medgift at kunne klare sine Forpligtelser, men faar et Afslag.

Og hvad sker saa?

Efter Middagen driller De Lægen, Hr. Candy, med

Hensyn til hans Kald, og til Gengæld spiller han Dem et praktisk Puds med en Dosis Opium. Og hvem overdrager han det Hverv at give Dem denne Dosis? Ingen andre end Hr. Godfrey Ablewhite, — der er saa meget villigere til at indlade sig i denne Sammensværgelse, som han selv i Løbet af Aftenen er bleven haardt medtaget af Deres skarpe Tunge. Han giver Betteredged Ret, da denne overtaler Dem til at drikke lidt Cognac og Vand, førend De gaar til Ro. Ubemærket kommer han den omtalte Dosis Opium i denne Drik, — og De tømmer Glasset.

Aftenen efter overraskede Hr. Godfrey Ablewhite Hr. Luker med et Besøg; men Pantelaaneren blev endnu mere overrasket, da Hr. Godfrey viste ham Maanestenen. Efter Hr. Lukers Erfaring var ingen privat Person i Europa i Besiddelse af en saadan Diamant.

Hr. Godfrey Ablewhite, der Dagen efter skulde udbetale de sædvanlige halvjaarlige Renter til den omtalte unge Mand, havde to meget beskedne Forslag at gøre med Hensyn til Ædelstenen. For det første, om Hr. Luker vilde købe den? — For det andet, om Hr. Luker, dersom han ikke selv kunde købe den, vilde paatage sig det Hverv at sælge den og saa foreløbig laane ham en Sum Penge paa den.

Førend Hr. Luker svarede et Ord, prøvede og vejede han Diamanten. Han anslog dens Værdi til tredivetusind Pund.

Først da han var kommen til dette Resultat, aabnede han Munden og sagde:

„Hvor har De faaet den fra?“

Hr. Godfrey begyndte saa paa en lang Historie, men Hr. Luker svarede kun:

„Den gaar ikke!“

Saa begyndte Hr. Godfrey paa en anden Historie, men nu spildte Hr. Luker ikke et Ord mere paa ham; han rejste sig, trak i Klokkestrengen og befalede Tjenestepigen at følge den fremmede Herre ud.

Nu gjorde Hr. Godfrey Vold paa sig og opvartede Pan-

telaaneren med følgende nye og forbedrede Version af Sagen.

Han havde aftalt med Dr. Candy om at spille Dem et lille Puds med nogle Draaber Opium. Han havde saa ubemærket kommet Draaberne i Deres Cognac og Vand, hvorpaa han sagde Godnat til Dem og trak sig tilbage til sit eget Værelse, der stødte op til Deres. Da han vilde til at gaa til Ro, hørte han Dem tale med Dem selv inde i Deres eget Værelse, og for at faa at vide, hvad der var paa Færde, aabnede han Døren. Han saa da, at De forlod Deres Sovekammer med et Lys i Haanden, og han hørte Dem sige med en Stemme, der slet ikke lignede Deres: „Hvorledes skulde jeg kunne vide, om Hinduerne ikke er skjulte her i Huset“?

Han havde kun givet Dem den omtalte Dosis Opium for at spille Dem et Puds. Nu faldt det ham ind, at denne Dosis maaske kunde have en Virkning paa Dem, som han, lige saa lidt som Lægen, havde forudset. Af Frygt for, at der skulde indtræffe en eller anden ulykkelig Begivenhed, listede han sig efter Dem for at se, hvad De vilde foretage Dem.

Han fulgte Dem lige til Frk. Verinders Værelse og saa Dem gaa ind i det. De lod Døren staa paa Klem, saa at han kunde se alt, hvad der foregik derinde, førend han selv vovede at gaa ind i Værelset.

Paa denne Maade saa han ikke blot, at De tog Diamanten ud af Skabet, men tillige, at Frk. Verinder holdt Øje med Dem inde fra sit Sovekammer.

De betænkte Dem et Øjeblik, inden De forlod Værelset. Deraf benyttede Hr. Godfrey sig til at vende tilbage til sit Sovekammer, førend De kom ud og opdagede ham. Neppe var han kommen tilbage, førend De ligeledes kom. De saa ham og kaldte paa ham i en besynderlig snøvlende Tone.

Han gik ind til Dem. De saa døsigt paa ham og sagde: „Bring den tilbage til Din Faders Bank, Godfrey; *der* er den i Sikkerhed; men *her* er den det ikke!“ — De vendte

Dem urolig om og satte Dem i Lænestolen, og idet De sagde: „Jeg kan ikke bringe den tilbage til Banken. Mit Hoved er saa tungt som Bly, og jeg kan ikke røre mig af Stedet!“ Deres Hoved faldt tilbage paa Stoleryggen; De udstødte et dybt Suk — og faldt i Søvn.

Hr. Godfrey Ablewhite gik saa ind paa sit eget Værelse med Diamanten. Han vilde vente med at tage nogen Beslutning, til han saa, hvad der vilde ske næste Morgen.

Den næste Morgen røbede Deres hele Adfærd, at De var aldeles uvidende om, hvad De havde foretaget Dem om Natten. Samtidig fremgik det af Frk. Verinders Ord og Adfærd, at hun af Skaansel imod Dem havde besluttet *ikke* at sige noget. Hvis Hr. Godfrey Ablewhite *vilde* beholde Diamanten, *kunde* han derfor ganske rolig gøre det. Maanestenen stod imellem ham og Ødelæggelsen, og han stak den i Lommen.

Det var denne Historie, Deres Fætter blev nødt til at fortælle Hr. Luker.

Denne troede, at Historien i alt væsentligt var sand; — han mente nemlig, at Hr. Godfrey Ablewhite var altfor enfoldig til at kunne opdigte sligt.

Det næste Spørgsmaal var, hvad Hr. Luker vilde foretage sig med Maanestenen.

Han tilbød at laane Hr. Godfrey Ablewhite totusind Pund paa den Betingelse, at Maanestenen blev sat i Pant hos ham. Naar Hr. Godfrey Ablewhite efter et Aars Forløb betalte Hr. Luker tretusind Pund, skulde han faa Diamanten tilbage. I modsat Fald maatte Diamanten betragtes som tilhørende Hr. Luker.

Det er unødigt at sige, at Hr. Godfrey vægrede sig ved at gaa ind paa disse oprørende Vilkaar; men i det samme faldt hans Øjne paa en Afrivningskalender, der hang paa Væggen og underrettede ham om, at det var den 22. i Maaneden. Den næste Dag skulde han udbetale trehundrede Pund til den unge Mand, hvis Værge han var, og han vidste ikke, hvorfra han skulde faa Pengene, undtagen af Hr. Luker, paa de af denne foreslaaede Vilkaar. Naar alt kom

til alt, havde han jo ogsaa et Aar at løbe paa; — et Aar var en lang Tid, og i dette Tidsrum kunde han vel nok skaffe de tretusind Pund.

Hr. Luker opsatte straks de fornødne Dokumenter, og da de var underskrevne, gav han Hr. Godfrey Ablewhite to Anvisninger. Den ene, der var dateret den 23. Juni, lød paa trehundrede Pund. Den anden, der var dateret en Uge senere, lød paa de resterende syttenhundrede Pund.

Den næste Begivenhed i Deres Fætters Liv staar atter i Forbindelse med Frk. Verinder. Han friede for anden Gang til hende, fik Ja og — hævdede derpaa efter hendes Opfordring Forbindelsen. Grunden hertil var, at Frk. Verinder kun skulde oppebære en Livrente, og paa den kunde han ikke faa tyvetusind Pund til Laans.

Hvorledes han prøvede sin Lykke hos en anden Dame, og hvorledes ogsaa den Forbindelse strandede paa Penge-spørgsmaalet, ved De allerede. Det er Dem ligeledes bekendt, at en af hans kvindelige Beundrere kort Tid efter testamenterede ham femtusind Pund. Det har nu vist sig, at denne Gåve blev hans Død.

Saa snart han havde faaet sine femtusind Pund udbetalt, rejste han til Amsterdam, for at træffe de fornødne Foranstaltninger til at faa Diamanten udstykket. Forklædt vendte han tilbage og indløste Maanestenen paa den fastsatte Dag. Begge Parter blev for Forsigtigheds Skyld enige om at lade nogle faa Dage hengaa, inden Ædelstenen blev taget ud af Banken. Dersom han var sluppet helskindet med den til Amsterdam, vilde der have været Tid nok fra Juli 1849 til Februar 1850 til at faa Diamanten udstykket, og paa den Maade gjort sælgelig.

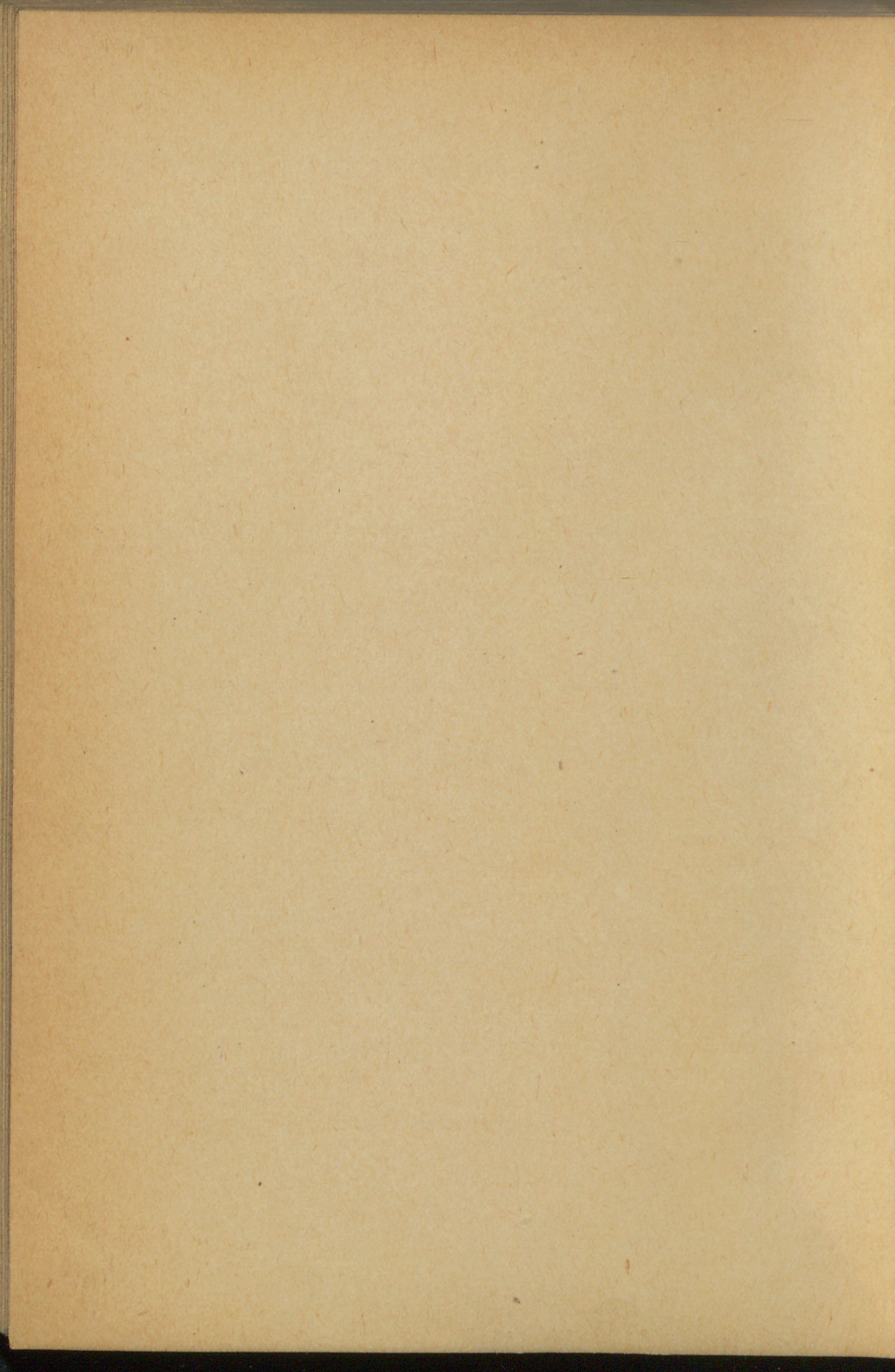
Førend jeg slutter denne Beretning, vil jeg gøre Dem opmærksom paa, at der ikke er megen Udsigt til, at Hinduerne kan blive arresterede, og Maanestenen skaffes tilveje. Der er nemlig al Grund til at tro, at de nu er paa Vej til Bombay.

Jeg forbliver Deres ærbødige

Richard Cuff,

fhv. Inspektør ved Opdagelsespolitiet.

EPILOG

DIAMANTEN BLIVER FUNDEN IGEN

(Brev fra Hr. Murthwaite til Hr. Bruff. 1850.)

Kære Hr. Advokat!

Kan De huske en halvild Person, ved Navn Murthwaite, som De traf ved et Middagsgilde i Efteraaret 1848, og med hvem De havde en lang Samtale efter Bordet! Samtalen drejede sig om en hinduisk Diamant, der blev kaldt Maanestenen, og om en Sammensværgelse, der gik ud paa at komme i Besiddelse af denne Ædelsten.

Siden den Tid har jeg flakket om i det Indre af Asien og til den nordlige Del af Ostindien. Før omtrent fjorten Dage siden opholdt jeg mig i en Provins, der hedder Kattiavar, og her oplevede jeg et Eventyr, i hvilket De, — hvor utroligt det end lyder — er personlig interesseret.

Et Par Dagsrejser fra Kattiavar ligger Somnauths pragtfulde Ruiner, som jeg fik Lyst til at gense efter mange Aars Forløb.

Jeg havde ikke været længe under Vejs, før jeg lagde Mærke til, at en Del andre, — i Grupper paa to og tre, — tilsyneladende rejste i samme Retning som jeg.

Den næste Dag steg Antallet af de Hinduer, der rejste samme Vej som jeg, til henvend hundrede. Den tredie Dag havde jeg tusind Rejsekammerater, og alle begav de sig i Retning ad Somnauth.

En ubetydelig Tjeneste, som jeg paa den tredie Dag fik Lejlighed til at gøre en af mine Rejsekammerater, forskaffede mig den Ære at blive bekendt med en Del Hinduer af den højere Kaste. Disse underrettede mig om, at Mæng-

den var paa Vej til Somnauth for at overvære en stor religiøs Ceremoni, der skulde afholdes paa en Bakke tæt ved den hellige By, til Ære for Maaneguden.

I Nærheden af Somnauth var der saa stærk Trængsel, at vi kun langsomt kunde komme af Sted. Da vi kom ud til Bakken stod Maanen højt paa Himlen. Mine hinduiske Venner var i Besiddelse af visse specielle Privilegier, som satte dem i Stand til at komme lige hen til det hellige Relikviskrin, og de var saa venlige at lade mig følge med dem. Da vi kom hen til Skrinet, fandt vi dette skjult bag ved et Tæppe, der var hængt op imellem to store Træer. Neden under Træerne saa jeg et fladt Klippestykke, og ved Foden af dette tog jeg Plads tillige med mine hinduiske Venner.

En klagende Musik, der blev spillet paa Violiner og Fløjter, fangede pludselig min Opmærksomhed.

Jeg vendte mig om, og oppe paa det flade Klippestykke saa jeg tre Mænd. I ham, der stod i Midten, genkendte jeg den samme, jeg havde talt medovre i England, da Hinduerne viste sig oppe paa Terrassen paa Lady Verinders Landejendom. En af mine Ledsagere forklarede mig, hvad det skulde betyde, at de tre Personer viste sig paa det flade Klippestykke.

Han sagde, at det var Braminer, der for at tjene Guddommen havde foretaget sig noget, som gjorde det nødvendigt, at de blev udstødte af deres Kaste. Guden havde befaleet, at deres Renselse skulde foregaa ved Hjælp af en Valfart, og den Nat skulde de tiltræde deres Vandring til Ostindiens hellige Steder. Og de maatte ikke hvile sig paa deres Vandring før den Dag, der blev Vidne til deres Død.

Idet disse Ord blev hviskede til mig, ophørte den klagende Musik. De tre Mænd kastede sig ned paa det flade Klippestykke, foran det Tæppe, der skjulte Relikviskrinet. Derpaa rejste de sig og gik en for en ned blandt Mængden, der gjorde Plads for dem, idet den iagttog den dybeste Tavshed.

Atter lød der Musik inde fra det skjulte Relikviskrin; men denne Gang var Musikken lystig og jublende. Der gik

en Skælven igennem Menneskemassen, og den sluttede sig tættere sammen.

Tæppet imellem Træerne blev trukket til Side, og Relikviskrinet kom til Syne.

Der hævede Maaneguden sig mørk og ærefrygtindgydende over os, anbragt højt oppe paa en Trone, og paa Guddommens Pande funkede den gule Diamant, hvis Glans senest havde straalet mig i Møde ovre i England fra en ung Piges Bryst!

Efter otte Aarhundreders Forløb kaster Maanestenen nu atter sine Straaler ud over den hellige Bys Mure, hvor dens Historie oprindelig begyndte. Hvorledes den har fundet Vej tilbage til sit Fødeland, ved De maaske; jeg ved det ikke.

Kun et tror jeg at vide — hvis jeg kender Folkene her ret — og det er, at til England kommer Maanestenen aldrig mere.

TIDLIGERE UDKOM:

Kærlighed og Penge, Roman af *Mark Allerton*, oversat af *E. Smyth*.

Bogen er saa smuk og spændende, at man læser den med ublandet Nydelse. Den unge Forretningsmands Kamp for at vinde den unge Piges Kærlighed og Tillid er fortalt paa en saadan Maade, at man faar den største Sympati for de to elskende, og den Skildring, der gives af Pengenes utrolige Magt, er i høj Grad interessant.

Hotelrotten, Kriminalroman af *Christian Gjerløv*.

I „Hotelrotten“ har det — næst efter at skrive en spændende Roman — været Forfatteren magtpaaliggende at gøre Personerne til Mennesker, saaledes at Læseren ikke alene faar at vide, hvad disse Mennesker foretager sig, men ogsaa forstaaer, hvorfor de gør dette eller hint.

Den Kærlighedshistorie, der gaar gennem Fortællingen, saavel som den øvrige Handling, har sine Forbilleder i Virkeligheden.

Forfatteren har undgaaet de Uhyrligheder, der ofte skæmmer den Art Romaner.

Hævnens Dag, Kriminalroman af *A. K. Green*, oversat af *Lauritz Swendsen*.

I den Syndflod af Detektivromaner, der stadig oversvømmer Bogmarkedet, har den amerikanske Forfatterinde *Anna Katherine Green* stadig forstaaet at hævde en Førsteplads. Hendes Romaner har nemlig det store Fortrin, at man intet Øjeblik faar Indtryk af, at Handlingen er „lavet“; de er behagelig fri for haarrejsende Usandsynligheder.

Hagerup's Forlag har allerede udsendt 6 af *Greens* Romaner, der alle forlængst er solgt, et Bevis paa den Yndest, disse Romaner har vundet i den danske Læseverden.

Den nye Roman anses i Amerika og England for en af Forfatterindens allerbedste.

„Hævnens Dag“ opfylder selv de mest kræsne Fordringer til en god og spændende Detektivroman.

Af Anm.

Faas i alle Boglader.

TIDLIGERE UDKOM:

Flyverens Elskede, Roman af *Robert Hamilton*, oversat af *Edith Smyth*.

Flyverens Elskede er den smukke og uforfærdede Sygeplejerske Belinda Melnoth, som under sin Sygeplejergerning lærer den amerikanske Flyver Frank Sanderson at kende og taber sit Hjerte til ham.

Handlingen foregaar under Verdenskrigen og Bogen er spækket med spændende Episoder og malende Optrin fra en belejret By.

Nabohuset, Roman af *A. K. Green*, oversat af *Lauritz Swendsen*.

En Anbefaling af A. K. Greens Detektivromaner burde næsten være overflødig. Ogsaa i „Nabohuset“ maa man beundre hendes enestaaende Evne til at kombinere en Handling, der er blottet for enhver Usandsynlighed og samtidig saa fuld af dramatisk Spænding, at selv den skarpsindige Læser overraskes af Knudens baade naturlige og samtidig overraskende Løsning.

Paladshotellet, Værelse Nr. 14 af *Wilkie Collins*, oversat af *Lauritz Swendsen*.

Den spændende Handling foregaar væsentlig i Venedig. Et gammelt Palads er blevet omdannet til Hotel. I Værelse No. 14 har tidligere boet en Lord Montbarry, der bliver myrdet af sin Hustru, en Eventyrske, og hendes Elsker. Forbrydelsen opdages under meget romantiske Omstændigheder af den myrdedes yngre Broder.

Faas i alle Boglader.

„Hjemmets Bibliotek“

Et Udvalg af vore mest kendte Forfatteres Bøger.

FOR nogle Aar siden paabegyndte Forlaget Udgivelsen af „Hjemmets Bibliotek“ for at imødekomme Trangen til god og sund Læsning, og Publikums Ønske om, til en virkelig billig Pris, at kunne købe gode, indholdsrige Bøger, saaledes at ethvert Hjem kunde skabe sig en Bogsamling. Nedennævnte Bøger, der fremtræder i smukke, farvetrykte Omslag, faas i alle Boglader.

Baadsgaard: Agnete Kaas.

Boeck: Arvingen til Skjoldnæs.

Janssen: Trolldhede.

Kristensen: En ung Mands Kærlighedshistorie.

Møller: Der er Runer.

Erikshotm: Jul i Skoven.

Voldum: Studenten og Nattergalen.

Eriksholm: Da Sneen fæg.

Høm: Jul paa Landet.

Bondesen: Karetten fra Lønneskov.

Møller: Præstefruen.

Tuxen: En Kvindeskæbne.

Erichsen: Stræb.

Kieler: Dit Folk.

Eriksholm: Gretemor.

Faber: Den gamle Kæmpehøj.

Høm: Aaby Apotek.

Baadsgaard: Den gamle Gaard.

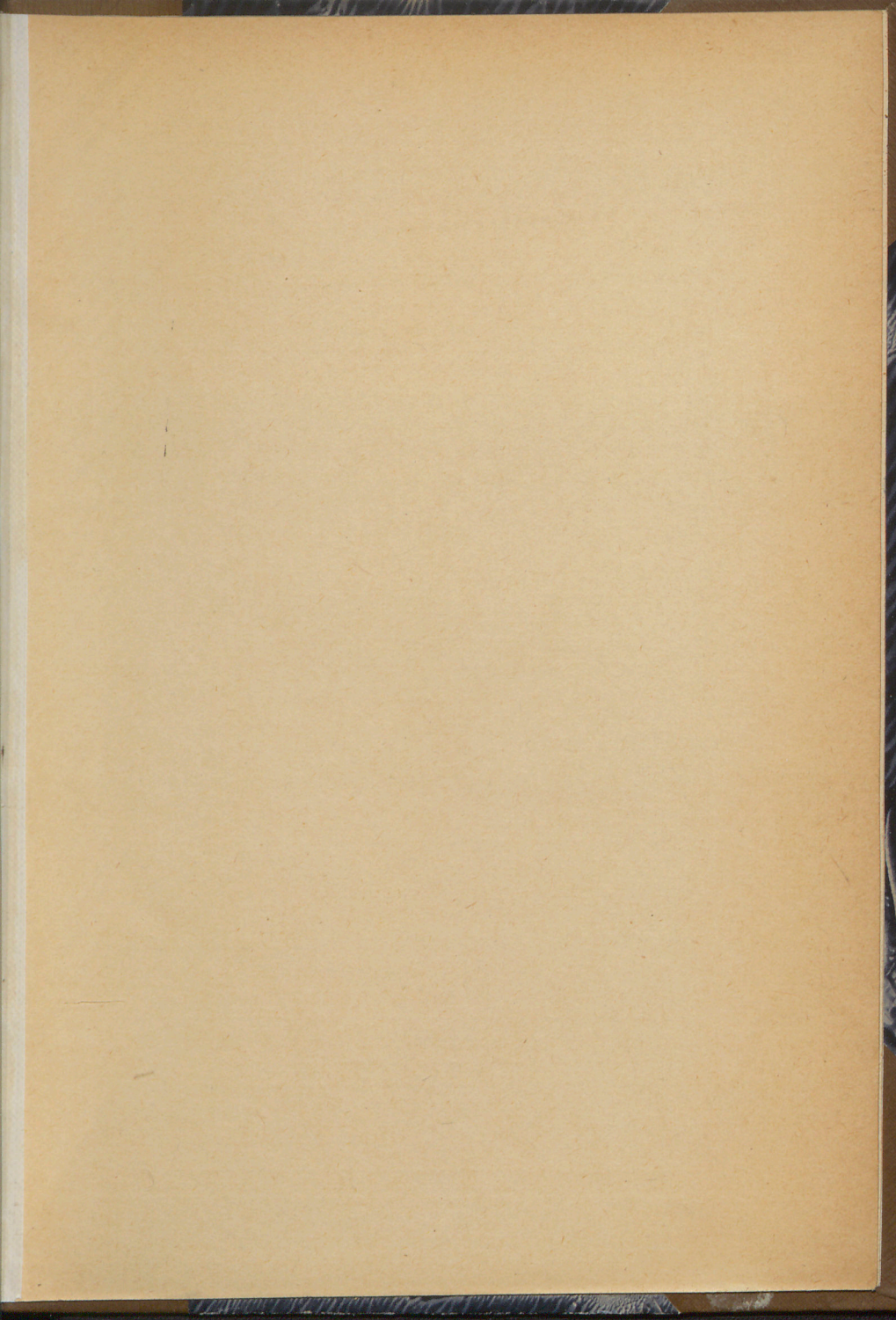
Boeck: Fruen til Rønnebygaard.

— Raadhusklokkerne.

Bruhn: Mors Arv.

Erichsen: Anders Jarmer og Søn.

Kieler: Karen Jürgens til Egtved.

12.000 »KÆRLIGHED OG PENGE«
Fortælling af Mark Allerton. = =

12.000 »HOTELROTTEN«, Krimi-
nalroman af Christian Gjerløv.

12.000 »HÆVNENS DAG«, Krimi-
nalfortælling af A. K. Green.

12.000 »FLYVERENS ELSKEDE«,
Fortælling af Rob. Hamilton.

12.000 »NABOHUSET«, Kriminalro-
man af A. K. Green. = = = =

12.000 »PALADSHOTELLET VÆ-
RELSE NR. 14«, Kriminalro-
man af Wilkie Collins. = = = =

12.000 »MØLLEHJULET«, Fortælling
af Mark Allerton. = = = = = =

12.000 »SPIONER«, Fortælling af W
Castberg. = = = = = = = = = =

12.000 »MAANESTENEN«, Roman
af Wilkie Collins. = = = = = =

13.500 »FORSKUDT«, Fortælling af
Chr. Gjerløv. = = = = = = = = = =

H. HAGERUPS FORLAG
KØBENHAVN K.

